

Donald F. Glut

A BIRODALOM VISSZAVÁG

Tudományos–fantasztikus regény

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Donald F. Glut: The Empire Strikes Back
Ballantine Books, New York
Fordította: Gömöri Péter
© Gömöri Péter, 1981 Hungarian translation
A szöveget értelem szerint javította: Ewan Steery
Hunnia, 2017

I.

– Ez aztán a kutya hideg! – törte meg Luke Skywalker hangja a csendet, amely már órák óta körülvette, amióta elindult a felkelők újonnan létesített bázisáról. Ameddig a szem ellátott, semmi sem mozgott a széles határban; Luke-on kívül az egyetlen élőlény tauntaunja volt, amelyet megült. Luke fáradt volt és magányos; saját hangjától maga is meglepődött.

Luke, akár a Felkelők Szövetségének többi tagja, időnként felfedező útra indult a Hoth fehér pusztaságaiba, hogy adatokat gyűjtsön új otthonukról. A felfedező utakról mindannyiszor vegyes érzésekkel tértek haza, hol megnyugvás, hol pedig magányérzet töltötte el őket. Semmi olyan jelre nem bukkantak, amely megcáfolta volna legelső feltételezésüket, hogy ezen a jeges bolygón nincsenek értelmes élőlények. Luke sem látott mást magányos expedícióin, mint kopár, fehér lapályokat és kékbe játszó, hóborította hegyláncokat, amelyek mintha semmivé foszlottak volna a távoli látóhatár ködpáráiban.

Luke elmosolyodott maszkoszerűen föltekert, tarka sálja mögött, amely az arcát óvta a Hoth jeges szeleitől. Hószemüvegén át végigpillantott a lába előtt nyújtózó hófödte síkon és szőrmével szegélyezett sapkáját még lejjebb húzta a homlokába.

A szája szöglete vigyorra görbült, ahogy elképzelte magának a birodalmi kormány hivatásos kutatóit, milyen véleménnyel lehetnek erről a bolygóról. A galaktika telis-tele van a gyarmatosítók településeivel, amelyek közül a legtöbbet édeskevésbé érdeklik a birodalom vagy ellenlábasa, a Felkelők Szövetségének ügyes-bajos dolgai – gondolta Luke. De az olyan telepesnek, aki épp a Hothra fenné a fogát, alighanem elment a józan esze. Hiszen ez a bolygó az égvilágon semmit sem nyújt senkinek – bennünket kivéve.

A Felkelők Szövetsége alig több, mint egy hónapja hozta létre előretolt állását ezen a jégbolygón. Luke-ot szinte mindenki ismerte a bázison és 23 éve ellenére Skywalker parancsnoknak szólították a felkelő harcosok. Ettől a megszólítástól kissé kényelmetlenül érezte magát. Akárhogy is, rangja azzal járt, hogy egy csapat harcedzett katonának kellett parancsokat osztania. Sok minden történt Luke-kal és ő maga is sokat változott. Még magamagának is hihetetlennek tűnt, hogy alig három évvel ezelőtt mafla parasztfiú volt egy Tatuin nevű bolygón.

Az ifjú parancsnok most megsarkantyúzta tauntaunját.

– Gyerünk, szépségem. – noszogatta az állatot. Tauntaunjának, ennek az óriáshüllőszerű lénynek a szürke testét gyalpas bunda védte a jeges hidegtől. A jószág izmos hátsó lábain ügetett vele; háromszögletű lábfeje horgas karmokban végződött, amelyek minden lépésnél kiadós hóförgeteget kavartak a háta mögött. Lámára emlékeztető pofáját előreszegezte, izmos farka ide-oda tekergett, ahogy az állat fölfelé iramlott Luke-kal az egyik emelkedőn. Egy-egy szarv ágaskodott kétoldalt a fején, amelyet szüntelen ide-oda forgatott, hogy elkerülje a bozontos képébe vágó, dermesztő szelet.

Luke alig várta már, hogy küldetése végére érjen. A felkelők téli ruházata igazán nem volt vékony vagy hiányos, mégis minden tagját marta már a fagy. De emlékeztette rá magát, hogy a saját választásából van itt; ő jelentkezett önként, hogy a jégmezőkön az élet jelei után kutasson. Összekoccant a foga, ahogy a hosszúkás árnyéokra pillantott, amelyet ő meg az állat vetett a hóra. Erősödik a szél – gondolta. És a jeges szelek nyomában az est beállta után elviselhetetlenné fokozódik a hideg a pusztaságban. Kísértést érzett, hogy valamivel előbb térjen vissza a bázisra, de pontosan tudta, milyen jelentősége van a felkelők számára a bizonyosságnak, hogy egyedül vannak a Hothon.

A tauntaun váratlanul kitért jobbra, kis híján kibillentette Luke-ot az egyensúlyából. Luke még mindig nem szokott hozzá teljesen a lovagláshoz ezeken a kiszámíthatatlan

állatokon.

– Igazán nem akarlak megbántani – mondta Luke az állatnak –, de azért összehasonlíthatatlanul otthonosabban érezném magam a jó öreg terepsiklóm pilótaülésében. – bár erre a küldetésre, minden hátrányos tulajdonsága ellenére, kétségtelenül a tauntaun volt a legalkalmasabb szállítóeszköz a Hoth időjárási viszonyai között.

Amikor az állat megmászta a legközelebbi havas emelkedőt, Luke visszafogta. Levette sötét lencsés hőszemüvegét és néhány pillanatig hevesen pislogott, amíg a szeme megszokta a hó vakító fehérségét.

Figyelmét hirtelen magára vonta egy repülő tárgy, amely hosszú füstcsíkot húzva maga mögött, nyugodt iramban hasította az eget a párás látóhatár felé. Luke kesztyűs keze az övéhez kapott és megmarkolta elektronikus távcsövét. Rossz előérzete támadt, a gerincén végigfutott a hideg, amely még a Hoth jeges levegőjével is versenyre kelhetett volna. Amit az imént látott, emberi közreműködésre vallott, sőt az is lehet, hogy a birodalom bocsátotta fel azt a repülő tárgyat. Az ifjú parancsnok továbbra is az ismeretlen tárgyra irányította távcsövét, le nem vette róla a szemét, még akkor sem, amikor az a valami a fehér talajnak ütközött és elenyészett a saját maga okozta robbanás káprázatában.

Luke tauntaunja összerázkódott a detonáció hangjára. Félelmetes üvöltés szakadt fel a torkából és idegesen kapálni kezdte a havat. Luke megpaskolta a fejét, hogy megnyugtassa. Amikor megszólalt, jóformán a saját hangját sem hallotta a sűrítő fürgetegben.

– Nyugi, öreglány, csak egy újabb meteorit! – kiáltotta. Az állat abbahagyta az ideges fészkelődést, Luke meg a szájához húzta a rövidhullámú adóvevő mikrofonját.

– Visszhang–3, itt Visszhang–7! Hé, Han, öreg cimbora, hallasz?

Az adóból csak a statikus recsegés felelt. Aztán egy ismerős hang hatolt át a vételzajon:

– Te vagy, öcskös? Na mi újság?

A hang egy kicsit öregebb és valamivel élesebb volt, mint a Luke-é. Luke-nak egy pillanatra fölrémlett egy sötét, furcsa szerzetektől nyüzsgő kocsmá képe valahol a Tatuin egyik településén, ahol először találkozott a koréliai úrcsempésszel. Most meg a közé a néhány barátja közé tartozott, akik nem voltak a Felkelők Szövetségének a hivatalos tagjai.

– Befejeztem az őrjáratomat és nem találtam semmi életjelet. – mondta Luke a mikrofonba és egészen odaszorította a száját.

– Annyi élet sincs ezen a jégkockán, amennyivel egy úrhajót meg lehetne tölteni. – felelte Han és közben erőlködött, hogy túlharsogja a sűrítő vihart. – Én is kiraktam már az összes jelzőtáblát. Indulok vissza a bázisra.

– Akkor viszlát. – mondta Luke. A szemét még mindig rajta tartotta azon a sötét füstgomolyagon, amely egy távoli, fekete pontról az ég felé libegett. – Épp az imént csapott be egy meteorit nem messze innen, azt még megnézem. De megyek én is hamarosan.

Luke lekattintotta a rádiót és figyelmét a tauntaunjára irányította. A hullófajzat idegesen mocorgott, egyik lábáról a másikra állt. Valahonnan nagyon mélyről üvöltés szakadt föl a torkából, amely mintha félelmet jelzett volna.

– Hööö, öreglány! – mondta Luke és megveregette a tauntaun nyakát. – Mi baj? Talán megszagoltál valamit? Hisz nincs itt semmi.

De Luke is kezdte már kényelmetlenül érezni magát, most először, amióta elindult a felkelők rejtékhelyéről. Nem sokat tudott ezekről az őslényekről, de azzal tisztában volt, hogy nagyon finoman működnek az ösztöneik. Nyilvánvaló, hogy az állat Luke értésére akarta adni: valami, talán valami veszély leselkedik rá a közelben.

Luke nem is vesztegette tovább az időt, apró tárgyat csatolt le a muníciós övéből és megnyomott rajta néhány miniatűr gombot. A műszer elég érzékeny volt ahhoz, hogy rábukkanjon mégoly parányi életjelre is, amelyet egy test hőkibocsátásával vagy belső funkcióival sugároz a környezetének. De amikor Luke leolvasta a műszer kiírásait, rádöbben, hogy sem szükség, sem idő nincs az adatok kiértékelésére.

Egy árny vetült rá és vagy másfél méterrel a feje fölé tornyosult. Luke sarkon perdült és hirtelen úgy tűnt, mintha maga a föld kelt volna életre a lába alatt. Jól megtermett, fehér bundás szörnyeteg rontott neki és még a körvonalait sem tudta igazán kivenni, olyan tökéletesen beleolvadt a szikrázó hómező alkotta háttérbe.

– Hogy az a jó...

Luke sugárpisztolyának már nem maradt rá ideje, hogy előkészüljön a tokjából. A wampa jelvény lapátnyi mancsa keményen arcon találta és kilódította a tauntaun nyergéből, le a dermesztő hóba.

Luke-ra oly hamar borult rá a sötétség, hogy már a tauntaun panaszos sikolyát sem hallotta, sem a hirtelen beálló csöndet, amelyet egy nyakcsigolya roppanása előzött meg. És nem érezte azt sem, ahogy a csuklóját vadul megragadja toronymagas, torzonborz támadója, sem azt, ahogy a testét, akár egy élettelen rongybabát, végigvonszolja a hófödte mezőn.

* * *

A domboldalba vájt kráterből, ahová az a repülő test becsapódott, még mindig szállingózott a fekete füst. A gomolygó felhők odafent az égen lassan felszakadoztak azután, hogy a tárgy földet érve izzó bélyeget süttött a havas talajba, amelyből egyre szivárgott még a füst és a pernye, játékszeréül a Hoth jeges szeleinek.

Most valami megmozdult a kráter mélyén.

Először csak egy hang hallatszott, feldübbögő gépi moraj, amely egyre erősödött, akárha az üvöltő széllel akarna versenyre kelni. Aztán megmozdult maga a tárgy is – megcsillant rajta az előmlő, kora délutáni fényözön, ahogy lassan kiemelkedett a kráterből.

A tárgy első pillantásra valami idegen élőlénynek látszott, a feje sokszemű, koponyacsontra emlékeztető iszony, amely számtalan hólyagszeme fekete pupillájú tekintetét jeges pillantással hordozta körül a még jegesebb, hófödte róna végtelenjén. De ahogy egészen kiemelkedett a mélyedésből, nyilvánvalóvá vált, hogy valamiféle gépezet, amelynek vaskos, hengeres „testén” gömb alakú fej ült és filmfelvevők, érzékelők meg mindenféle egyéb fémtoldalékok álltak ki belőle, amelyek közül némelyik a rákéhoz hasonló, ollós csápban végződött.

A gép ott lebegett a kráter fölött és toldalékait kinyújtotta minden irányba. Aztán a belső mechanizmusa valami jelet érzékelhetett, mert a gépezet méltóságteljes lassúsággal repülni kezdett a havas síkság fölött.

Nem sokkal később a sötét kutatórobot eltűnt a távoli látóhatár mögött.

* * *

Egy másik utas, aki foltos, szürke tauntaunján ült, s a testét vastag téli öltözetbe bugyolálta, ugyanekkor a Hoth havas lankáin a felkelők operatív bázisa felé vágatott.

A férfi szemei, akár a kihűlt fémcsöppek, érdeklődés nélkül pásztázták végig az egyhangú, szürke betonkupolákat, a megszámlálhatatlan lövegtornyot és az óriási áramszolgáltató generátorokat, amelyeken kívül semmi sem mutatta az élet jelét ezen a bolygón. Han Solo fokozatosan visszafogta tauntaunját, úgy igazgatva a szárat, hogy az állat szép nyugodt iramban haladt át a gigantikus jégbarlang bejáratán.

Han jólesően nyugtázta a se vége, se hossza barlangrendszer belsejében uralkodó viszonylagos meleget, amelyet a kinti generátorok áramával működtetett kazánok szolgáltatnak. A föld alatti bázis részben természetes jégbarlangokból, részben mesterségesen fúrt, sokszögű átjárók szövevényéből állt, amelyet a felkelők lézerágyúí vájtak a tömör jéghegy gyomrába. A koréliai ugyan járt már ennél kietlenebb helyeken is a galaktikában, de pillanatnyilag egyikre sem tudott visszaemlékezni.

Leugrott tauntaunja hátáról és körülnézett, hogy lássa, mi folyik idebenn, ennek a hatalmas barlangnak a belsejében. Akárhová pillantott, mindenütt nagy volt a nyüzsgés, gépeket, felszerelési tárgyakat cipeltek, szereltek, javítottak. Szürke egyenruhás felkelők futottak, hogy kirakodják az utánpótlást, helyére vigyék a berendezéseket. És voltak ott robotok is bőven, főként R2-es és áramszolgáltató robotok, amelyek fel-alá gördültek a jégbe vájt folyosókon és serényen végezték a dolgukat.

Han azon tűnődött, vajon valóban lehiggadt-e, ahogy múltak az évek. Kezdetben nem fűzte semmiféle rokonszenv, de még csak személyes érdek sem ehhez az egész felkeléshez. A Felkelők Szövetsége és a Galaktikus Birodalom közötti konfliktusba is úgy keveredett bele, hogy csupán üzleti tranzakciót bonyolított le: felajánlotta saját és hajója, a *Millennium Falcon* szolgálatait. Az ügy egyszerűnek látszott: Ben Kenobit, a fiatal Luke-ot meg a két robotjukat kellett az Alderaan rendszerbe szállítania. Hogyan is tudhatta volna Han, hogy az út során egy hercegnőt is meg kell mentenie, akit épp a birodalom legrettegettebb harcállomásától, a Halálcsillagról kell majd elszöktetnie?

Leia Organa hercegnőt...

Minél többet gondolt rá Solo, annál inkább érezte, mennyi bajba sodorta bele, hogy annak idején elfogadta Ben Kenobi pénzét. Hiszen Han nem akart mást, mint zsebre vágni a viteldíjat, hogy aztán ész veszejtve száguldjon visszafizetni néhány csúnya adósságát, amelyek úgy függtek a feje fölött, akár megannyi lehullani kész meteor. Esze ágában se volt, hogy hős legyen.

És mégis, valami mindig visszatartotta, valami ismeretlen erő egyre arra ösztökelte, hogy Luke-kal és bolondos felkelő barátaival tartson, akkor is, amikor elindították azt a mára már legendás hírűvé vált támadást a Halálcsillag ellen. Igen, valami visszatartotta. De Han képtelen volt rájönni, mi is az a valami.

Most, hogy már jócskán eltelt az idő a Halálcsillag megsemmisítése óta, Han még mindig itt volt a Felkelők Szövetségénél és segített nekik felépíteni ezt a bázist a Hothon, amelynél talán egyetlen kietlenebb bolygó sem akadt az egész galaktikában. No, de nem lesz ez már így sokáig – mondogatta magának. Ha tőle függ, már nem kell hosszú idő hozzá és Han Solo meg a felkelők útja elválik egymástól.

Határozott léptekkel végigment a föld alatti hangárszinten, ahol a felkelők vadászgépeinek java részét tárolták és szervizelték a szürke egyenruhás szerelők és a különböző típusú robotok. Hant leginkább az a csészealj formájú teherhajó érdekelte, amely ott pihent előtte újonnan felszerelt leszállótávjain. A teherhajó – a hangárban elhelyezett járművek közül a legnagyobb – időközben újabb horpadásokat szerzett fémtestére, amióta Han összeakadt Skywalkerrel és Kenobival. Igaz, a *Millennium Falcon* jó hírét nem külső csínje, hanem gyorsasága alapozta meg: ez a teherhajó még mindig a legsebesebb hajó volt, amely egyáltalán megpróbálhatta, hogy megnyerje a Kessel-futamot vagy, hogy hagyjon egy birodalmi TIE vadászt.

A *Falcon* sikereit javarészt kitűnő karbantartásának köszönhetette, amelyet most egy két méter magas, barna szőrrel borított alak bozontos kezei láttak el éppen, akinek az arca pillanatnyilag rejtve maradt egy hegesztőmaszk mögött.

Csubakka, Han Solo óriás termetű vuki másodpilótája éppen a *Falcon* középső fúvókáját javította, amikor észrevette, hogy Solo közeleg. A vuki abbahagyta a munkát és föltolta a hegesztőrostélyt, amely mögül előbukkant szőrpamacsokkal borított képe. Villogó fogú

szájából hatalmas üvöltés tört elő, amelyet bizonyára kevés nem vuki származású egyén tudott volna hamarjában lefordítani. Han Solo e kevesek egyike volt.

– A hideg szó ezt már nem fejezi ki, Csubi. – felelt neki Solo. – Istenemre, inkább egy jó kis bunyó, mint ez a kuksolás és didergés állandóan! – észrevette a frissen hegesztett fémrészekből szállongó füstpamacsokat. – Hogy haladsz a fúvókákkal?

Csubakka az egyik jól ismert vukimordulással felelt.

– Na jó. – mondta Han és szívből egyetértett barátjával abban, hogy jó lenne minél előbb visszatérni az űrbe, elmenni valami más bolygóra, akármelyikre, csak a Hothról el. – Megyek, bejelentkezem. Aztán visszajövök segíteni. Amint elkészültünk a fúvókákkal, elhúzzuk a csíkot.

A vuki vakkantott egyet, mintha örömeiben kuncogna, aztán visszatért a munkájához, miközben Han ment a dolgára.

A parancsnoki szobában élénken villogtak az elektronikus berendezések és a jeges mennyezetig nyúló monitorennyők. Akár a hangárban, itt is sokan sürgölődtek. A terem teli volt repülésirányítókkal, katonákkal, karbantartókkal – és mindenféle fajtájú meg típusú robottal, amelyek mind azon fáradoztak, hogy a Yavin kiürítése után most ezt a bázist is lakhatóvá és működőképesse tegyék.

A férfi, akivel Han Solónak dolga volt, elmerülten ült egy jókora műszerfal előtt és a figyelmét egy számítógép monitor káprázatos színekben fel-felvillanó kiírásaira összpontosította. Carlist Rieekan, aki a felkelők tábornoki egyenruháját viselte, Solo közeledtére kihúzta magas termetét és arcát Han felé fordította.

– Tábornok úr, életnek semmi jele az egész körzetben. – jelentette Han. – De az összes körzethatárjelzőt elhelyeztem, úgyhogy észlelni fogják, ha mégis erre vetődik valaki.

Mint máskor, Rieekan tábornok most sem mosolyodott el Solo csöppet sem katonás jelentése hallatán. De azért csodálta a fiatalembert, amiért ha nem is hivatalosan, de részt vesz a felkelésben. Sőt, Rieekan olyan sokra tartotta Solo erőit, hogy néhanapján azon gondolkodott, ne adományozzon-e neki tiszteletbeli tiszt kinevezést.

– Skywalker parancsnok még nem érkezett vissza? – érdeklődött a tábornok.

– Még megvizsgál egy meteoritot, ami a közelében csapódott be. – felelte Han. – Aztán jön ő is nemsokára.

Rieekan gyors pillantást vetett egy épp az imént beszerelt radarképernyőre és kiértékelte a látottakat. – Ebben a rendszerben olyan heves a meteortevékenység, hogy nem lesz könnyű észrevenni, ha hajók közelednek.

– Tábornok úr... – Han tétovázott. – Azt hiszem, ideje, hogy odébbálljak.

Han figyelmét egy gyorsan közeledő alak vonta magára. A járása egyszerre volt kecses és határozott, és a fiatal nő gyöngéd vonásai mintha egészében véve is ellentmondásba kerültek volna fehér harci öltözékével. Még ilyen messziről is biztosan látta Han, hogy Leia hercegnő dühös.

– Hasznát vennénk, ha ismét harcra kerül a sor. – jegyezte meg a tábornok és hozzátette még –, nagyon sajnálom, hogy elveszítjük magát.

– Köszönöm, tábornok úr. De nekem vérdíjat tűztek ki a fejemre. Ha nem fizetem ki Jabbát, lábon járó hulla vagyok.

– Hát igen, nem könnyű ilyen halálos fenyegetéssel a fejünk fölött élni. – kezdte a tábornok, de Han Leia hercegnő felé fordult. Solo nem volt éppenséggel szentimentális alkat, de most világosan érezte, hogy kavarnak benne az érzelmek.

– Hát, azt hiszem, most jött el az ideje, fenség. – elakadt, nem tudván, milyen válaszra számíthat a hercegnőtől.

– Nagyon helyes. – válaszolt Leia hűvösen. Váratlan közönye mögül egyre jobban előtört őszinte felháborodása.

Han csak a fejét rázta. Milyen rég volt az, hogy egyszer és mindenkorra leszögezte magában: a nőtények, legyenek akár emlősök, hüllők vagy a jó ég tudja, miféle, még fel sem fedezett biológiai osztályba sorolhatók, meghaladják az ő zsenge értelmi képességeit. Főlöské a titokzatosságukat firtatni, legjobb békén hagyni őket – mondogatta magának azóta többször is.

Mostanában mégis úgy érezte Han vagy legalábbis kezdte hinni, hogy mégiscsak van legalább egyetlen nőnemű lény a világegyetemben, akit lassacskán már–már mintha értene. De úgy látszik, újfent tévedett.

– Jól van, no – szólalt meg Han –, azért krokodilkönnyekre semmi szükség. Viszlát, hercegnő!

Han váratlanul hátat fordított a lánynak és kilépett a csendes folyosóra, amely a parancsnokságot összekötötte a hangárral. Han éppen oda igyekezett, mert ott egy jókötésű vuki meg egy csempészhajó, két olyan megfogható valami várt reá, amelyet képes volt megemészteni az értelme. Esze ágában sem volt megállni.

– Han! – futott utána Leia, kissé levegő után kapkodva. A koréliai megállt és hűvösen feléje fordult.

– Parancsol, fenség?

– Azt hittem, úgy döntött, hogy marad.

Úgy rémlett, igazi aggodalom csendül a lány hangjában, de Han nem volt biztos a dolgában.

– Az a fejedő, akivel összefutottunk az Ord Mantellen, megváltoztatta az elhatározásomat.

– Luke már tudja? – kérdezte a lány.

– Majd megtudja, ha visszaérkezik. – felelte Solo nyersen.

Leia hercegnő szeme összeszűkült és végigmérte Hant egy pillantással, amilyenhez Solónak volt már szerencséje párszor. Han úgy érezte magát egy pillanatra, mint a bolygó felszínét borító miriádnyi jégzilánk egyike.

– Ne nézzon így rám, hallja–e! – szólt rá a lányra kérlelhetetlenül. – Minden egyes eltelt nappal növekszik a bőrömre utazó fejedőszok száma. Feltett szándékom, hogy visszafizetem az adósságomat Jabbának, mielőtt még rám küldi a távirányítású ölszerszámaikat és ki tudja, mit még. Meg kell szabadulnom ettől a fejemre kitézőtt vérdíjtól, amíg még egyáltalán van fejem.

Leiát szemmel láthatóan szíven ütötték a férfi szavai és Han látta, hogy aggódik érte, sőt talán még mást is érez.

– De nekünk szükségünk van magára. – mondta a lány.

– Nekünk?

– Igen.

– Hát magának? – Han vigyázott, hogy kellően hangsúlyozza az utolsó szót, de maga sem tudta, miért. Talán most végre kimondott valamit, amit már régen mondani akart, csak éppen hiányzott hozzá a bátorsága – nem, helyesbította magát, az ostobasága –, hogy felfedje az érzéseit. De a jelen pillanatban igazán nem volt veszténivalója és készen állt rá, bármit feleljen is a lány.

– Nekem? – kérdezte vissza a lány. – Nem értem, miről beszél.

Han Solo hitetlenül rázta a fejét.

– Nem, lehet, hogy tényleg nem érti.

– Mégis mi az, ami csak rám vonatkozik? – a hangjában ismét fokozódott a düh, talán azért – gondolta Han –, mert végül mégiscsak megértette, hogy miről van szó.

– Azért akarja, hogy maradjak – mosolyodott el Solo –, mert úgy érez irántam, ahogy érez.

A hercegnő ismét ellágyult.

– Nos, igen, sokat köszönhetünk magának. – mondta és elbizonytalanodott, mielőtt folytatta volna, – ... Itt mindannyian. Maga született vezér...

De Han nem hagyta, hogy befejezze a mondatot.

– Nem, fenség. Nem erről van szó.

Leia váratlanul egyenesen Han szemébe nézett, olyan pillantással, amelyből látszott, hogy végre mindent ért. Elnevette magát.

– De hiszen maga képzelődik.

– Valóban? Mert én úgy gondolom, attól fél, hogy itt hagyom magát faképnél és még egy... – Han a lány ajkára meresztette a szemét – még egy csókot sem adok.

Leia most már szívből kacagott.

– Előbb csókolnék meg egy vukit!

– Ezt könnyen elintézhetem magának. – Han közelebb húzódott hozzá és a lány valósággal szikrázott a jégkamra hideg fényében. – Higgye el, ráférne magára egy jó kis csók. Annyira belejött ebbe a parancsolgatásba, hogy lassan már azt se tudja, mi az, nőnek lenni. Ha képes lett volna lazítani egy pillanatra, talán segíthetett volna magán. De most már elkésett vele, szépségem. A soha vissza nem térő alkalom épp most röppen ki az ablakon.

– Azért majd valahogy túlélem. – mondta a lány és láthatóan bosszankodott.

– Sok szerencsét!

– Magát még az sem érdekli, hogy a...

Han tudta, hogy most mi következik, úgyhogy nem hagyta befejezni a mondatot.

– Kíméljen, az ég szerelmére! – vágott a szavába. – Ne kezdje megint előlről a felkeléssel. Hát képtelen másra gondolni? Maga olyan hideg, mint ez a bolygó.

– És maga úgy képzelem, hogy magától várom a melegséget?

– Hát persze, csakhogy most már fűtülök rá. Egyébként se hiszem, hogy túl sok örömöm telt volna benne. – azzal hátrébb lépett és még egyszer hűvösen végigmérte a lányt.

– Találkozunk még. – mondta. – Talán addigra visszatér magába valami kis melegség. – a hercegnő arckifejezése ismét elváltozott. Han már gyilkosokat is látott kedvesebben nézni.

– A modora olyan, mint egy bantháé – csattant fel a lány –, csak a méltósága hiányzik magából! Jó utat, maga pancser! – Leia hercegnő gyors mozdulattal sarkon fordult és sietve eltűnt Han szeme elől a folyosón.

II.

A Hoth felszínén tovább csökkent a hőmérséklet. De a birodalmi robotszonda, fittyet hányva a fagynak, érzékelőcsápjait minden irányba kiterjesztve, szünet nélkül folytatta ráérős röptét a hó fútt dombok és mezők fölött.

A robot hőérzékelői váratlanul jelezni kezdtek. A gép hőforrásra bukkant a környéken, a meleg pedig félreérthetetlenül életet jelentett. A fej elfordult a tengelye körül, szemekre emlékeztető érzékeny lencséi a meleget kibocsátó forrás felé irányultak. A szonda automatikusan korrigálta a sebességét és maximális gyorsulással nekiiramodott a jégmező fölött.

A rovarszerű szerkezet csak akkor lassított, amikor egy nálánál valamivel nagyobb, mesterséges hóbucka közelébe ért. A robot érzékelői nyomban felmérték a bucka kiterjedését – egy méter nyolcvan magas és jó hat méter hosszú volt. De nem is a mérete volt a lényeges. Ami sokkal meghökkentőbb volt, ha ugyan feltehető, hogy egy őráratot

teljesítő robot egyáltalán meglepődik valamin, az a hóbucka alól felszálló hő hihetetlen intenzitása volt. Nem maradhatott kétség, bárki legyen is a hórakás alatt meghúzódó lény, nincs oka fázni.

A szonda egyik csápjából most kékesfehér fénysugár lövellt ki, a heve mély lyukat vájt a hóbucka fehérségébe, s a nyomában csak úgy szikrázott a számtalan fellibbenő hókristály.

A hóbucka remegni kezdett, aztán megroggyant. Akárki volt alatta, nagyon felbosszanthatta a robot átható lézersugara. A buckából jókora pamacsokban kezdett leválni a hó, amikor az egyik végén a sűrű fehérségből váratlanul kivillant két szem.

A két, öklömnyi, sárga szem, akár két izzó jelzőtűz, a gépezetre bámult, amely rendületlenül folytatta a rombolást fájdalmas sugaraival. Ősi erővel áradt a gyűlölet azokból a szemekből az ismeretlen gép felé, ami nem átalotta megzavarni csendes szendergését.

A hórakás ismét megremegett, de most már akkora dübörgéssel, hogy a szonda hangérzékelői kis híján tönkrementek belé. Hátra is táncolt nyomban jó néhány métert, kissé több teret hagyva a lény és maga között. A robotnak ez volt az első esete a pályafutása során, hogy egy wampa jéglénnyel került szembe; belső számítógépei arra intették, ne sokat teketóriázzon vele.

A robot ennek megfelelően igazított valamit a lézersugara hatóerején. Egy pillanat sem kellett és a sugár elérte rombolóereje felső határát. Akkor a robot célba vette a lényt, amelyet egy szempillantás alatt lángnyelvek és füstfelhők borítottak el. Nem sokkal ezután a dermesztő szeleknek már csak néhány foszlány maradt a wampából, hogy magukkal sodorhassák.

Eloszlott a füst és a hómezőn keletkezett sötét bemélyedéstől eltekintve, a jéglénynek nyoma sem maradt.

De felbukkanását azért gondosan elraktározta a szonda memóriaegysége, miközben a gépezet máris folytatta útját a beleprogramozott pályát követve.

* * *

Ugyanekkor egy másik wampa jéglény fülrepesztő ordítása végre magához térítette a felkelők alaposan helybenhagyott, ifjú parancsnokát.

Luke–kal forgott a világ, a feje szaggatott, úgy érezte, mindjárt robban. Fájdalmasan erőltetve a szemét, végre sikerült tisztán kivennie a környező kontúrokat és megállapította, hogy egy jégbarlangban van, amelynek cikcakkos falai visszaverték a kinti szürkület fényét.

Hirtelen rádöbbsent, hogy fejfelé lóg a mennyezetről, a karjai fel–alá himbálózhatnak, vagy harminc centiméternyire a havas padlótól. A bokáját nem is érezte. Nyújtogatni kezdte a nyakát és akkor meglátta, hogy a lába odafagyott egy jégoszlophoz, amely a mennyezetről csüngött, mint valami kolosszális cseppkő és, hogy a lába fokozatosan maga is részévé válik ennek a jégtüneménynek. Érezte, hogy a wampa jéglény gonosz ütésétől kiserkedt vére jeges masszává keményedett az arcán, mint valami szorosan odanőtt álarc.

Luke ismét hallotta a bestia feltörő morgását, egyre hangosabban, mert most már közeledett és a szűk járat jégfalai visszaverték a hangját. A szörnyeteg üvöltése a fülét hasogatta. Azon tűnődött, vajon mi fog előbb végezni vele: a maró hideg vagy a barlang lakójának félelmetes fogai és karmai?

Ki kell szabadulnom innen – kezdett végre feleszmélni –, ki ebből az átkozott jégkelepcéből. A testébe még nem tért vissza teljesen az erő, de azért egy határozott rántással felhúzódkodott és a fogva tartó kötelek után nyúlt. De még gyöngé volt, nem

tudta feltörni a jégbéklyót, visszahanyatlott függő helyzetébe, ismét a szeme elé lódult a fehér padlózat.

„Lazíts. – buzdította magát. – Ernyeszd el magad!”

A jégfalak valósággal repedeztek a közeledő lény egyre erősödő, artikulálatlan bőmbőlésétől. Karmos lábait a dermedt talajba vájva, félelmetes közelségben járt már. Nem kellett már sok hozzá, hogy ez a borzas, fehér rémség végleg hazaérjen, s akkor bizonyára gondja lesz majd rá, hogy felmelegítse az ifjú harcost – sötét bendője mélyén.

Luke pillantása kétségbeesetten cikázott ide–oda a barlangban, míg végre megakadt a magával hozott felszerelésen, amely most haszontalan összevissza túrt halomba hányva hevert ott a padlón. Végtelennek tűnő, majd egy egész méternyi távolság választotta el tőle. Pedig volt ott valami, ami azonnal magára vonta Luke figyelmét – egy tömzsi markolat, néhány kapcsolóval az oldalán és egy karcsú fémhenger, amit a markolatra erősítettek. Az eszköz valaha az apjáé volt, egy Jedi lovagé, akit a fiatal Darth Vader aljasul elárult és meggyilkolt. De most már régóta Luke használta, amióta Ben Kenobi a gondjára bízta, hogy becsülettel forgassa a birodalom zsarnoksága ellen vívott küzdelemben.

Luke kétségbeesetten igyekezett elfordítani sajgó testét, hogy valamiképp hozzáférhessen a félrehajított fénykardhoz. De a testébe hatoló dermesztő fagy lelassította a mozdulatát és kiszívta az erejét. Luke már azon volt, hogy megadja magát végzetének, ahogy egyre közelebből hallotta a wampa jéglény vészjósló horkanásait. Szinte már elhagyta őt az utolsó reménysugár is, amikor váratlanul megérezte a jelenlétet.

De nem a fehér kolosszus jelenlétét érezte meg, aki ezt a barlangot lakta.

Nem, hanem azt az elringató, testetlen jelenlétet érezte Luke, amely már máskor is meglátogatta a megpróbáltatások és a veszély pillanataiban. Azt, amelyet az öreg Ben halálakor érzett meg először, akkor, amikor Darth Vader fénykardjának végzetes csapása nyomán, a még egyszer Jedi lovagként harcoló Obi–Wan Kenobi sötét rongycsomóvá zsugorodott, s elillanván köntöséből, levegővé vált. Azt a jelenlétet érezte ismét Luke, amely már annyiszor szólt hozzá ismerős hangon, szinte némán suttogva, egyenesen a lelkéből.

– Luke. – igen, ez volt az a kísérteties suttogás. – Gondolj a fénykardra a kezeden!

E szavakra Luke amúgy is sajgó feje valósággal lüktetni kezdett. Aztán hirtelen mintha újjáéledt volna az ereje, önbizalom öntötte el, ami arra ösztökölte, hogy látszólag reménytelen helyzetében se adja föl a harcot. A szeme mereven a fénykardra tapadt. Nagy fájdalmak árán előrenyújtotta a kezét, küszködve a tagjaiba egyre feljebb kúszó faggal. Még a szemét is lehunyta a nagy erőfeszítésben. De még mindig nem érte el a fegyvert. Érezte, hogy a pusztá erőfeszítés nem lesz elég.

„Muszáj lazítanom. – szuggerálta magát Luke. – Lazítani...”

Majd szétpattant az agya, amikor ismét meghallotta testetlenné vált őrangyala hangját:

– Engedd, Luke, hogy az erő szétáradjon a testedben. Az erő!

Luke–nak felködlött a wampa jéglény fenyegetően közeledő, fejtetőre állított képe, ahogy mint valami gorilla, kitárt karral és fénylő, félelmetes karmokkal jött feléje. Most látta először ocsmány majompofáját és a hátán végigfutott a hideg a szörny kosra emlékeztető szarvai és a nyáladzó alsó állkapcsából előremeredő tépőfogai láttán.

De akkor a lelkében erőre kapó harcos elűzte gondolataiból a bestia képét. Abba hagyta a fénykardja utáni mihaszna nyújtózkodást, a teste elernyed, s utat adott a szellemének, hogy befogadja tanítómestere sugalmazását. Már érezte, hogy a tagjain végigborzong a minden élőlényben ott bujkáló energia, amely az egész világegyetem kovásza.

Ahogy Kenobi annak idején megtanította rá, Luke felismerte magában az erőt, hogy tetszése szerint élhessen vele.

A wampa jéglény előrenyújtotta fekete, horgas karmait, s imbolyogva megindult a jégoszlopról lecsüngő fiatalember felé. Váratlanul, akárha varázsütésre, a fénykard felszökkent Luke kezébe. A fiatalember nyomban bekattintott egy színes kapcsolót a fegyver markolatán, amittől pengeéles fénysugár lövellt ki a henger végéből, szempillantás alatt feloldva a Luke–ot fogva tartó jeges gúzst.

Amikor Luke fegyverrel a kezében a földre huppant, a föléje tornyosuló otromba szörnyeteg óvatosan hátrált egy lépést. Kénsárga szeme hitetlenül pislogott a zümmögő fényoszlop felé, amelyet primitív agya nem tudott mire vélni.

Luke még nehezen mozgott, de lábra állt és meglengette fénykardját e felé a hósínű izom– és szőrtömeg felé, amittől az hátrált egy lépést, majd még egyet és még egyet. Luke végre előredőfött a karddal és a fény, akár a kés a vajba, beleszaladt a szörny húsába. A wampa jéglény fölsikoltott, ocsmány halálüvöltésétől megremegtek a jégbarlang falai. Aztán szedte az irháját és görcsös vonaglással kitámolgott a barlangból, hófehér tömege egybeolvadt a kinti, hófödte tájjal.

Az égbolton időközben jócskán megapadt a fény, s az egyre terjedő sötétség hidegebb szeleket hozott magával. Luke–kal volt ugyan az erő, de most még ez a titokzatos szövetséges sem melegíthette fel. Nagy nehezen kibotorkált a szabadba, de minden lépés fájt, még jobban, mint az előző. Aztán ahogy látása a fogyó nappali fénnel rohamosan apadt, utolsó erejével letántorgott még egy meredek, havas partfalon és eszméletét veszítve összerogyott, mielőtt elérte volna az alját.

* * *

A felszín alatti fő hangárszinten Csubi éppen elkészült a javításokkal, a *Millennium Falcon* készen állt a startra. Az utolsó simításokat végezte, amikor felpillantott a munkájából, mert egy fölöttébb fura pár vonta magára a figyelmét, akik éppen akkor jelentek meg egy közeli beszögellés mögül, elkeveredve a hangárban nyüzsgő felkelők közé.

Az alakok egyike sem volt ember, bár egyikük emberféle benyomást keltett, aranyszínű, lovagi vértre emlékeztető külsejével. Mozdulatai kiszámítottak voltak, mondhatnánk túlzottan is kiszámítottak ahhoz, hogy emberi lénytől származhassanak, ahogy merev léptekkel előcsörömpölt a folyosóról. Társának végképp nem volt szüksége emberi lábakra a mozgáshoz, mert a másiknál jóval alacsonyabb, hordószerű testét három aprócska kerék gördítette előre.

A két robot közül az alacsonyabb izgatottan füttyögött és csipogott.

– Nem, nem én vagyok az oka, te ostoba, nyivákoló szardíniásdoboz – méltatlankodott a magas, emberforma robot és hevesen gesztikulált hozzá fémes kezével –, nem az én ötletem volt, hogy bekapcsold a termálfűtőt. Én pusztán megállapítottam, hogy fagy a szobájában. Csakhogy éppen így van rendjén, hogy fagyjon! Jaj nekem, hogy fogjuk most kiszárítani a holmiját?... Na, itt vagyunk végre!

Thripio, az ember formájú, aranyszínű robot most megtorpant, hogy optikai érzékelőit a dokkban álló *Millennium Falconra* irányítsa.

A másik robot, Artu Detu behúzta kerekeit és a mellső lábát, és tömzsi kis testét a földön pihentette. Szenzorai regisztrálták Han Solo meg vuki bajtársa ismerős alakját, miközben azok ketten tovább foglalatostkodtak a teherúrhajó főfűvókái körül.

– Uram, Solo gazda. – szólította meg Hant Thripio, a robotpárosnak az a tagja, amelyet még emberi hangot utánzó szerkezettel is elláttak. – Válthatnék egy szót önnel?

Han nem épp olyan kedvében volt, hogy zavartatni hagyja magát, különösképp nem ettől a körülményeskedő robottól.

– Mi az?

– Leia úrnő többször is kereste önt a belső telefonon. – közölte Thripio. – Alighanem rossz a vonal.

De Han tudta, hogy nem erről van szó.

– Kikapcsoltam. – vetette oda a robotnak foghegyről, s fel sem nézett a munkájából. – Miért, mit óhajt a királyi fenség?

Thripio hallóérzékelői nyomban azonosították a lekicsinylő színezetet Solo hangjában, de a robot nem tudta mire vélni. Ezért tehát előadta egyik jól begyakorolt emberi kézmozdulatát és hozzátette még:

– Tudniillik Luke gazdát keresi és arra gondolt, talán itt van önnel. Úgy látszik, senki se tudja...

– Luke még nem jött vissza? – Han nyomban felkapta a fejét. A jégbarlang bejárata felé pillantva láthatta, hogy bizony már jócskán besötétedett, amióta Csubakkával nekiláttak a *Millennium Falcon* javítgatásának. Han pontosan tudta, milyen komoly hőmérséklet csökkenés követi az éj beálltát a felszínen, s hogy milyen veszedelmesen felerősödnek a szelek.

Szempillantás alatt leugrott a *Falcon* pereméről, vissza se nézett a vukira.

– Szegecseld le, Csubi! Hé, szintparancsnok! – üvöltötte Han, aztán a szája elé húzta URH rádiója mikrofonját. – Biztonsági Szolgálat! Skywalker parancsnok még nem jelentkezett be? – a nemleges válaszra Han arca elkomorodott.

Előbbi hívására most a hangárszint ügyeletes tiszthelyettese és egy katona sietett oda Solóhoz.

– Skywalker parancsnok még nem jött vissza? – kérdezte Han érdes hangon.

– Én legalábbis nem láttam. – felelte az ügyeletes tiszthelyettes. – De talán közben már befutott a déli bejáraton.

– Ellenőrizze! – ripakodott rá a tiszthelyettesre Solo, bár nem volt abban a helyzetben, hogy parancsokat osztogasson. – Sürgősen!

Amint a tiszthelyettes és a kísérő katona sarkon fordult, és elrohant a folyosó irányába, Artu aggodalmas füttyöt hallatott, amelynek a hangmagassága követelőzően emelkedett.

– Nem tudom, Artu. – felelt neki Thripio és felsőtestét mereven Han felé fordította. – Uram, megtudhatnám, mi történt?

Han agyát elöntötte a düh, ahogy ráfordult a robotra:

– Menj és mondd meg a méltóságos hercegnődnek, hogy soha többé nem látja Luke–ot, hacsak percekben belül elő nem kerül!

Artu hisztérikusan sivítózni kezdett Solónak erre a kevéssé derűlátó jóslatára és most már aranyszínű társa is őszintén megdöbbenve kiáltott föl:

– Ó, nem!

A főjárat megriasztott hangyabolyra hasonlított, amikor Han Solo rohanvást megjelent. Pillantása először néhány felkelő harcosra esett, akik minden erejüket összeszedve igyekeztek megfékezni egy zabolátlan tauntaunt.

A járat túlsó végében futva felbukkant a szintparancsnok, a pillantása vadul keresett valakit, míg végre észrevette Hant.

– Uram! – kiáltott oda Hannak feldúltan. – Skywalker parancsnokot a déli bejáratnál sem látták. Talán nem gondolt rá, hogy bejelentkezzen.

– Nem valószínű. – csattant föl Han. – A siklók készenlétben vannak?

– Még nem. – válaszolta a tiszt. – Nehézségeink vannak a hideg miatt. De talán reggelre...

Han a szavába vágott. Arra már nem volt idő, hogy olyan gépekkel pepecseljenek, amelyek könnyen felmondhatják a szolgálatot.

– Akkor majd tauntaunon megyünk ki. Én átnézem a négyes szektort.

– Csakhogy a hőmérséklet rohamosan csökken...

– Azt meghiszem – mordult fel Han –, Luke meg ott van, odakint!

– Én átfésülöm a tizenkettes szektort. – ajánlkozott önként egy másik tiszt. – Az ellenőrző monitort állítsák alfára!

De Han tudta, nincsen már arra idő, hogy felállítsák a nyomkövető kamerákat, miközben Luke talán már haldoklik odafönt, valahol a végtelen hómezőn. Utat vágott magának a nyüzsgő katonák között, megragadta az egyik már jól betört tauntaun kantárszárát és felpattant az állat hátára.

– Az éjszakai viharok percekben belül kitörnek, még az első jelzőkarót sem érik el. – intette őket a szintparancsnok.

– Akkor a pokolban találkozunk! – vetette oda Han és megrántva paripája kantárszárát, kivezette az állatot a barlangból.

* * *

Sűrűn hullott a hó Han Solóra, ahogy ott vágatott tauntaunja hátán a pusztaságban. Percek lehettek már csak hátra, hogy végképp beköszöntsön az éj, ádázul sívított a szél és átjárta Han vastag öltözékét. Tudta, Luke annyi hasznát sem látja, mint egy jégkockának, hacsak igen rövid időn belül rá nem bukkan az ifjú harcosra.

A tauntaunon máris látszottak a kibírhatatlan hideg okozta első jelek. Még egyébként kitűnően hőszigetelő zsírrétege és gyapjas, szürke bundája sem óvhatták meg az elemek gyilkos szeszélyeitől az est beállta után.

Han csendesen fohászkodott magában, bárcsak kitartana az állat, legalább addig, amíg rá nem talál Luke-ra.

Csak űzte tovább paripáját, egyre előre, kíméletlenül, át a jeges mezőkön.

* * *

Egy másik alak is ott járt a hómezőn, fémes teste a fagyott talaj fölött lebegett.

A birodalmi robotszonda váratlanul megszakította egyenletes röptét, érzékelőantennái megrezdültek.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, a robot gyöngéden a földre huppant és megállapodott. Mint póklábak, néhány csáp nyúlt ki a fémtestből és félrekaparta a havat.

A robot körül lassan formát öltött valami, egy lüktető izzás, amely fokozatosan a gép fölé borult, akár egy áttetsző kupola. Aztán hamarosan megszilárdult ez az erőter, s a robot körül örvénylő hópihék lepattantak róla.

Néhány pillanat múlva az izzás kihunytt, s a tomboló hófúvás rövidesen tökéletes, fehér kupolát vont a robot köré, maga alá rejtve a gépet és védelmező erőterét.

* * *

A tauntaun iszonyú iramban vágta, de mindenképp túl gyorsan a megtett távolsághoz és a kibírhatatlanul jeges levegőhöz képest. Zihálása így szánszalomra méltó nyögdecseléssé halkult, s egyre jobban inogtak alatta a lábai is. Han ugyan szívből sajnálta az állatot, de jelen helyzetben a tauntaun sorsa kevésbé izgatta, mint a barátjáé.

A hó most már olyan sűrűn hullott, hogy Han nagy erőfeszítéssel is alig látott valamit. A végtelennek tűnő síkon kétségbeesetten kutatott a tekintete, hátha valami elűtő, a környezetéből kiemelkedő távoli támpontot lel, ami talán Luke is lehet. De körös-körül semmi sem törte meg a hó és a jég sötét lepelbe burkolózó, egyhangú pusztaságát.

Mintha valami hangot hallott volna.

Han behúzta a kantárszárat, s hirtelen megállította a tauntaunt. Solo nem volt biztos a dolgában, mégis úgy rémlett neki, az arcát csapkodó, süvöltő szél harsogásába valami másféle nesz is vegyül. A szemét méregetve a hang irányába nézett.

Aztán a tauntaun vékonyába vágta a sarkát és ügetésre kényszerítette az állatot a kavargó hóviharon át.

* * *

Mire ismét feldereng a hajnal, Luke-nak minden oka meglett volna rá, hogy hulla legyen, a dögevők martaléka. Egyelőre, ki tudja, hogyan, még élt, bár alig pislákolts benne az élet és még ebben az állapotban sem volt könnyű megmaradnia a reá támadó heves éjszakai viharokkal dacolva. Luke nagy fájdalom árán ismét megpróbált felülni a testét mindjobban elborító hóból, de a fagyos szél nyomban visszadöntötte. Ahogy visszazuhan, eszébe ötlött helyzete furcsa ironiája – tatuini parasztfiú létére odáig viszi, hogy diadalmaskodik a Halálcsillagon, s most magára hagyva, egy idegen, fagyos pusztaságban kell elvesznie.

Luke-nak az utolsó csepp erejére is szüksége volt ahhoz, hogy még egy félméternyivel arrébb vonszolja magát, mielőtt végképp összerogyna és elmerülne a kavargó hó egyre mélyülő áradatában.

– Nem bírom... – nyögte, bár nem volt, aki meghallja. Valaki, egy láthatatlan alak mégis meghallotta.

– Bírnod kell! – visszhangzottak a szavak Luke fejében. – Luke, nézz rám!

Luke-nak lehetetlen volt oda nem figyelnie; a halkán ejtett szavak ereje a hatalmába kerítette.

Emberfeletti erőfeszítéssel fölemelte a fejét és akkor megpillantotta, amiről azt hitte, hogy csak hallucináció. Néhány lépésre tőle, a hideggel látszólag mit sem törődve, még mindig a Tatuin forró sivatagaiban viselt rongyaiba öltözötten, ott állt előtte Ben Kenobi.

Luke kiáltani akart, de nem jött ki hang a torkán.

A jelenés ismét megszólalt, azzal a gyöngéd fensőbbiséggel, ami mindig is jellemezte Bent, amikor Luke-kal beszélt.

– Életben kell maradnod, Luke.

Az ifjú parancsnok ajkaiba visszaköltözött az erő, valahogy elrebegte:

– Fázom... nagyon fázom...

– El kell jutnod a Dagoba rendszerbe. – utasította Ben Kenobi fantomképe. – Ott majd Yodától, a Jedi tanítómestertől fogsz tanulni, engem is ő tanított.

Luke hallgatta, aztán kinyújtotta a kezét a szellemalak felé.

– Ben... Ben... – nyögte.

Az alakot látszólag hidegen hagyták Luke erőfeszítései, hogy elérje a kezével.

– Luke – szólalt meg ismét –, benned van minden reményünk. *Minden reményünk.*

Luke összezavarodott. De mielőtt erőt gyűjthetett volna, hogy magyarázatot kérjen, az alak lassan elenyészett. Amikor a jelenés végképp eltűnt a szeme elől, Luke-nak hirtelen úgy rémlett, egy közeledő tauntaunt lát emberi alakkal a nyergében. A hógyík valóban közeledett, bár igen bizonytalan volt a lépte. S a távolból még nem lehetett kivenni a lovasát, mert a vihar elhomályosította az arcát.

Végső kétségbeesésében a felkelők ifjú parancsnoka felkiáltott:

– Ben?! – aztán ismét ájulásba zuhant.

A tauntaun már alig támolygott elgyengülő hátsó lábain, amikor Han Solo a zablát megrántva megállította és leszállt a nyergéből.

Han elszörnyedve meredt a lábainál heverő, hóborította s jószerivel keményre fagyott testre, amelyből mintha elszállt volna az élet.

– Na gyerünk, öcskös – szölongatta Luke mozdulatlan alakját, nyomban megfedkezve a saját, majdnem ugyanúgy összefagyott testéről –, nem lehetsz te még halott. Nyomás, szólj legalább valamit!

De Han nem talált semmi életjelet és most már azt is észrevette, hogy Luke hófödte arcán csúnya sebhelyek éktelenkednek. Megdörgölte a fiú arcát, óvatosan, nehogy föltépje a sebeket.

– Ne tedd ezt velem, Luke! Még nincs itt az időd.

Végre egy sóhajtásnyi válasz. Mélyről feltörő nyögés, amit alig lehetett hallani a szélzúgásban, de ahhoz elég volt, hogy Han reszkető testét hirtelen melegség járja át. Megkönnyebbülten elvigyorodott.

– Tudtam, hogy nem hagysz itt magamra, ebben a ronda időben! Most pedig szépen kivakarlak innen.

Jól tudván, hogy Luke megmenekülése – meg a sajátja is a tauntaun gyorsaságától függ, Han az ifjú harcos ernyedő testét a karjába kapva elindult az állat felé. De mielőtt a hátára felkötözhetne volna az eszméletlen alakot, a tauntaun kétségbeesett üvöltést hallatott, aztán, akár egy szürke rongycsomó, leroskadott a hóba. Han ismét a földre fektette Luke–ot és odarohant a szerencsétlen párához. A tauntaun még egy végső hangot adott ki magából, nem üvöltést vagy bőgést, csak egy halk, erőtlenséggel teli hörgést. Aztán nem mozdult többet.

Solo beletúrt az állat irhájába, érzéketlen ujjai az élet legparányibb jelét keresték.

– Ami ennél döglöttebb, az csal. – állapította meg végül, tudván, hogy Luke úgysem hallja, amit mond. – Nincs sok időnk.

Luke mozdulatlan testét odatámasztotta a kimúlt tauntaun hasához és haladéktalanul munkához látott. Alighanem felér egy szentségtöréssel – mulatott magában Han –, hogy ilyesmire használják egy Jedi lovag kedvenc fegyverét, de pillanatnyilag Luke fénykardja volt a legalkalmasabb szerszám, hogy felvágja vele a tauntaun vastag bőrét.

A fegyver először furán állt a kezében, de most már belejött, épp azon volt, hogy az állat tetemét felhasítsa vele, bozontos fejétől a pikkelyes hátsó lábáig. Han elfintorodott, amikor a gőzölgő hasadékból megcsapta az orrát a kiszökő, döglötes bűz. Az emlékezetében kutatott, de semmit sem talált, ami felvehetne volna a versenyt a tauntaun belső részeiből áradó bűzzel. A sikamlós belsőségeket önkéntelen undorral félrelökte a hóba.

Amikor Han teljesen elkészült a tetem kibevezésével, barátját betuszkolta a meleg, vastag irhával borított bőralagútba.

– Tudom, hogy nincs valami bódító illat odabenn, Luke, de így legalább nem fagysz meg. A tauntaun például biztosan nem habozna, ha fordítva állna a helyzet.

A tetem kibevezett hasüregéből újabb bűzhullám csapott ki.

– Pfuj! – Han alig bírta öklendezés nélkül. – Ez is éppolyan pocskék, mint idekint a hidegben, pajtás.

Hannak nem maradt sok ideje, hogy elvégezze a még elvégzendőket. A tauntaun hátára csatolt felszerelés között turkálva, dermedt ujjai nagy nehezen rátaláltak a felkelők seregében rendszeresített sátorlapra.

Mielőtt nekifogott volna, hogy széthajtogassa, beleszólt adóvevője mikrofonjába:

– Visszhang Bázis, jelentkezem, vétel!

Nem jött válasz.

– Eh, fabatkát sem ér ez a rádió!

Az ég vészjóslón elborult, fékevesztetten száguldozott a szél, kis híján lehetetlenné téve még a légzést is. Han hosszasan küszködve kibogozta a sátorlapot és merev kézzel neki látott, hogy felállítsa felszerelésüknek azt az egyedüli darabját, amelytől még némi védelmet remélhetett mindkettejük számára – ha nem is hosszú időre.

– Ha percekben belül el nem készülök ezzel a vacakkal – dörögte a foga között –, Jabba nyugodtan szélnak eresztheti a fejjavadászeit.

III.

Artu Detu ott álldogált a felkelők titkos jéghangárjának a bejárata előtt, dugószerű alakját befedte a rátelepedett hó. Belső időérzékelő szerkezete világosan mutatta, hogy hosszú ideje várakozik már, optikai szenzorai pedig arról tájékoztatták, hogy az ég sötét.

De az R2-es robot csak azokra a beépített szondákra figyelt, amelyek még most is szakadatlanul küldözgették a jeleket a hőmező végtelenjébe. Hosszas és alapos szondázása, úgy látszik, mit sem ért, mert sem Luke Skywalkerrel, sem Han Solóval nem érkezett egyetlen válaszjel sem.

A makacs kis robot ideges csipogásba fogott, amikor a magas hóban nehézkesen gázolva Thripiót látta közeledni.

– Artu – szólalt meg felsőtestét csípőből előrehajlítva az aranyszínű robot –, hidd el, itt már semmit sem tehetsz. Gyere inkább be. – azzal ismét kihúzta magát és közben utánozta az emberi reszketést, ahogy az éjszakai szelek végigszántottak csillogó bronzpáncélján. – Artu, befagynak az ízületeim. Leszel szíves...? Siess, kérlek... – de még a saját mondatát sem fejezte be, máris eltűnt a hangár bejáratában.

Akkor már egészen fekete volt a Hoth fölött az éjszakai égbolt és Leia Organa hercegnő gondterhelten virrasztott a felkelő bázis egyik helyiségében, közel a bejárhoz. Beleborzongott, ahogy a pillantása az áthatolhatatlan feketeségbe fúródott. Ott állt, nem messze az ugyancsak aggódó Bret Derlin őrnagytól, s a gondolatai valahol a jégmezőn kószáltak.

A megtermett vuki is ott ült a közelben és amikor a két robot, Thripio meg Artu visszajött kintről, bozontos fejét nyomban felkapta két szőrös kezéből, ahol eddig nyugtatta.

Thripio olyan zaklatott volt, akár egy igazi ember.

– Artúnak nem sikerült jelet fognia – tájékoztatta a jelenlévőket –, bár talán csak a hatósugara rövid, úgyhogy nem kell még feladnunk a reményt. – tette hozzá kicsit csipkelődő éllel. De azért nem sok önbizalmat lehetett felfedezni Thripio művi hangjában.

Leia némán bólintott a magas robotnak, jelezvén, hogy tudomásul vette a hallottakat. A gondolatai egyre a két eltűnt hős körül forogtak. Leginkább az zavarta, hogy rajtakapta magát, kettejük közül különösképp az egyik jár állandóan a fejében: egy fekete hajú koréliai, aki időnként félreérthető kijelentéseket tesz.

Miközben a hercegnő folytatta az őrködést, Derlin őrnagy hátrafordult, hogy fogadja egy hadnagy jelentését.

– Minden járőrünk visszaérkezett, kivéve Solót és Skywalkert, uram.

– Fenség – mondta az őrnagy Leia hercegnő felé fordulva, s a hangjában félreérthetetlen volt a szánalom –, ma éjjel már semmit sem tehetünk. A hőmérséklet rohamosan csökken. Kénytelenek vagyunk bezárni a bejárat hőszigetelő ajtókat. Sajnálom. – Derlin várt egy pillanatig, aztán utasította a hadnagyot: – Zárják be az ajtókat!

A felkelő tiszt sarkon fordult, hogy végrehajtsa Derlin parancsát, s a jégkamrában mintha hirtelen még tovább hűlt volna a levegő, ahogy a vuki torkából panaszos üvöltés tört fel.

– A siklókat már most előkészítettem reggelre. – mondta az őrnagy Leianak. – Úgy sokkal könnyebb lesz megtalálnunk őket.

Leia maga sem bízott az igenlő válaszban, de azért megkérdezte:

– Van valami esély arra, hogy túléljük az éjszakát?

– Igen csekély – felelte Derlin, csöppet sem szépítve a való helyzetet –, de azért igen, van.

Mintegy válaszul az őrnagy szavaira, Artu miniatűr számítógépei lázas tevékenységbe fogtak a hordószerű test belsejében, pillanatok alatt matematikai képletekké alakították az elhangzott kérdést, hogy aztán diadalmas füttyök sorozata jelezze, Artu elkészült a megoldással.

– Asszonyom – fordította Thripio –, Artu szerint az életben maradásukra egy a hétszázhuszonöthöz az esély. – aztán a fejét az alacsony robot felé döntve, a protokollrobot halkán dörögve hozzátette még: – Ami azt illeti, nem hiszem, hogy ezt okvetlenül meg kellett tudnunk.

Senki se szólt. Hosszú másodpercekig sűrűsödött a csend, amit csak a fémfelületek visszhangzó dübörgése tört meg: a felkelő bázis hatalmas vaskapuit bezárták éjszakára. Úgy tűnt, mintha egy szívtelen istenség most már kézzelfogható falat vont volna a kis csoport és a kinti éjszakával viaskodó két férfi közé, a fémes döndüléssel bejelentve a halálhírüket.

Csubakkából megint kiszakadt egy fájdalmas üvöltés.

És Leia gondolatai közé belopózott egy csendes ima, amelyet oly gyakran mormoltak egykor, egy valaha volt világban, amelyet Alderaannak hívtak.

* * *

A Hoth északkeleti látóhatára mögül az égboltra lopózó nap fénye halványan derengett, ahhoz mégis elég volt, hogy valamicske meleget sugározzon a bolygó fagyos felületére. A fény végigkúszott a hófödte, dimbes-dombos tájon, lassacskán behatolt a jeges szakadékok eldugottabb zugaiba is, végül megállapodott egy tökéletes formájú, hófehér dombocskán, aminél szabályosabb aligha akadt ebben a zord téli világban.

Olyannyira szabályos volt ez a hófödte halmocska, hogy nem lehetett a természet műve. És valóban, ahogy az égbolt egyre jobban kivilágosodott, a halom belsejéből zümmögő hang hallatszott. Ha valaki ott áll a közelben, bizonyára elképedt volna, amikor a hókupola egyszer csak megemelkedett, s akárha fölrobbant volna, a felületét borító hó millió rögre szakadva, nagy ívben szanaszét repült. Egy dübörgő gépezet lassan kinyújtotta behúzott érzékelőcsápjait és ijesztő törzse méltóságteljesen kiemelkedett fehér hóágyából.

A robotszonda, akárha tétovázna, rövid ideig ott lebegett az élénk reggeli szélben, aztán elindult a havas táj fölött, hogy elvégezze aznapki küldetését.

* * *

De volt ott még valami, ami belehasított a jégvilág kora reggeli, fagyos levegőjébe – egy viszonylag apró, tömpe orrú jármű, sötétre színezett, fényvédős üveggel a pilótafülke ablakain és egy-egy lézerágyúval a gép mindkét oldalán. A felkelők terepsiklóját jól felszerelték nehéz fegyverekkel, mert arra szánták, hogy adandó alkalommal részt vehessen a bolygó felszíne fölötti légi csatában. De a kis gép ezen a reggelen csak felderítő szolgálatot teljesített; egyenletes iramban száguldott a végtelenbe vesző, hófehér táj fölött, nagy ívben kerülve egy-egy felbukkanó hótorlaszt.

A T-47-es hősiklót ugyan kétfős legénységre tervezték, most azonban egyedül Zev Senesca ült a pilótafülkében. Tekintete messze ellátott az alatt elterülő kopár vidéken és Zev magában fohászkodott, bárcsak megtalálná, amit keres, mielőtt hatalmába keríti a hóvakság.

Mély hangon tüttögve megszólalt az egyik jelzőkészülék.

– Visszhang Bázis! – kiáltott ujjongva a pilótafülke mikrofonjába. – Találtam valamit! Még nem látom tisztán, de lehet, hogy életjel. A helyzetem 4–6–1–4 per 8–8–2. Rárepülök.

Zev izgatottan nyomkodni kezdte a műszerfal különböző kapcsolóit, csökkentette a sebességét és egy hótorlaszt elhagyva, bedöntötte a gépet. Szinte jólesett, ahogy a gravitáció ereje a pilótaüléshez nyomta és egyenesbe hozva a gépet, most már toronyiránt a halovány jel felé tartott.

Miközben a Hoth fehér végtelenje szélesebesen eliramodott a gépe törzse alatt, a felkelő pilóta átkapcsolta a rádióját egy másik hullámsávra.

– Visszhang–3, itt Zsivány–2, vétel! Skywalker parancsnok, Zsivány–2 jelentkezem, vétel!

A fülhallgatójában válaszképp csak statikus sercegés hallatszott.

De akkor meghallott egy hangot, ami mintha nagyon távolról jött volna és alig–alig hatolt át a recsegésen.

– Örülök, hogy erre jártok, gyerekek. Remélem, nem keltettünk fel benneteket túl korán.

Zev boldogan ismert rá a jellegzetes cinizmusra Han Solo hangjában. A rádiót ismét visszaállította a bázis hullámhosszára.

– Visszhang Bázis, itt Zsivány–2. – jelentette és a hangja érezhetően megemelkedett. – Megtaláltam őket! Ismétlem...

Beszéd közben beigazított egy finomhangolót, hogy a pilótafülke egyik monitorján feltűnő jelek stabilizálódjanak. Aztán tovább csökkentette a gép sebességét és levitte egész alacsonyra, közvetlenül a vattaszerű felszín fölé, hogy jobban lássa azt a kiálló, aprócska objektumot.

Az illető tárgy – most már látszott, hogy a felkelő seregben rendszeresített sátor – ott ült az egyik hótorlasz tetején. A sátor szél felőli oldalát vastag hópalást borította. És a torlasz tetején, tessék–lássék összeeszkábálva, egy rádióantenna ágaskodott.

De még az előzőeknél is nagyobb örömmel szolgált egy ismerős alak látványa, aki ott állt a menedék előtt és vadul integetett a közeledő sikló felé.

Amikor Zev nekikészülődött a leszállásnak, elárasztotta az öröm hulláma, hogy a két harcos közül, akiknek a keresésére indult, legalább az egyiket életben találja.

* * *

Luke Skywalker meggyötört, kis híján jéggé fagyott testét csak egy vastag ablaküveg választotta el őt barátja éberem őrködő tekintetétől.

Han Solo mellett, aki nem győzte méltányolni a felkelők tábori kórházában uralkodó, viszonylag meleg légáramlatokat, ott állt Leia, Han vuki pilótatársa, Artu Detu és Thripio. Han megkönnyebbülten szívta be a levegőt. Bár a kamra légköre nem volt túl barátságos, Han tudta, hogy az ifjú parancsnok túl van a veszélyen, s a fellelhető legügyesebb gépkezek viselik a gondját.

Luke, akin csupán egy fehér sort volt, függőleges helyzetben lebegett egy átlátszó hengerben, orrát és száját egy mikrofonnal kombinált légzőmaszk takarta. A sebész robot, 2–1B emberi orvosoktól is ritkán látott szakszerűséggel látta el a fiút. Segítségül egy FX–7 mintájú orvosi segédrobot állt mellette, furcsa, fémsapkás szerkezet, csupa henger, kábel és toldalék. A sebész robot most könnyed mozdulattal elfordított egy kapcsolót, amitől kocsonyás, vörös folyadék ömlött be a hengerbe, fokozatosan feje búbjáig elborítva páciensét. Han már ismerte ennek a baktának a nem mindennapi tulajdonságait, tudta, hogy csodákra képes, még az ilyen gyászos állapotú betegek esetében is, amilyen Luke.

Amikor Luke–ot végképp körülfogta a bugyborékoló, sűrű folyadék, veszettül hánykolódni kezdett és hagymázos, összefüggéstelen szavakat kiáltozott.

– Vigyázz! – nyögte. – ... jéglények. Veszélyes... Yoda... menj Yodához... egyetlen reménység.

Hannak halvány fogalma sem volt, mit hord össze a barátja. Csubakka, akit szintén megzavart a fiatalember érthetetlen dadogása, kérdő vukivakkantással adott hangot megrökönyödésének.

– Nehogy azt hidd, hogy én akár egy szavát is értem, Csubi. – felelt neki Han.

– Szívből remélem, hogy velünk marad – próbált bizakodó hangot megütni Thripio –, már ha értik, hogy mire gondolok. Felettből áldatlan helyzet állna elő, ha Luke gazda áramköreiben netán zárlat keletkeznék.

– Én mondom, a srác összefutott valamivel odakint – jegyezte meg Han tárgyilagosan – és nemcsak a hidegről van szó.

– Biztosan egy olyan lénnel, amit állandóan ismételve. – mondta Leia és a komor tekintetű Solóra nézett. – Megkettőztük a biztonsági intézkedéseket – kezdte, mintegy kerülő úton próbálva köszönetet mondani a férfinak – és nem is tudom, hogyan...

– Hagyja csak. – mondta Solo nyersen. Pillanatnyilag a barátjával volt elfoglalva, aki ott lebegett a vörös bakta folyadékban.

Luke teste ide-oda lötyögött az élénk színű anyagban és gyógyítóerejének a hatása lassan megmutatkozott. Eleinte úgy rémlett, mintha Luke szervezete ellenállna az áttetsző massa jövővi áramának. Aztán abbamaradt lázas motyogása, végre elernyedett és átadta magát a bakta hatásának.

2–1B elfordult a gondjaira bízott emberi lénytől. Koponyaszerű fejét az ablak felé irányította és Hanra meg a többiekre pillantott.

– Skywalker parancsnok altatási sokkban volt, de most már jól reagál a baktára. – közölte a robot; parancsoló, ellentmondást nem tűrő hangja tisztán hallatszott az üvegen át. – Elmúlt a veszély.

Az ablak túloldalán álldogáló csoport tagjaiban felhalmozódott feszültség egy csapásra feloldódott a sebész robot szavaira. Leia megkönnyebbülten sóhajtott föl és Csubakka is elismerő dörmögéssel jelezte, hogy elégedett a 2–1B-féle kezeléssel.

* * *

Luke-nak fogalma sem volt róla, vajon mennyi ideig lehetett eszméletlen. De most már teljesen ura volt minden érzékének. Felült az ágyában. Micsoda megkönnyebbülés – gondolta –, hogy végre megint igazi levegőt szívhatok, akármilyen hideg is.

Egy kórházi robot legombolyította Luke gyógyuló arcáról a védőkötetést. Amint elhárult szeme elől az akadály, Luke előtt egy arc körvonalai kezdtek kibontakozni. Az ágya szélénél álló alak fokozatosan kitisztult és egyszerre összeállt Leia hercegnő mosolygó képe. A leány kecsesen közelebb lépett és gyöngéd mozdulattal kisimította Luke homlokából a szemébe csüngő hajszájakat.

– A bakta megtette a magáét. – mondta Luke gyógyuló sebeire pillantva. – Még egy nap és lehullanak a hegek is. Fáj még?

A szoba túlsó végében felpattant az ajtó. Artu elfütyült egy sor vidám üdvözlést, miközben odagurult Luke ágyához, nyomában a lármásan csörömpölő Thripióval.

– Luke gazda, örülünk, hogy ismét működőképes állapotban találjuk.

– Köszönöm, Thripio.

Artu közben egy pillanatra sem hagyta abba a boldog fütyögést és csipogást.

– Artu is azt mondja, hogy rettentően örül. – fordította segítőkészen Thripio.

Luke határozottan hálát érzett a két robot együttérzéséért. De mielőtt válaszolhatott volna nekik, ismét félbeszakította valaki.

– Hello, öcskös! – üdvözölte Luke–ot nagy vidáman Han Solo, ahogy háta mögött Csubakkával beviharzott a kórterembe.

A vuki is barátságosan elvakkantotta magát.

– Olyan jó erőben vagy, hogy birokra kelhetnél egy Gundarkkal. – jegyezte meg Han.

Luke valóban olyan erősnek érezte magát és hálás volt a barátainak.

– Köszönöm nektek.

– Sebaj, fiacskám, most már legalább kettő nullra vezetek. – mondta Han és szélesen, ördögien a hercegnőre vigyorgott. – Nos, fenség – folytatta gúnyolódva –, úgy rémlik, gondoskodott róla, hogy itt tartson még egy darabig.

– Semmi közöm az egészhez. – felelte hevesen Leia és bosszankodott Han nagyképűségén. – Rieekan tábornoknak az a véleménye, hogy veszélyes kilépni a rendszerből, amíg rendbe nem hozták a generátorokat.

– Nem rossz, elismerem. Nekem viszont az a véleményem, hogy maga az, aki képtelen elviselni, hogy eltűnjek a szeme elől.

– Bár tudnám, honnan veszi a rémhíreit, nagyokos! – vágott vissza Leia.

Csubakka, aki kitűnően szórakozott ezen a szócsatán, amely az életében látott két legerősebb emberi akarat között dúlt itt a szeme előtt, harsogó vukihahotában tört ki.

– Röhögj csak, szőröcsimbók. – mondta neki Han jóindulatúan. – Hát ha még láttál volna minket, amikor kettesben voltunk a déli átjáróban.

Mostanáig Luke alig figyelt oda az élénk szóváltásra. Han meg a hercegnő éppen eleget vitakoztak a múltban is. De ettől az utalástól a déli átjáróra, felébredt a kíváncsisága és magyarázatot várva Leiára pillantott.

– Ott tudniillik bevallotta, hogy mit érez irántam. – folytatta Han és nagy gyönyörűségére szolgált a hercegnő orcáin kiviruló rózsaszínű pír. – Ugyan, fenség, ne mondja, hogy nem emlékszik!

– Ó, maga alávaló, felfuvalkodott, féleszű, nyiszlett szoknyapecér... – hadarta egy szuszra, a dühtől fröcsögve a hercegnő.

– Kicsoda nyiszlett? – vigyorodott el Han. – Én mondom, gyönyörűségem, alighanem az elevenjére tapintottam, hogy így begurult. Szerinted nem, Luke?

– De igen. – mondta Luke és hitetlenül nézte a hercegnőt. – Azt hiszem... úgy valahogy.

Leia Luke–ra pillantott és kipirosodott arcára az érzelmek furcsa keveréke ült ki. Egy pillanatra valami sebezhetőség villant meg a szemében, már–már gyerekes tehetetlenség. Aztán az arca elé ismét lezuhant a jól ismert, merev álarc.

– Szóval magának is ez a véleménye, ugye? – kérdezte Luke–tól. – Nos, szerintem van még némi tanulnivalója a nőkről, ha nem tévedek.

Luke szótlanul bólintott. Egyetértése csak fokozódott, amikor a következő pillanatban Leia föléje hajolt és erősen szájon csókolta. Aztán sarkon fordult, határozott léptekkel végigmasírozott a szobán és bevágta maga mögött az ajtót. Odabent mindenki – ember, vuki és robot – bambán bámult egymásra.

A távolban figyelmeztető szirénabúgás verte fel a föld alatti folyosók csendjét.

* * *

Rieekan tábornok és fő tanácsadója a felkelő bázis központi parancsnoki helyiségében tanácskoztak, amikor felvágódott az ajtó és megjelent Han Solo meg Csubakka. Leia hercegnő és Thripio, akik eddig a tábornok és a tiszt megbeszélésére figyeltek, várakozóan fordultak feléjük.

Rieekan háta mögül, a hatalmas műszerfal felől, amelynél néhány felkelőtiszt teljesített szolgálatot, figyelmeztető jelzés hangzott fel.

– Tábornok úr! – szólította meg Rieekant az egyik monitorfigyelő.

Rieekan tábornok komor figyelemmel odalépett a képernyőhöz és elmerült az eléje táruló képben. Hirtelen megpillantott egy fel–felvillanó fényjelet, amely az előbb még nem volt ott.

– Hercegnő – kezdte a tábornok –, azt hiszem, látogatónk érkezett.

Leia, Han, Csubakka és Thripio körülállták a tábornokot, és feszülten figyelték a csipogó monitorképernyőket.

– Bemértünk egy repülő tárgyat, a bázistól nem messze, a tizenkettes zónában. Keletnek tart. – mondta Rieekan.

– Akármilyen legyen, az biztos, hogy fémtárgy. – jegyezte meg a monitorfigyelő.

Leia szeme elkerekedett a meglepetéstől.

– Eszerint nem lehet egyike azoknak a lényeknek, amik megtámadták Luke–ot?

– Nem lehet, hogy a miénk? – kérdezte Han. – Például egy sikló?

– Ki van zárva – csóválta a fejét a monitorfigyelő –, nem válaszol a jeleinkre. – de akkor megszólalt egy hang a szomszédos képernyőn. – Várjunk csak, valami mintha mégis...

Amilyen gyorsan merev izületei engedték, Thripio odalépett ehhez a képernyőhöz. Hallóérzékelőit beállította a furcsa jelekre.

– Meg kell mondanom, uram, én könnyedén elboldogulok a kommunikáció több mint hatmillió formájával, de ehhez még hasonlóval sem találkoztam. Nyilván valami kódolt üzenet, vagy...

De akkor közbevágott egy felkelő katona hangja, amely a műszerfal egyik hangszórójából harsant fel. – Itt Visszhang Bázis 3–8. Azonosíthatatlan repülő tárgyat észleltünk. Látni még nem látjuk, de várhatóan... – a katona hangja minden átmenet nélkül elváltozott a félelemtől. – Mi a...? Ó, nem!

A kiáltást statikus recsegés követte, aztán végképp megszakadt az összeköttetés.

– Nem tudom, hogy mi ez – mondta a homlokát ráncolva Han –, de nem hiszem, hogy a javunkat akarja. Jobb lesz szemügyre venni. Gyere, Csubi!

Han és Csubakka még ki sem lépett a helyiségből, amikor Rieekan tábornok már parancsot adott Zsivány–10–nek és 11–nek, hogy nyomban szálljanak föl és repüljenek a 3–8–as állomásra.

* * *

A behemót *Executor* szuper–csillagromboló vészjósló méltósággal foglalta el a fontosságának megfelelő helyet a császári hadiflottában. A karcsún elnyújtott hajótest hatalmasabb volt s még fenyegetőbb, mint a kíséretével szegődött és ék formában elhelyezkedő öt birodalmi csillagromboló. Ez a hat hadihajó, így együtt, félelmetesebb volt és nagyobb rombolóerőt képviselt, mint bármi más a galaktikában, mert hatalmukban állt, hogy kozmikus törmelékké zúzzanak akármit, ami túl közel merészkedik a fegyvereikhez.

A csillagrombolók oltalmába húzódva számos kisebb hadihajó haladt és e hatalmas úrflotta körül megannyi hírhedt TIE vadász hasította az űrt.

Cseppet sem alaptalan önbizalom fészkelte a birodalmi flotta Halál Osztág nevű különítménye minden tagjának a szívében, különösképp az irdatlan szuper–csillagromboló legénysége körében. De valami más is lappangott a lelkük mélyén. A félelem – azoknak a nehéz lépteknek már csak a hangjától is, amelyek oly ismerősen visszhangzottak végig a pokoli hajó folyosóin. A legénység remegett ezektől a léptektől, tudván, hogy félelmetes és tisztelt vezérük közeleg.

Fekete köpönyegében és az arcát rejtő fekete légzőrostállyal a fején, a környezete fölé magasodva belépett a parancsnoki hídra Darth Vader, a Sith Rend fekete lovagja és a harcosok elnémultak körülötte. Egy hosszú percig, amely mintha maga lett volna az örökkévalóság, semmi sem hallatszott, csak a repülésirányító műszerek halk kattanásai és

az ébenfekete alak fém légzőrostélya mögül kiszüremkedő hangos szörcsögés.

Darth Vader szótlanul meredt a végtelen csillagkárpitra, amikor a széles parancsnoki hídon sietve föltűnt Firmus Piett kapitány; üzenetet hozott a köpcös és rossz külsejű Kendal Ozzel admirálisnak, aki ott tanyázott a hajóhídon.

– Úgy tűnik, rábukkantunk valamire, admirális úr. – jelentette idegesen Piett és Ozzelről a fekete lovagra siklott a pillantása.

– Nos, kapitány? – Az admirálist nem mindennapi önbizalommal áldotta meg a sors, úgyhogy még fekete köpönyeges előjárója jelenlétében is fesztelenül viselkedett.

– Csupán egy töredékes jelentésünk van a Hoth rendszerben szolgálatot teljesítő robotszondától. De hosszú idő óta ez az első olyan kiindulópont...

– Ezer meg ezer robotszondát küldtünk szét a galaktikába. – vágott közbe mérgesen Ozzel. – Bizonyosságra van szükségünk, nem pedig kiindulópontokra.

A fekete alak váratlanul közelebb lépett és félbeszakította őket.

– Tehát talált valamit? – kérdezte és a hangját eltorzította kissé a légzőrostély.

Piett kapitány tiszteletteljesen pillantott feljebbvalójára, aki úgy imbolygott a feje fölött, akár egy fekete köntösű, mindenható isten.

– Igen, uram. – felelte vontatottan, gondosan megválasztva a szavait. – Vizuális összeköttetésben vagyunk. A rendszerben elvileg nincsenek emberi élőlények...

De Vadert már nem érdekelte a kapitány mondanivalója. Légzőrostélyos arca az egyik monitorképernyő felé fordult, amelyen föl villant egy kép – a felkelők terepsiklóinak egy kisebb egysége, amely ott hasította a levegőt a Hoth havas felszíne fölött.

– Ez az! – robbant ki Darth Vader minden további tanakodás nélkül.

– De uram – vetette ellene Ozzel admirális –, hiszen annyi a fel nem térképezett település! Lehetnek akár csempészek is...

– Megmondtam: ez az! – az egykori Jedi lovag nem tágított és ökölbe szorította fekete kesztyűs kezét. – És Skywalker ott van közöttük. Rendelje vissza az őráratokat, admirális és álljon a Hoth rendszer felé vezető pályára. – Vader most egy zöld uniformist és ugyanolyan sapkát viselő tiszt felé fordult. – Veers tábornok – szólította meg a fekete lovag –, helyezze készségbe az embereit!

Amint elhangzott Darth Vader utolsó szava, beosztottjai hozzáláttak a félelmetes terv végrehajtásához.

* * *

A birodalmi robotszonda hosszú antennát tölt ki rovarszerű fejéből és átható, magas frekvenciájú jelet bocsátott ki. A robot érzékelői egy magas hótörlesz mögött rejtőző élőlényre reagáltak, felfedezvén egy vuki barna fejét és meghallván egy öblös üvöltést. A robotszonda beépített sugárvetői célba vették a szőrös óriást. De a robotnak már nem maradt ideje a tüzelésre, mert a háta mögül egy kézifegyverből vörös fénysugár csapott ki és telibe találta a birodalmi szonda sötéten fénylő fémtestét.

Han Solo, aki ott hasalt egy magas hóbucka mögött, látta, hogy Csubakka mozdulatlanul marad a rejtekhelyén, aztán a robot felé pillantott, amely megperdült maga körül a levegőben és szembefordult vele. A csel idáig bevált, most már ő volt a célpont. Han épp, hogy csak arrébb kúszott, amikor a lebegő gépezet tüzet nyitott és öles darabokat szaggatott ki Han buckájának a pereméből. Han ismét lőtt és fegyvere lézersugara megint oldalba kapta a robotot. Aztán már csak a felpörgetett motoréhoz hasonló sivítő hangot hallott és a birodalmi robotszonda a következő pillanatban milliárd izzó szilánkra szakadva felrobbant.

* * *

– ... sajnos, nem sok maradt belőle. – mondta Han adóvevője mikrofonjába, befejezván a föld alatti bázisnak küldött jelentését.

Leia hercegnő és Rieekan tábornok még mindig ott álltak a műszerfalnál, ahonnan mindvégig kapcsolatot tartottak Hannal.

– Miféle tárgy? – kérdezte Leia.

– Valami robotféle. – felelte Han. – Nem érte olyan érzékeny helyen a lövésem. Nyilván egy önmegsemmisítő mechanizmus végzett vele.

Leia egy kicsit eltűnődött ezen a kellemetlen híren.

– Szóval egy birodalmi robot. – mondta végül és reszketett a hangja.

– Ha tényleg az volt – jegyezte meg Han –, akkor nyilván a birodalom is tudja, hogy itt vagyunk.

Rieekan tábornok lassan ingatta a fejét.

– Jobb lesz azonnal hozzákezdeni a bázis kiürítéséhez.

IV.

Hat baljóslatú alakzat jelent meg a Hoth rendszer fölötti fekete űrben és ott lebegtek, akár megannyi pusztító démon, lesben állva, hogy nehézfegyvereikből bármelyik pillanatban okádni kezdjék a pokol tüzét. A hat közül a legnagyobb birodalmi csillagromboló belsejében, egy gömb alakú, szűkös kis helyiségben ott ült egyedül Darth Vader. Fekete sisakjáról egyetlen csíkban verődött vissza a fény, ahogy ott gubbasztott mozdulatlanul, domború meditációs kamrájában.

Amikor megjelent Maximilian Veers tábornok, a gömb lassan szétnyílt, a felső része felemelkedett, mint valami cakkos fogazatú mechanikus állkapocs. Veersnek úgy rémlett, mintha ez a szájra emlékeztető fészekben üldögélő sötét alak nem is élne, bár a meztelen gonoszság csak úgy süttött belőle, amitől végigfutott a hideg a tiszt hátán.

Maga is megijedve saját merészségétől, Veers egy lépést tett előre. Át kellett adnia egy üzenetet, de el volt rá készülve, hogy akár órákig várjon inkább, semmint, hogy megzavarja Vadert a meditációban.

De Vader nyomban megszólalt:

– Mi az, Veers?

– Uram – fogott hozzá a tábornok, s vigyázott, hogy jól válassza meg a szavait –, a flotta haladási sebességét fénysebesség alá csökkentettük. A teledetector felfedezett egy energiamező, amely a Hoth rendszer hatodik bolygóján egy nagyobb területet véd. Az energiamező olyan erős, hogy képes ellenállni bármilyen bombázásnak.

Vader teljes kétméteres magasságába feltornyosulva felállt, köpönyege a padlót söpörte.

– Úgy, tehát ez a rebellis söpredék tud a jelenlétünkről. – dühében mindkét fekete kesztyűs keze ökölbe szorult. – Mindez azért, mert Ozzel admirális későn, a rendszerhez túl közel adta ki a parancsot a fénysebességből való kilépésre.

– Úgy gondolta, helyesebb volna meglepnünk...

– Éppolyan ügyetlen, amilyen ostoba! – vágott a tiszt szavába zihálva Vader. – Bombáznunk eszerint értelmetlen. Készítse föl az embereit a felszíni támadásra!

Veers tábornok sarkon fordult és katonás léptekkel kiment a meditációs kamrából, egy dühöngő Darth Vadert hagyva maga mögött. Amikor magára maradt, Vader bekapcsolt egy monitort, amelynek jókora képernyőjén feltűnt a csillagromboló hatalmas parancsnoki hídjának látképe.

Vader felszólításának engedelmeskedve előlépett Ozzel admirális, oly közel, hogy az arca jószerivel betöltötte a fekete lovag monitorjának egész képernyőjét. Ozzel hangjában kétségbeesés bujkált, amikor jelentette:

– Vader lovag, a flotta kilépett a fénysebességből...

De Vader nem neki válaszolt, hanem egy másik tisztnek, aki ott állt, kissé hátrébb.

– Piett kapitány!

Firmus, jól tudván, milyen végzetes volna késlekednie, azon nyomban előrelépett, miközben az admirális megtántorodott és a kezét önkéntelenül a torkához kapta.

– Parancsára, uram. – felelte alázatosan Piett.

Ozzel most már öklendezett, mert a torka, akárha láthatatlan ragadozó karmok fojtogatnák, elszorult.

– Helyezze készségbe a rohamosztagekat, hogy landolásra készek legyenek, amint túljutottunk az energiamezőn! – adta ki a parancsot Vader. – Azután pedig szórja szét csatárláncba a flottát, hogy semmi se szökhessen ki arról a bolygóról. Ettől a pillanattól ön a parancsnok, Piett admirális.

Piettet egyszerre rohanta meg az öröm és a kétségbeesés az előbbieket hallatán. Amikor megfordult, hogy végrehajtsa a parancsot, megpillantott egy alakot, akinek egy szép napon talán majd ő lesz a bőrében. Ozzel arcát iszonyatosan eltorzította az erőlködés, hogy valamiképp lélegzethez jusson; aztán, akár egy rongybaba, holtan a padlóra rogyott.

* * *

A birodalom átlépte a Hoth rendszer határát.

A felkelő katonák rohamléptekben siettek szolgálati helyeikre, miközben a jégbe vájt járatokban szünet nélkül üvöltöttek ariadót jelző szirénák. A földi legénység és a sokféle robot mind–mind rohant, hogy ellássa kijelölt feladatát és hatékonyan válaszoljon a fejük fölött lebegő birodalmi fenyegetésre.

A páncélozott siklók már harci alakzatba igazodva várták, hogy feltöltsék a tankjaikat, s aztán haladéktalanul felszállhassanak a központi föld alatti hangárba. Ott volt Leia hercegnő is, éppen a felkelő pilóták egy kis csoportjához beszélt.

– A nagy szállítóhajók is indulnak, amint elkészültünk a berakodással. Csak két kísérő vadász jut minden hajóra. Az energiapajzsot csak a másodperc töredékére nyithatjuk meg, ezért maradjanak nagyon közel a szállítóegységekhez.

Derek „Hobbie” Klivian, a felkelők egyik sok csatában edzett, legrégibb veteránja aggodalmasan pillantott a hercegnőre.

– Úgy érte, két vadász egy csillagromboló ellen?

– A felszállással egy időben biztosítani fogjuk önöket az ionágyúkkal, amelyek képesek rá, hogy bármilyen hajót megsemmisítsenek a szállítmányok repülési útvonalában. – magyarázta Leia. – Ha túljutottak az energiapajzson, folytassák az útjukat a találkozási pontig. Sok szerencsét!

Valamelyest megnyugodva, Hobbie és a többi pilóta sietve elindult, hogy elfoglalják helyüket vadászgépeik pilótafülkéjében.

Mindeközben Han rohammunkában dolgozott, hogy befejezze végre a hegesztést a *Millennium Falcon* középső ionhajtómű fúvókáján. Gyorsan elkészült vele, leugrott a hangár padlójára és bekapcsolta a rádióját.

– Kész vagyok, Csubi. – mondta a mikrofonon át a *Falcon* kapcsolóinál ülő torzonborz alaknak. – Próbáld meg.

Éppen akkor jött arra Leia és dühös tekintetet vetett rá. Han hamiskás pillantással válaszolt, miközben beindultak a teherhajó ionfúvókái, amire a jobb oldali észvesztőén himbálózni kezdett, aztán félig leválva, pokoli csörömpöléssel a földre nyekkent.

Han elfordult Leiától, úgyhogy már csak egy villanásra látta az arcát, ahogy a szemöldöke gúnyosan felhúzódik.

– Állítsd le, Csubi! – üvöltötte a mikrofonba Han.

* * *

A birodalmi armada egyik ék alakú csillagrombolója, az *Avenger*, ott lebegett a Hoth rendszert körülvevő csillagóceánban, akár egy gépesített halálangyal. Amikor az irdatlan hajó közelebb került a jégbolygóhoz, az odalenti táj már szabad szemmel is láthatóvá vált a hatalmas hajó parancsnoki hídjának elején keresztbe húzódó, százméteres ablaksoron át. Lorth Needa kapitány, az *Avenger* parancsnoka épp az egyik ablak előtt állva szemlélte a bolygót, amikor odalépett hozzá az egyik repülésirányító.

– Uram, felkelő harci repülő a körzetünkben.

– Helyes. – felelt Needa kapitány felcsillanó szemmel. – Ez lesz ma az első fogás.

* * *

– A főcsapást nyilván a generátorok ellen intézik. – mondta Rieekan tábornok a hercegnőnek.

– Egyes szállítóegység közeledik a védőpajzshoz a hármás zónában. – jelentette a felkelők egyik repülésirányítója, amikor a képernyőjén feltűnt egy fényes pont, ami csakis egy birodalmi csillagromboló lehetett.

– Pajzs szétnyílásához felkészülni! – adta ki a parancsot az egyik radarrajparancsnok.

– Ionüteg, tüzelésre felkészülni! – rendelkezett egy másik repülésirányító.

A Hoth jeges felületén elfordult a tengelye körül egy óriási fémkupola és hatalmas ágyútornyát felfelé szegezve, ráállt a célra.

– Tűz! – adott parancsot Rieekan tábornok.

A hideg égbe váratlanul két vörös, pusztító erejű energiasugár hasított bele. A két sugár szinte azon nyomban lehagyta a felkelők száguldó szállítóhajóját és nyílegyenesen a hatalmas csillagromboló felé tartott.

A vörös ikersugár a következő pillanatban eltalálta a hajóóriást és az űrbe röpítette a megfigyelőtornyát. A láncreakciószerűen terjedő másodlagos detonációk egyre jobban dobálták a pokoli repülő erődöt, végül irányíthatatlanná tették. A csillagromboló magatehetetlenül sodródott az űr fekete mélységei felé, miközben a felkelők szállítóhajója és a két kísérő vadász gyors ütemben távolodva, lassan apró pontokká zsugorodott.

* * *

Luke Skywalker a felszálláshoz készülődve magára húzta vastag védőöltözetét és közben a sietősen dolgukat végző pilótákat, lövegkezelőket és R2-es robotokat nézte. Elindult a várakozó hősiklók sora felé. Útjában az ifjú parancsnok megállt a *Millennium Falcon* farokrészénél, ahol Han Solo és Csubakka eszeveszetten dolgozott – ezúttal a jobb fúvókán.

– Csubi – kiáltott oda Luke –, vigyázz magadra! Meg erre a pancserra is, oké?

A vuki valami búcsúzásfélét dörögött, szívélyesen megölelte Luke–ot, aztán visszatért a munkájához.

A két barát, Luke meg Han ott álltak és nézték egymást, talán most utoljára.

– Remélem, helyreütd azt a dolgot Jabbával. – mondta végül Luke.

– Ne kíméld őket, öcskös. – válaszolta a koréliai könnyedén.

Az ifjú parancsnok lassú léptekkel elindult a gépe felé és közben megrohanták a Hannal átvészelt közös kalandok emlékei. Megállt, visszanézett a *Falconra*, s látta, hogy a barátja még mindig őt nézi. Ahogy ott álltak és még egyszer egymásra néztek egy röpke pillanatig, a felpillantó Csubakka tudta, hogy mindegyikük a legjobbakat kívánja a másiknak, bárhová vesse is őket sorsuk.

A hangosbeszélő szakította félbe a gondolataikat.

– Az egyes szállítmány biztonságban túljutott az ellenséges vonalon. – jelentette be a jó hírt Romas „Lock” Navander hadnagy, az egyik felkelő kommunikációs tiszt.

A hangárban sürgölődő emberekből megkönnyebbült moraj tört föl erre a közleményre. Luke sarkon fordult és futva megindult a hősiklója felé. Amikor odaért, már ott várta Dak Ralter, kölyökképű lövegkezelője a harci gép oldalánál.

– Hogy érzi magát, uram? – kérdezte lelkesen Dak.

– Kitűnően, Dak. Hát te?

– Hú, azt hiszem, ki tudnám tekerni a birodalom nyakát akár fél kézzel is! – sugárzott Dak.

– Persze. – mondta Luke csöndesen. – Értem én. – Alig volt néhány év korkülönbség kettőjük között, de Luke abban a pillanatban úgy érezte, századokkal öregebb.

– Siklópilóták, figyelem... – hallatszott most a hangszóróban Leia hercegnő hangja. – A lefújási parancs után gyülekezzenek a déli lejtőnél. A gépeiket már felkészítették a felszállásra. Az 1–5–ös kódot fogjuk sugározni, ha befejeződött a kitelepítés.

Thripio meg Artu ott álltak a sebesen futkározó személyzet meg a felszállni készülő pilóták áradatában. Az aranyszínű robot enyhén meghajtotta magát, ahogy szenzorait a kis R2-es felé fordította. A Thripio arcára vetülő árnyékok azt az illúziót keltették, mintha az arclemeze a homlokát ráncolva megnyúlt volna.

– Vajon miért van az – kérdezte –, hogy amikor a dolgok már–már kezdenek jól menni, minden kezdődik előről? – előrehajolt és barátian megpaskolta a másik robot oldalát. – Vigyázz Luke gazdára! És te is légy óvatos!

Artu füttyögve búcsút tutult, aztán megfordult és végiggurult a jégfolyosón. Thripio merev tartásban nézett utána és figyelte, ahogy ez a tömzsi, hú barát lassan eltűnik a szeme elől.

A kívülálló bizonyára úgy látta volna, hogy Thripiónak könnyes a szeme, pedig nem ez volt az első eset, hogy egy csepp olaj elakadt az optikai szenzorai körül.

Az ember formájú robot végül sarkon fordult és elindult az ellenkező irányba.

V.

A Hothon senki sem hallotta meg a hangot. Kezdetben egyszerűen túl távoli volt ahhoz, hogy túltegyen az üvöltő szélen. Meg aztán a felkelők katonái a hideggel küszködve készültek a csatára és kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy éppen ilyesmire figyeljenek.

A havas lövészárkokban a felkelő tisztek teli torokból üvöltve adták ki parancsaikat, hogy a legénység a tornádó erejű szélben meghallja őket. A katonák a magas hóban gázolva futottak, hogy végrehajtsák a kapott parancsokat és a vállukra vetett nehéz, páncélöklőre emlékeztető fegyvereikből időnként oda–odasóztak egyet az árok jeges peremén túlra.

A lövegtornyok szomszédságában emelkedő generátorok recsegni–ropogni kezdtek és villámcsapásszerű sercegéssel beindult az elektromos áram termelése – épp elég, hogy táplálja a föld alatti komplexumot. De még ebből a heves ricsajból is tisztán kivált egy furcsa hang, valami vészjósló dübörgés, amely egyre közeledett, s most már megremegtette a fagyott földet is. Amikor már elég közel volt ahhoz, hogy felkeltse az

egyik katona figyelmét, a tiszt a szemét erőltetve körülkémelt a viharban, hogy megtalálja a súlyos és ritmikus lüktetés forrását. Mások is fölpillantottak a munkájukból és megláttak valamit, ami egyelőre néhány mozgó pontnak rémlett. Amennyire látni lehetett a kavargó hóviharban, úgy tűnt, hogy a pontok lassú, de állhatatos iramban közelednek, hófelhőt kavarva a nyomukban, ahogy a felkelő bázis felé igyekeznek.

Trey Callum törzsőrmester a szeméhez emelte elektronikus távcsövét és a nagyítást beállította a közeledő tárgyakra. Lehetett belőlük vagy egy tucat, eltökélten gázoltak a hóban, akár a történelem előtti időkből idepottyant őslények. De nem őslények voltak, hanem gépek, hatalmas, patás állatokra emlékeztető gépek, ahogy ott jöttek feltartóztathatatlanul, több emelet magas, behajlítható lábaikon.

Lépegetők!

Callum lélegzete elakadt, ahogy hirtelen ráismert a birodalom páncélozott terepjáró csapatszállító járműveire. A gépmonstrumok mindegyikén félelmetes ágyúcsövek ágaskodtak, mint valami őskori szörny szarvai.

A törzsőrmester a rádiója mikrofonja után kapott.

– Zsivány Vezér... vétel! Itt a 0–3–as pont.

– Visszhang Bázis, 5–7–es jelentkezem, a megadott pont felé haladunk...

Luke Skywalker még be sem fejezhette a választ, amikor egy becsapódás nyomában hó– és jégrögök kezdtek záporozni a tisztre és megrémült embereire. A lépegetők már lőtávolon belülre értek. A katonák jól tudták, az a feladatuk, hogy magukra vonják az ellenség figyelmét, amíg a szállítóhajók biztonságban elhagyják a bolygót, de arra egyetlen felkelő sem készült föl, hogy ezeknek az iszonyatos gépeknek a talpa alatt vagy a fegyverei tüzeiben végezze.

Szikrázó narancs és sárga lángnyelvek csaptak ki a lépegetők ágyúcsöveiből. A felkelők idegesen kapkodva vették célba a lépegetőket és mindnyájan úgy érezték, mintha jeges, láthatatlan ujjak markolnák a testüket.

A tizenkét hósikló közül négy az élre vágva átvette a vezetést és teljes sebességgel a magasba fölhúzva, az ellenség felé vették az irányt. Az egyik páncélozott csapatszállító jármű tüzet nyitott, s épp csak, hogy elvétette a rácsapó egyik siklót. A következő lövés azonban már talált: egy másik sikló szempillantás alatt önemésztő tűzgolyóvá változott, vörös fénybe vonva az égboltot.

Luke a gépe ablakán át látta a robbanást, osztaga első veszteségét. Mérgében tüzet nyitott az egyik lépegetőre, de csak annyit ért el vele, hogy akár a jégeső, zúdult rá a birodalmi léghárítók zárótüze.

Amikor az eszeveszett bukdácsolás után végre visszanyerte uralmát a gépe fölött, Luke-hoz egy másik sikló csatlakozott, a Zsivány–3–as. A két sikló parányi rovarként keringett a hatalmas gépek körül, amelyek dübörgő léptekkel könyörtelenül folytatták útjukat, miközben a többi sikló ismételten tűzpárbajba bocsátkozott a támadó birodalmi monstrumokkal. Zsivány Vezér és Zsivány–3 behúztak és a vezérlépegető közelébe érve leváltak céljukról, mindketten jobbra döntve a gépüket.

Luke szeme előtt megpördült a látóhatár, amikor a lépegető lábai között manőverezve, egyenesbe hozta a gépét, aztán a szörny hasa alól kibukkanva, ismét a magasba emelkedett. Amikor elérte a megfelelő magasságot, az ifjú parancsnok átszólt a kísérőjének:

– Itt Zsivány Vezér, Zsivány–3, vétel!

– Jelentkezem, Zsivány Vezér. – válaszolt Wedge Antilles, a Zsivány–3 pilótája.

– Wedge – kiáltotta a rádióba Luke –, rendezd a rajodat párokba! – Azzal Luke bedöntötte a gépét, csinált egy fordulót és elhúzott az ellenkező irányba, mint Wedge, akit egy másik gép kísért.

A lépegető gépek, minden ágyúcsövükből okádva a tüzet, masíroztak tovább a havas mezőn. Az egyik támadó gép belsejében két birodalmi pilóta észrevette a felkelők légvédelmi ágyúit, amelyek kiágaskodtak a fehér terepből. A pilóták épp hozzáfogtak, hogy a lépegetőt az üteg felé fordítsák, amikor a homlokzati kémlelőnyílás előtt váratlanul feltűnt egy magányos hősikló, hajmeresztő vakmerőséggel egyenesen feléjük tartott, fedélzeti fegyvereiből torkolattűzek villogtak. A kémlelőnyílás áthatolhatatlan üvege előtt hatalmas robbanás villant és ült el, miközben a hősikló, feldübürgő hajtóművekkel száguldva a füstön át, elsüvített a fejük fölött.

Ahogy Luke felhúzta a gépét és távolodott a lépegetőtől, visszapillantott. „A lézervetőkink fabatkát sem érnek ez ellen a páncél ellen.” – gondolta. – „Muszáj, hogy találjunk valami más támadási módszert; a tűzerő mit sem ér.” Luke egy pillanatig azon tűnődött, milyen egyszerű cselfogást alkalmazna egy parasztfiú egy dühöngő állat ellenében. Aztán ismét fordulóba dőlve és újabb támadásra indulva a lépegetők ellen, elhatározta magát.

– Zsivány osztag! – kiáltotta a rádiójába. – Használjátok a szigonyaitokat és a vontatóköteleket. A lábaikra menjetek. Ez az egyetlen módja, hogy megállítsuk őket. Hobbie, itt vagy valahol?

– Igen, uram. – jött azonnal a megnyugtató válasz.

– Helyes, akkor mostantól maradj a közelemben.

Amikor Luke kijött az emelkedőből, szilárdan eltökélte, hogy Hobbie-val szoros alakzatot zárva fog sülyedni. Egyszerre fordultak, aztán zuhanni kezdtek a Hoth felszíne felé. A gép hirtelen irányváltása ide-oda dobta Dakot, a fiatal irányzót, Luke gépének a pilótafülkéjében. A legény erősen kapaszkodott, hogy ki ne csússzon az ujjai közül a szigonyvető ravasza és közben odakiáltott Luke-nak:

– Az anyját! Luke, alig tudom türtőztetni magam!

Robbanások rázták meg Luke hajóját, vadul taszigálták ide-oda az erősödő zárótűzben. Luke az ablakon át megpillantott egy másik lépegetőt, amelyen láthatólag mit sem fogott a felkelők támadó siklóinak teljes tűzereje. Luke kiszúrta magának ezt a gépet és ereszkedő ívbe döntve a gépét, elindult feléje. A lépegető köpködte rá a tüzet, a lézersugarak és a zárótűz pukkanásai valósággal egybefüggő falat képeztek Luke előtt.

– Te csak maradj nyugodtan, Dak – üvöltötte Luke, túlharsogva a detonációk moraját – és készülj fel a vontatókötél kilövésére!

Egy közeli, erős robbanás remegtette meg Luke siklóját. Minden erejét meg kellett feszítenie, hogy visszanyerje uralmát a hánykolódó gép fölött. Luke-ról ömlött a veríték, a hideg ellenére, ahogy megkísérelte egyenesbe hozni a sülyedő gépet. De a horizont még mindig tótágast állt a szeme előtt.

– Készülj, Dak! Mindjárt ott vagyunk. Jól vagy?

Dak nem felelt. Luke-nak nagy nehezen sikerült hátrafordulnia és látta, hogy Hobbie gépe tartja az irányt, szorosan ott halad mögötte és vele együtt kerülgeti a felvillanó robbanásokat. Még jobban hátratekerve a fejét megpillantotta Daket, akinek vér szivárgott a homlokából, ahogy ott ült, a műszereire roskadva.

– Dak!

Eközben lent, a felszíni generátorok szomszédságából a felkelők lövegei veszettül szórták a tüzet a birodalmi lépegető gépekre, láthatóan minden eredmény nélkül. A birodalmi lövegek egyre jobban belőtték őket, valóságos hókitörések csaptak az égre a felkelő bázis közvetlen környékén – kis híján megvakítva az embereket a szakadatlanul záporozó tűzérségi tűzzel. Az a tiszt, aki korábban elsőként pillantotta meg a hihetetlen gépmonstrumokat, most emberei oldalán harcolva, az elsők között hullott el az egyik lépegető kaszaboló lézersugarai alatt. Odarohant néhány katonája, de már nem tudtak segíteni rajta; túl sok vér folyt el a testéből, skarlátpiros foltot hagyva a havon.

Az egyik tányérszerű löveg, amelyet közvetlenül a generátorok szomszédságában

állítottak föl, tovább fokozta a felkelők összűzését. De az iszonyatos robbanásokkal mit sem törődve, a lépegetők folytatták a menetelést. Egy másik sikló hősie zuhanórepülésben bevetette magát két lépegető közé, hogy nyomban találat érje az egyik monstrum ágyúiból és aztán fellobbanó lángnyelvektől övezve felrobbanjon.

A felszíni robbanások megrázták a jéghangár falait, amelyeken lassan egyre mélyebb repedések tátongtak.

Han Solo és Csubakka még mindig őrült iramban dolgozott, hogy elkészüljenek végre–valahára a hegesztéssel. Munka közben fel–felpillantottak és nem maradt kétségük afelől, hogy a repedező jégmennyezet percekben belül a fejükre omlik.

– Az első adandó alkalommal – mondta Han – teljes nagyjavítást végzünk ezen a tragacson. – de tudta ő is, hogy először ebből a fehér pokolból kell kijutnia a *Millennium Falconnak*.

Még mindig a hajón dolgoztak, a vuki meg ő, miközben hatalmas jégdarabok hullottak a mennyezetből, ahogy a robbanások ereje kilazította őket.

Leia hercegnő is sietősen haladt, hogy aztán a mennykőként hulló fagyott sziklákat kerülgetve, menedéket keressen a felkelők hadműveleti központjában.

– Nem hiszem, hogy képesek leszünk megvédeni egyszerre két szállítmányt is. – szólt oda neki Rieekan tábornok, ahogy belépett a helyiségbe.

– Elismerem, hogy kockázatos – felelte a hercegnő –, de az elterelő mozdulatok kudarcot vallottak. – Leia látta, hogy a szállítmányok indítása túl sok időt vesz igénybe és nincs más választásuk, minthogy felgyorsítsák a folyamatot.

Rieekan parancsot adott a rádión át:

– Indítóhely, sűrítsék a felszállásokat...!

Amikor a tábornok kiadta a parancsot, Leia odafordult az egyik szárnysegédhez.

– Kezdjék el a földi személyzet kiürítését. – de tudta, hogy menekülésük egyetlen esélye, ha a felkelők egységei sikert érnek el a felszínen dülő csatában.

* * *

A birodalmi vezérlépegető hideg és kényelmetlen pilótafülkéjében Maximilian Veers tábornok odalépett hórúhába öltözött pilótái mellé.

– Mennyire vagyunk még a generátoroktól?

Az egyik pilóta, fel sem nézve a műszereiből, felelt neki:

– 6–4–1.

Veers tábornok elégedetten maga elé húzott egy elektronikus teleszkópot és a nézőkébe kukucskálva szemügyre vette a lövedék formájú, csúcsos generátorokat, meg a tövükben harcoló felkelő katonákat. A lépegetőt váratlanul megrázkódtatta a felkelők heves ágyútüze. Veers hátratántorodva látta, hogy pilótái kétségbeesetten kapaszkodnak a műszerekbe és igyekeznek megóvni a gépet a fölbukástól.

A Zsivány–3 éppen rátámadt a vezérlépegetőre. Pilótája, Wedge harsány felkelő üdvözlőgást hallatott, amikor látta, mekkora kárt okoztak az ágyúi.

Wedge siklója mellett elsuhant néhány másik gép, épp az ellenkező irányba tartva. Wedge egyenesen egy másik halálgépezet felé vette az irányt. Amikor a szörnyeteg közelébe ért, Wedge odakiáltott az irányzójának:

– Szigonyt kioldani!

Miközben a gép vakmerően cikázott a lépegető több emelet magas lábai között, Wes Janson, az irányzó meghúzta a szigonyvető ravaszát. A sikló tatjából abban a pillanatban hangosan sziszegve kiröppent a szigony, jó hosszú kötelet rántva maga után.

– Kötél kint! – kiáltotta az irányzó. – Hadd menjen!

Wedge látta, amint a szigony becsapódik az egyik fémládba, miközben siklója hátuljából

még mindig tekeredett lefelé a vontatókötél. Műszereire pillantott, aztán fordulóba döntve a gépét, ismét visszakanyarodott a birodalmi gépezet eleje felé. A hirtelen fordulat nyomán, ahogy Wedge megkerülte a szörny egyik hátsó lábát, a kötélt köréje feszült, mint valami acélpánya.

Eddig minden úgy megy, ahogy Luke elképzelte – gondolta Wedge. Most már nincs más dolga, mint hogy ismét a lépegető mögé kerüljön. Wedge, miközben végrehajtotta a manővert, egy villanásnyi időre megpillantotta a Zsivány Vezért.

– Kötél kint! – kiáltotta ismét az irányzó, miközben Wedge elhúzott a gúzsba gabalyodott lépegető mellett, egészen közel a fémtesthez. Wes most meghúzott egy másik kapcsolókart és a kötélt másik vége elvált a sikló tatjától.

A sikló süvítve eltávolodott és Wedge-nek nevetethetnékje támadt, amikor visszapillantva meglátta fáradozásuk eredményét. A lépegető gép veszettül kínlódott, hogy folytassa az útját, de a felkelők acélkötele teljesen lebéklyózta a lábait. Végül aztán megbillent és jókora hófelhőt kavarva maga körül, dübörögve a földre rogyott.

– Zsivány Vezér... Egyet már elkaptam, Luke. – jelentette Wedge a mellette elhúzó gép pilótájának.

– Látom, Wedge. – válaszolt Skywalker parancsnok hangja. – Jó munka volt.

Az árkokban harcoló felkelő katonák egészen felvidultak a látványra, amikor a támadó gépezet alatt kibicsaklottak a lábai. Az egyik tiszt kiugrott a hófedezékéből és jelt adott az embereinek. A katonák kiözönlöttek a lövészárokból és fergeteges rohamot intéztek a megroggyant lépegető ellen. Oly hamar ott termettek, hogy a birodalmi katonák még csak nem is gondolhattak rá, hogy kiszabadítsák magukat a horpadt fémlapok közül.

A felkelők már épp azon voltak, hogy behatoljanak az ellenséges gépezetbe, amikor a lépegetőt váratlanul belülről induló hatalmas robbanás vetette szét, sziklányi fémrepszeket hajigálva az elképedt rohamozók felé, akiket a légnyomás valósággal hanyatt döntött a hóba.

Luke és Zev jól látta a lépegető végső romlását odafentről, ahogy gépeiket ide-oda billegtetve kerülgették a légvédelmi lövedékeket. Amikor végül zuhanásba fordulva leváltak, gépeiket megremegtette a megmaradt lépegetők ágyútüze.

– Zsivány-2, felkészülni! – mondta Luke és az ablakon át a vele párhuzamosan repülő siklóra pillantott. – Szigonyt célra tartani! Biztosítalak.

De akkor újabb robbanás hallatszott, amely ezúttal Senesca hajójának az orr-részében okozott kárt. A pilóta úgyszólván semmit se látott a szeme előtt felszökő füstfelhőből. Küszködött, hogy szinten tartsa a gépét, de az ellenséges lövegekből rázúduló tűz ide-oda vetette.

Zev annyira nem látott már a gomolygó füstön át, hogy a másik birodalmi lépegető böhöm testét csak akkor vette észre, amikor már közvetlenül a fegyverei csöve elé ért. A Zsivány-2 pilótája villanásnyi fájdalmat érzett; aztán tömpe orrú gépe, amelyből csak úgy dőlt a füst, s amúgy sem kerülhette volna el az összeütközést a lépegetővel, az újabb ágyútűz közepette hirtelen lángba borult. Zevből és hajójából csak apró foszlányok maradtak, mire a földbe csapódtak.

Luke látta, amint Zev Senesca és irányzója, Kit Valent sorsa beteljesült, s émelygett a gondolatra, hogy még két barátját el kellett veszítenie. De most nem volt arra idő, hogy a fájdalmával törődjön: sok-sok élet függött az ő állhatatos vezérletétől.

Kétségbeesetten körülnézett, aztán beleszólt a mikrofonjába.

– Wedge... Wedge... Zsivány-3, jelentkezz! Szigonyt irányozz és kísérsz a következő menetben!

Miközben beszélt, Luke-ot iszonyú erejű találat érte, átszakítva gépe fémburkát. Rémulten küszködve a műszereivel, hiábavaló kísérletet tett, hogy kézben tartsa a kis gépet. Jeges félelem markolt a szívébe, amikor észrevette, hogy valahonnan gépe hátsó

fertályaiból sűrűn gomolyog a fekete füst. Akkor végérvényesen rádöbbsz, hogy sérült siklójával már csak pillanatokig maradhat a levegőben. És hogy a baját még csak tetézz, pályája végpontjában feltűnt egy lépegető gigászi alakja.

Luke vadul rángatta gépe kapcsolóit, miközben a sikló egyre lejjebb süllyedt a talaj felé, hosszú láng- és füstcsóvát húzva maga mögött. Addigra már-már elviselhetetlenné fokozódott a hőség a pilótafülkében. A lángnyelvek már a fülke belsejét nyaldosták, kényelmetlen közelségben Luke-hoz. Végül aztán nem volt más hátra: egészen levitte a gépet, hogy néhány pillanat múlva minden eresztékében recsegve-ropogva, megfarolva a hóban, végképp földet érjen, alig néhány méterre az egyik birodalmi lépegető géptől.

Amikor a becsapódást követően a gépe végre megállapodott, Luke kibújt a pilótafülkéből és elborzadva bámult a fenyegetően közeledő lépegetőre.

Luke minden erejét összeszedve, gyorsan kiráncigálta a lábát gépe elgörbült műszerfala alól és felhúzódkodott a pilótafülke tetejére. Valahogy sikerült neki félig kinyitnia a csapóajtót és kimászott a hajóból. A sikló hevesen remegett a közeledő mamut minden egyes lépésére. Luke csak most látta igazán, hogy valójában milyen hatalmasak ezek a négylábú rémségek, amikor megfosztván gépe biztonságot adó menedékétől, szemtől szembe került egyikükkel.

Aztán eszébe jutott Dak, visszafordult hát és megpróbálta kiráncigálni barátja élettelen testét a sikló roncsai közül. De nem boldogult vele. A test mozdíthatatlanul beszorult a pilótafülke horpadt lemezei közé, ráadásul a lépegető is ott volt már a nyakán. Luke a lángokkal dacolva benyúlt a siklóba és előhalászta a szigonypuskát.

Meredten nézte a közeledő gépesített behemótot és hirtelen támadt egy ötlete. Ismét benyúlt a pilótafülkébe és ujjával keresgélni kezdett egy aknát, amelyről tudta, ott van valahol a gépe belsejében. Nagy erőfeszítéssel a végsőkéig nyújtva a karját, a keze végre rátalált az aknára.

Luke az utolsó pillanatban ugrott félre a járműve mellől, mert a következő pillanatban a feje fölé tornyosuló gépezet felemelte az egyik több tonnás lábát, s kellő lendülettel rátaposva, valósággal palacsintává lapította a gépet.

Luke meghúzódott a lépegető hasa alatt, együtt haladt vele, hogy elkerülje iszonyú lábait. Fölemelte a fejét és érezte, hogy végigsuhint arcán a jeges szél, miközben a szörnyeteg alsó fertályait méregeti.

Luke, ahogy ott futott a gép hasa alatt, fölfelé irányította a szigonypuskáját és tüzelt. A puskából hosszú, keskeny huzal vágódott ki, s a végére erősített mágnes szilárdan odatapadt a gép hasához.

Luke futtában ráakaszkodott a huzalra, hogy kipróbálja, vajon képes lesz-e megtartani a súlyát. Aztán a huzal rugós dobját az övéből lógó egyik szorítóbilincshez erősítette és hagyta, hogy a felcsévélődő huzalvég felrántsza magával a magasba. Most aztán, ahogy ott csüngött a szörny hasa alatt, szemügyre vehette a még lábon álló lépegetőket meg a felkelők megmaradt két hósiklóját, ahogy a tűzgombócok között lavírozva folytatták a csatát.

Felhúzódkodott egészen a gép fémburkáig, ahol már korábban észrevett egy kisméretű csapóajtót. Gyors mozdulattal ráirányította a lézerekardját, felvágta az ajtót, behajította a kezében szorongatott aknát és sietve leereszkedett a huzalon. Amikor leért, túl erősen pottyant a földre; a hóban elterülve elveszítette az eszméletét. A lépegető egyik hátsó lába csak hajszál híján kerülte el aléltna heverő testét.

A lépegető egy kissé eltávolodott, aztán fojtott robbanás hallatszott a belsejéből. A gépesített szörnyeteg gigantikus teste váratlanul szétvált az eresztékeinél, és a robbanás erejétől hatalmas ívben repültek ki belőle a belső berendezések és a burok fémdarabjai. A birodalmi támadószervezet cölöpszerű gólyalábai megrogytak és a hatalmas test füstölgő, mozdulatlan halomba roskadva elterült a hóban.

VI.

A felkelők irányítóközpontjában folytatták a munkát, annak ellenére, hogy a felszínen dúló csata robbanásai nyomán egyre jobban repedezett a mennyezet, hatalmas rések tátongtak a falban és a rombolásnak csak nem akart vége szakadni. A detonációk kiszakítottak néhány csövet a falból, amelyekből csak úgy ömlött a perzselő gőz. A fehér padlózat mindenfelé ripityára tört gépek darabjai és jókora jégtömbök éktelenkedtek. A távoli lézerágyúk moraját leszámítva, az irányítóközpontban csend honolt – baljóslatú csend.

A felkelő személyzet néhány tagja még mindig szolgálatot teljesített, köztük Leia hercegnő is, aki a fel-felvillanó képeket figyelte a műszerfal néhány még működő monitorán. Látni akarta, ahogy az utolsó szállítóegység is fölemelkedik a bolygóról, átcusszan a birodalmi gyűrűn és elindul úrbéli találkozóhelye felé.

Han Solo jelent meg rohanvást az irányítóközpontban, s közben a jégmennyezetből lezuhanó sziklányi tömböket kerülgette. Az egyik leváló jégtömböt valóságos lavina követte, majd bokáig teleszórta a bejárat környékét. De Hant mindez csöppet sem zavarta, odasietett a műszerfalhoz, ahol Szi Thripio mellett Leia állt.

– Hallottam, hogy találat érte az irányítóközpontot. – hadarta aggodalmaskodva Han. – Senkinek nem történt baja?

A hercegnő megrázta a fejét. Meglepődött, hogy Hant itt látja, ahol a legnagyobb volt a veszély.

– Jöjjön csak. – sürgette a férfi, mielőtt szóhoz jutott volna. – Ideje, hogy beszálljon a hajójába.

Leia szörnyen kimerültnek látszott. Már órák óta el sem mozdult a monitorok elől és részt vett a személyzet átcsoportosításában is. Han kézen fogva kivezette a helyiségből, a protokollrobot meg ott csörtetett a nyomukban.

Elmenőben Leia még egy utolsó parancsot adott a repülésirányítónak:

– Adja ki a kiürítést jelző szignált... aztán menjen maga is az egyik szállítóhajóhoz.

Aztán, épp amikor Leia, Han és Thripio sietve kivonultak a repülésirányító központból, a közeli járatok néma csendjébe belehasított a hangszórók visszhangos harsogása:

– Figyelem! Ellenségtől elszakadni! Visszavonulást megkezdeni!

– Siessen már! – sürgette a hercegnőt az arcát fintorítva Han. – Ha nem igyekszik, nem lesz már ideje a hajójának, hogy felszálljon.

A falakat ismét megrázta egy robbanás, még az előzőeknél is hevesebben. A jégtömbök megállás nélkül hullottak a mennyezetről, végig az egész föld alatti bázison, ahogy azok hárman rohanvást igyekeztek a szállítóhajók felé. Már majdnem odaértek a hangárba, ahol indulásra készen Leia szállítóhajója várakozott. De amikor az utolsó fordulóhoz értek, látták, hogy a hangárba vezető átjárót teljesen elzárta a leomló hó és jég.

Han tudta, hogy más utat kell keresniük Leia hajójához – méghozzá gyorsan. Visszavezette őket arra a folyosóra, amelyről jöttek, óvatosan kerülgették a lehulló jégdarabokat, közben Han bekapcsolta a rádióját.

– C-1-7-es szállítóegység! – üvöltötte az aprócska mikrofonba. – Megyünk már! Várjatok!

Elég közel voltak a hangárhoz, hogy hallják, amint a Leia menekülését szolgáló GR-75-ös űrjármű hajtóművei feldübörögnek, készen a startra. Még néhány métert kéne előrehaladniuk és akkor a hercegnő megmenekülne, és...

A járat hirtelen valami iszonyú robajjal inogni kezdett, amely végigmennydörgött az egész föld alatti bázison. Szempillantás alatt leomlott az egész mennyezet az orruk előtt, áthatolhatatlan akadályt emelve a hangár és a három menekülő között. Döbbsen

meredtek az eléjük tornyosuló fehér tömegre.

– Bent rekedtünk! – kiáltott Han a mikrofonjába, jól tudván, hogy ha a szállítóegység csak parányi esélyt akar adni saját menekülésének, nem vesztegethetik az időt azzal, hogy elolvasszák vagy átfújják a barikádot. – Szálljanak föl Organa hercegnő nélkül! – odafordult a lányhoz. – Ha szerencsénk van, talán még eljutunk a *Falconra*.

A hercegnő és Szi Thripio a nyomába eredt Hannak, aki hanyatt–homlok eliramodott egy másik járat felé, reménykedve, hogy a *Millennium Falcon* és vuki pilótatársát nem temette még maga alá egy jéglavina.

* * *

A felkelők tisztje az előtte elterülő fehér csatamezőt vizslatta, látta, ahogy a megmaradt hősiklók elsüvítenek a feje fölött és aztán, amikor a siklók odaértek a romjaiban heverő, felrobbant monsturnak, megpillantotta az utolsó néhány, még álló birodalmi lépegetőt. Felkattintotta a rádióját és meghallotta a visszavonulási parancsot:

– Figyelem! Ellenségtől elszakadni! Visszavonulást megkezdeni! – Jelt adott az embereinek, hogy húzódjanak vissza a jégbarlangba és közben észrevette, hogy a vezérlépegető nehézkesen trappolva, még mindig a generátorok irányába tart.

Ennek a támadó gépezetnek a belsejében Veers tábornok most odalépett az ablakhoz. Innen kitűnően láthatta az odalent feltűnő célpontot. Alaposan szemügyre vette a repedező falú generátorokat és a védelmüket ellátó egységeket.

– 0,3–3–5... a célpont lőtávon belül, uram. – jelentette az egyik pilótája.

A tábornok a hadműveleti tisztjéhez fordult.

– A legénység hagyja el a gépet és indítson földi támadást! – adta ki a parancsot Veers. – Irányzók! Cél a központi generátor!

A vezérlépegető, oldalán további két behemót szörnyeteggel, előrelódult és az ágyúiból megsemmisítő erejű tüzet szórt a hátráló felkelő osztagokra.

Aztán bekapcsolódtak a másik két lépegető lézerágyúi is a hangversenybe és a levegőben tucatjával röpködtek a felkelők lekaszabolt tetemei. Néhány katona, akinek valahogy sikerült elkerülnie a gyilkos lézersugarakat, a lépegetők iromba talpai alatt lelte halálát: felismerhetetlen pép maradt csak belőlük. A levegő elnehezült a vér és a sercegve égő emberi hús bűzétől, a szűnni nem akaró robbanások pokoli mennydörgésben egyesültek.

Kétségbeesett menekülése közben a néhány életben maradt felkelő harcos megpillantott egy visszavonuló siklót a távolban, égő törzséből fekete csíkot húzva az égboltra, dőlt a füst.

Bár Hobbie alig–alig látott ki a pilótafülkéből a tönkre lőtt gépéből ömlő füst miatt, azért el–elkapott néhány villanást az odalent dülő mészárlásból. Az egyik lépegető lézerágyúja eltalálta, megsebesült, mozdulni is alig bírt a fájdalomtól, a hajója irányítása pedig emberföldről kint okozott. De ha csak addig sikerülne még kitartania, amíg visszaér a bázisra, talán talál egy orvosrobotot és akkor...

De nem, nem hihette komolyan, hogy akár addig is kihúzza. Haldoklott – ebben most már biztos volt – és a bajtársainak, odalent az árkokban, nekik sem volt már sok hátra, hacsak valami csoda nem történik...

* * *

Veers tábornok, aki büszkén jelentett a birodalmi főhadiszállásnak, nem vette észre a feljűk repűlő Zsivány–4–et.

– Vader lovag, jelentem, elértek a központi generátort. A védőpajzsot pillanatokon belül leromboljuk. Önök pedig megkezdhetik az inváziót.

Amint végzett a jelentéssel, Veers kikapcsolta a rádiót és az elektronikus célirányzó készülék után nyúlt, és a nézőkébe pillantva a célkeresztet a központi generátorra irányította. A lépegető számítógépei is elvégezték a dolgukat; a két hajszátkereszt fedésbe került. Aztán minden ok nélkül, egyszerre csak eltűntek a kiírások a monitorképernyőről.

Veers tábornok megzavarodott, ellépett a célzóberendezéstől és ösztönösen a pilótafülke egyik ablaka felé fordult. Rémületében összerezzent, amikor a lépegetőjével szemben egy füstöt okádó repűlő tárgyat vett észre, amely nyílegyenesen feljűk tartott.

A többi pilóta is döbbenten látta a sebesen közelkedő siklót és tudták, nincs már idő, hogy eltérítsék az ormóttan lépegetőt.

– De hiszen ez... – kezdte az egyik pilóta.

Abban a szemvillanásban Hobbie égő gépe becsapódott a lépegető pilótafülkéjébe, akár egy kamikaze repűlő, üzemanyaga azonnal felrobbant, láng– és törmeléktengerbe borítva a monstrumot. Egyetlen másodpercig még emberi sikolyok hallatszottak, aztán szilánkok röpködtek, végűl az egész óriási gépezet a földre zuhant.

* * *

Talán ez a közeli detonáció volt az oka, hogy Luke Skywalker az ájulásból felriadva magához tért. Nehéz, kába fejét lassan fölemelte a hóból. Borzasztó gyöngének érezte magát és a tagjai valósággal sajogtak a maró hidegtől. Hirtelen arra gondolt, hogy a fagyás talán már kárt is tett a teste szöveteiben. Reménykedett, hogy nem így van; nem sok kedvet érzett, hogy újra beáztassák abba a ragacsos bakta masszába.

Megpróbált felállni, de visszahanyatlott a hóba és közben csak azért fohászzkodott, nehogy észrevegye a lépegetők valamelyik pilótája. Rádiója adást jelzett és Luke valahogy összeszedte magát annyira, hogy vételre állítsa a készüléket.

– Az előretolt egységek befejezték a visszavonulást. – mondta egy hang a rádióban.

Miféle visszavonulás?! Luke eltűnődött egy pillanatra. De hiszen akkor Leia és a többiek megmenekűltek! Luke hirtelen úgy érezte, hogy a vérontás és annyi hű felkelő katona halála mégsem volt hiábavaló. Meleg hullám öntötte el a testét és végre sikerűlt fölemelkednie, aztán lassan bukácsolva elindult az egyik távoli jégalakzat felé.

* * *

A föld alatti bázis hangárját újabb robbanás reszkettette meg, a mennyezet rései tovább tágultak, s a lehulló jégdarabok kis híján elborították a *Millennium Falcon*. Bármelyik pillanatban számítani lehetett rá, hogy beomlik az egész mennyezet. Úgy rémlett, a hangárban egyetlen biztonságos hely maradt, a teherhajó hasa alatti szűk terület; türelmetlenül kucorogva itt várta Csubakka kapitánya visszatértét. A vuki lassan már aggódni kezdett. Ha pillanatokon belül fel nem bukkan Han, a *Falcon* előbb–utóbb jégsírba merűl a záporozó tömbök halma alatt. De Csubakkát társa iránti hűsége visszatartotta attól, hogy egyedűl menekűljön a teherhajóval.

Miközben a hangár remegése egyre fokozódott, Csubakka mozgást vett észre az egyik csatlakozó járatban. A torzonborz óriás hátravetette a fejét és a hangár megtelt teli torkú üvöltéssel, miközben már látta is, hogy Han Solo feje megjelenik a bejáratot félig elzáró egyik jégbucka fölött, nyomában Leia hercegnővel és a kivételesen kissé ideges Szi Thripióval.

A hangártól nem túl messzire eközben már birodalmi rohamosztagosok özönlöttek el az elhagyott folyosókat, az arcukat fehér sisak és fehér hóellenző takarta. Közöttük volt a vezérük is, ez a fekete köpönyeges alak, aki körbepillantva szemügyre vette az összevissza romhalmazt, ami az imént még a felkelők Hoth-béli bázisa volt. Darth Vader fekete sziluettje élesen elvált a hófehér falak, mennyezet és padlózat alkotta háttértől. Ahogy jött ott előre a fehér katakombák mélyében, méltóságteljesen félrelépett a mennyezetből lezuhanó egyik jégtömb útjából. Aztán ment tovább és olyan hatalmasakat lépett, hogy a katonáinak futásnak kellett eredniük, ha tartani akarták vele a lépést.

* * *

A csészealj formájú teherhajóból előbb mély hangú, majd egyre sivítőbb dübörgés tört elő. Han Solo ott állt a *Millennium Falcon* vezérlőpultjánál és végre otthon érezte magát. Gyors mozdulatokkal egymás után nyomta meg a különböző kapcsolókat és várta, hogy a műszerfalon felvillanjon a fénypontok ismerős mozaikja; de a kontrollfények közül csak némelyik működött.

Csubakka ugyancsak észrevette, hogy nincs minden rendjén és izgatottan elvakkantotta magát, Leia közben egy másik műszerrel volt elfoglalva, amely szintén nem működött.

– Hát ez meg mi, Csubi? – kérdezte Han aggódva.

A vuki egyértelműen borúlátó vakkantással válaszolt.

– Talán ha kiszállnék és segítenék tolni? – csattant föl Leia hercegnő, aki most már komolyan arra gondolt, hogy talán csak a koréliai izzadtsága tartja össze ezt az egész ócskavasrakást.

– Csak semmi aggodalom, fenség. Mindjárt beindítom.

Csörömpölve megjelent Szi Thripio és hevesen hadonászva megpróbálta magára vonni Han figyelmét.

– Uram – kockáztatta meg a robot –, épp azon tűnődtem, vajon szabadna-e... – de optikai érzékelői regisztrálták a rámeredő arcon gyülekező ráncokat, ezért így fejezte be: – Bár tulajdonképpen nem is olyan sürgős.

A Darth Vader nyomában loholó birodalmi rohamosztagosok mennydörgésszerű robajjal nyomultak előre a felkelő bázis jégfolyosóin. Tovább fokozták az iramot, amikor meghallották a fojtott dübörgést a jéghegy gyomrából. Vader alakja enyhén megfeszült, amikor a hangárba lépve megpillantotta a *Millennium Falcon* oly jól ismert, csészealj formájú tömegét.

Közben az ütött-kopott teherhajó belsejében Han Solo és Csubakka lázasan igyekeztek mozgásra bírni a járművet.

– Jóságos ég, ezzel a rozsdás kasznival az életben túl nem jutunk a blokádon! – sopánkodott Leia hercegnő.

Han úgy tett, mint aki semmit se hallott. Inkább a *Falcon* műszereivel babrált és erőlködött, hogy megőrizze a nyugalmát, ha már az útitársnőjét cserbenhagyta az övé. Rendületlenül nyomogatta a kapcsológombokat a műszerfalon, mit sem törődve a hercegnő megvető pillantásaival. Hát persze, a lány nyilván nem bízik benne, hogy ez az innen-onnan összeszedett pótalkatrészekből és ócskavaslemezekből összetákolt bádorgbili képes lesz egy darabban maradni, még ha véletlenül sikerülne is túljutniuk a blokádon.

Han megnyomott egy gombot a belső hírközlőn.

– Csubi... most próbáld! – aztán Leiára kacsintva hozzátette még: – Az öreglány még fog szolgálni egy-két meglepetéssel.

– Hát, szó se róla, tényleg meglepne, ha beindulna.

Mielőtt Han gondosan kifent karddal riposztozhatott volna, a *Falcon* váratlanul megremegett egy odakint elsütött birodalmi lézerpuska lövésétől. A pilótafülke ablakaiból mindannyian látták, hogy egy birodalmi rohamosztag kibiztosított fegyverekkel a kézben megjelenik a hangár túlsó végében. Han tudta, hogy a *Falcon* horpadt fémköpenye ezekkel a kézfegyverekkel még csak–csak megbirkózik, de azzal a hordozható, E-Web típusú nehéz lézerágyúval, amit a birodalmiak sietve igyekeztek felállítani, már aligha.

– Csubi! – üvöltötte Han torkaszakadtából, miközben hamar becsatolta magát a pilótaülésbe. A mellette levő navigátori helyre eközben becsatolta magát egy szemlátomást igen kedvetlen fiatal hölgy.

Odakint a hangárban a rohamosztagosok katonás hatékonysággal végezték az otromba lövegük összeszerelését. A hátuk mögött lassan szétcsúsztak a hangár ajtószárnyai. A *Falcon* hasán előbújt a hajó egyik nagy tűzerejű lézerágyúja, körbefordult és célba vette a rohamosztagosokat.

Hannak haladéktalanul cselekednie kellett. Habozás nélkül tüzet nyitott a lézerágyúból és halálos erejű sugáradagot lövellt a célba vett rohamosztagosokra. A robbanás nagy ívben szórta szét vértbe bújtatott hulláikat a hangár padlóján.

Csubakka viharzott be a pilótafülkébe.

– Nincs más hátra, adjuk rá az indítást! – jelentette ki Han. – Aztán majd csak lesz valahogy.

A vuki begyömöszölte szőrös atlétatermetét a másodpilóta székébe, miközben az ablak előtt, épp az ő oldalán, újabb lézerlövedék robbant. Dühösen felordított, aztán nekiesett a kapcsolóknak és a *Falcon* gyomrából egyszerre csak felhangzott a hajtóművek régen várt dübörgése.

A koréiai vigyorogva a hercegnő felé fordult és a szemében amolyan na–ugye–megmondtam–én kajánság villant fel.

– Egy szép napon majd – mondta a hercegnő gyöngéd utálattal – kiderül, hogy maga se tévedhetetlen és én szívből remélem, hogy akkor ott leszek, hogy lássam.

Han nem felelt, csak elmosolyodott, aztán a másodpilótájához fordult.

– Adj neki! – kiáltotta.

A jókora teherhajó hajtóművei fülhasogatóan bömböltek. A farokrészből tüzes mennykő csapott ki és a nyomában szempillantás alatt minden szétolvadt. Csubakka eszeveszetten nyomogatta a kapcsolókat és közben a szeme sarkából figyelte, ahogy a jégfalak elhúznak a kiemelkedő teherhajó mellett.

Az utolsó pillanatban, épp mielőtt felemelkedtek volna, Han még látta, hogy a rohamosztagosokhoz futva megérkezik az erősítés. A nyomukban megjelent egy baljóslatú óriás tetőtől talpig feketébe öltözött alakja. Aztán már csak valami tejszerű derengés látszott, majd a milliárdnyi szikrázó csillag.

* * *

Amikor a *Millennium Falcon* kiemelkedett a jéghangárból, röptét észlelték lentről is: Luke Skywalker parancsnok, aki most mosolyogva fordult oda Wedge–hez és az irányzójához.

– Legalább Hannak sikerült elmenekülnie. – aztán mindhárman elindultak várakozó X–szárnyú vadászgépeik felé. Amikor a közelükbe értek, kezet ráztak és ki–ki beszállt a maga hajójába.

– Sok szerencsét, Luke! – szólt Luke után Wedge, amikor elváltak. – Viszontlátásra a találkahelyen!

Luke visszaintett válaszul, aztán elindult a maga X–szárnyú vadászgépéhez. Ahogy ott állt a helyenként fejmagasságig felhalmozódott hó– és jégtörmelékben, megrohanta a magány érzése. Teljesen magára hagyottnak érezte magát most, hogy Han is elment. És

ami még ennél is rosszabb, Leia hercegnő is az ismeretlen messzeségben járt; ki tudja, talán már egy másik naprendszerben...

Aztán a kietlen semmiből váratlanul felharsant egy ismerős fütty.

– Artu! – kiáltott föl Luke. – Hát te vagy az?

Kényelmesen elhelyezkedve az R2–esek számára beépített aljzatban, ott ült az aprócska, hordó formájú robot és kíváncsian forgatta fejét a hajó tetején. Artu észrevette a közeledő alakot és megkönnyebbülten füttyentett, amikor beépített számítógépe tájékoztatta, hogy Luke az. A fiatal parancsnok úgyszintén megörült, amikor szembetalálkozott ezzel a robottal, amely már oly sok korábbi kalandjára kísérte el.

Luke felkapaszkodott a pilótafülkébe, elhelyezkedett a műszerek mögött és közben hallotta, hogy Wedge vadászgépe dübörögve startol és elhúz a találkozóhely irányába.

– Kapcsold be a hajtóműveket és hagyd abba az aggodást. Nemsokára a levegőben leszünk. – mondta Luke a robotnak, mintegy feleletül Artu ideges csipogására.

Luke járműve hagyta el utolsóként a bolygót, amely egy igen rövid ideig a birodalom zsarnoksága ellen küzdő forradalmi erők titkos bázisa volt.

* * *

Darth Vader, mint valami hollófekete fantom, szapora léptekkel járta be a felkelők jégerődjének romjait; a kíséretében levő katonák futni kényszerültek, ha tartani akarták vele a lépést. Ahogy mentek előre a járatokban, hátulról futva beérte őket Piett admirális.

– Tizenhét hajót szétlőttünk. – jelentette a fekete lovagnak. – Nem tudjuk, hányak sikerült megszöknie.

Vader csak úgy mentében, hátra se fordulva odavetette neki a maszkja mögül:

– És a *Millennium Falcon*?

Piett nem válaszolt rögtön. Nem bánta volna, ha erről a kérdésről nem esik most szó.

– A nyomkövető kameráink rajta vannak. – felelte végül egy kissé megszeppenten.

Vader most megállt, szembefordult az admirálissal, teljes testével föléje magasodva a beijedt tisztnek. Piett úgy érezte, hogy hirtelen eláll a szívverése és amikor a fekete lovag ismét megszólalt, a hangja semmi kétséget sem hagyott afelől, hogy milyen sors vár azokra, akik esetleg nem teljesítik maradéktalanul a parancsait.

– Fogja el végre azt a hajót! – sziszegte.

* * *

Ahogy a *Millennium Falcon* a szabad űr felé száguldott, a jégbolygóból egyre zsugorodó, halvány pont látszott már csak. Nemsokára meg sem lehetett különböztetni a milliónyi más, sziporkázó csillagtól.

De a *Falcon* nem egyedül haladt ezen az űr mélyébe vezető ösvényen. A nyomában ott jött a birodalmi flotta egy része, köztük az *Avenger* csillagrombolóval és vagy féltucatnyi TIE vadásszal. A vadászgépek a hatalmas és lassú mozgású romboló előtt haladtak és egyre jobban megközelítették a szökni próbáló *Millennium Falcon*-t.

Csubakka még a *Falcon* dübörgő hajtóműveit is túlűvöltötte. A hajó lassanként hánykolódní kezdett, ahogy a felzárkózó vadászgépek pukkanó lövedékei egyre közelebb robbantak.

– Jól van már, jól van, én is látom őket! – kiáltott vissza neki Han. Minden ügyességére szüksége volt, hogy irányban tartsa a hajóját.

– Kiket lát? – kérdezte Leia.

Han kimutatott az űrbe, két szokatlanul fényes pontra.

– Újabb két csillagromboló, és egyenesen felénk tartanak.

– Boldog vagyok, hogy ennyire fején találta a szeget, amikor azt mondta az imént, hogy semmi baj sem lesz – mondta a lány egy árnyalatnyi gúnnal a hangjában –, már épp kezdtem aggódni.

A hajót hevesen dobálták a vadászgépekről leadott lövések, úgyhogy a pilótafülkébe lépő Thripiónak minden erejét össze kellett szednie, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Fémteste kongva ütdődött a falaknak, ahogy Han felé igyekezett.

– Uram – kezdte mintegy próbaképpen –, épp azon gondolkoztam...

– Vagy befogod a szád, vagy befogom neked én. – intette a robotot egy fenyegető pillantás kíséretében Han. A robot nyomban az első lehetőség mellett döntött.

Még mindig a kapcsolókkal küszködve, hogy a pályáján tartsa a *Millennium Falcon*, a pilóta most a vukihoz fordult.

– Csubi, hogy bírja a védőpajzs?

A másodpilóta elfordított a feje fölött egy kapcsolókart és feleletképp vakkantott egyet, amit Solo megnyugtató válaszként értékel.

– Helyes. – mondta Han. – Fénysebesség alatt lehet, hogy gyorsabbak nálunk, de azért akad még egy-két trükk, hogy lerázzuk őket. Kapaszkodjatok! – a koréiai váratlanul meredek szögben elfordította a hajót.

A két birodalmi csillagromboló már majdnem lőtávolon belülré ért; az üldöző vadászok és az *Avenger* is veszélyes közelségbe került. Han úgy érezte, nincs más választása, mint hogy kilencven fokban irányt váltva új pályára vigye a *Falcon*.

Amikor a hajó hirtelen előrebukott, Leiának és Csubakkának is meglódult a gyomra. Szegény Thripiónak is gyors belső kiegyenlítésre volt szüksége, hogy fémlábai alól ki ne fusson a padló.

Han észrevette, hogy a társai valami őrült csillagközi cowboynak nézik, amiért erre a nyaktörő pályára irányította a hajóját. Pedig neki nagyon is pontos elképzelése volt. Most, hogy a *Falcon* egyszerre csak eltűnt közülük, a két csillagromboló és az *Avenger* frontálisan egymásnak tartottak. Hannak nem maradt más dolga, minthogy kényelmesen hátradőljön és figyelje az eseményeket.

Mindhárom csillagromboló belsejében vijjogni kezdtek a szirénák. Ezeket a nehézkes, masszív hajókat nem ilyen fürge manőverek végrehajtására építették. Az egyik romboló lomhán kitért balra, hogy kikerülje az *Avengert*. Balszerencséjére azonban fordulás közben nekiütközött a vele párhuzamosan repülő másik rombolónak, végigszántotta az oldalát, amitől mindkét repülő erőde hevesen megremegett. A sérült rombolók fokozatosan sodródni kezdtek az űrben, miközben az *Avenger* tovább folytatta az üldözést, egy pillanatra sem tévesztve szem elől a *Millennium Falcon* és láthatóan agyalágyult pilótáját.

Kettővel megvolnánk – gondolta Han. De még mindig ott sündörgött négy TIE vadász a *Falcon* fara mögött és egy csöppet sem takarékoskodtak a lézertűzzel; de Han úgy érezte, elbánik ezekkel is. A hajót ide-oda vetette a szüntelen lövöldözés és Leiának bizony alaposan kellett kapaszkodnia, hogy ki ne röpüljön az üléséből.

– Ettől egy kicsit lehiggadtak! – ujjongott Han. – Csubi, készülj föl, mindjárt átlépjük a fénysebességet. – Egy pillanatnyi vesztegetni való idejük sem maradt, a lézertűz egyre erősödött és a TIE vadászok pilótái kis híján bekukucskálhattak volna már az ablakon.

– Rettentő közel vannak. – figyelmeztette Leia, hogy végre ismét szóhoz jutott.

Hannak huncut fény vibrált a szemében, amikor a leányra nézett.

– Igazán? Akkor ezt figyelje!

Han előrenyomta a hiperűrssebesség kapcsoló fogantyúját, mert alig várta már, hogy eltűnjenek onnét, meg, hogy végre imponálhasson a hercegnőnek a talpraesettséggel meg a hajója fantasztikus képességeivel. Semmi sem történt! A csillagok, amelyeknek mostanra elmosódó fénycsíkokká illett volna változniuk, mozdulatlanul álltak a helyükön. Itt valami nagyon nem volt rendjén.

– Mit figyeljek? – kérdezte Leia türelmetlenül.

Válasz helyett Han másodszor is nekiesett a fénysebesség kapcsolójának. És most sem történt semmi.

– Az a gyanúm, bajban vagyunk. – motyogta. A torka elszorult. Tudta, hogy a „baj” enyhe kifejezés.

– Ha szabad megjegyezmem, uram – próbálkozott újfent Thripio –, én már korábban észrevettem, hogy az egész parafény rendszer hasznavehetetlen.

Csubakka hátravetette a fejét és fülsértő, fájdalmas ordítást hallatott.

– Jól nézünk ki! – ismételte Han.

Körös–körül egyre sűrűsödtek a becsapódó lézerlövedékek. És a *Millennium Falcon* nem tehetett mást, minthogy folytassa az utat a lehető legnagyobb fény alatti sebességén, egyre mélyebben a fekete űrbe, nyomában egy raj TIE vadásszal és egy gigantikus birodalmi csillagrombolóval.

VII.

Luke Skywalker, ahogy lassan zsugorodni látta maga mögött a hó és jég bolygóját, X–szárnyú vadászgépe hordfelületeit egymásba tolta és a karcsú gép most már két szárnyal repült tovább.

A fiatal parancsnok repülés közben gondolatban visszaidézte az elmúlt néhány nap eseményeit. Most volt rá ideje, hogy alaposan megfontolja Ben Kenobi titokzatos szavait, végiggondolja barátságát Han Solóval és azt a felemás, törékeny kapcsolatot, amely Leia Organához fűzte. Ahogy így sorra vett mindenkit, aki közel állt hozzá, hirtelen elhatározásra jutott. Még egyszer hátrapillantott a parányira zsugorodott jégbolygóra és érezte, nincs többé visszaút.

Luke megpöckölt néhány kapcsolót és meredek fordulóba döntötte az X–szárnyú gépet. Elmerülten nézte a szeme előtt elforduló csillagos űrt, ahogy a hajója csúcssebességen szállva új irányba indult. Aztán ismét egyenesbe hozta a gépet és akkor, még mindig az hajó tetején lévő aljzatban gubbasztva, füttyögni és csipogni kezdett Artu.

A Luke hajójába épített miniatűr számítógép fordítani kezdte a robot elektronikus füttyögését, a szöveg megjelent a műszerfal monitorernyőjén.

– Nincs semmi baj, Artu. – válaszolta neki Luke, miután elolvasta a szöveget a képernyőről.

– Nem – felelte Luke –, nem csatlakozunk a többiekhez.

Artu meghökkent a hír hallatán és nyomban csikorgó zörejekkel válaszolt.

– A Dagoba rendszerbe megyünk. – tájékoztatta őt Luke.

A robot megint csipantott egyet és közben kiszámította az X–szárnyú üzemanyag tartalékát.

– Elég lesz az energia.

Artu ezúttal hosszabban válaszolt: egy sor dallamosan harsonázó hangot hallatott.

– Semmi szükség sincs ott ránk. – válaszolt neki Luke erre a kérdésre is, ami most a felkelők tervezett randevújára vonatkozott.

Artu erre csipogott egy emlékeztetőt Leia hercegnő parancsáról.

– Hát én pedig hatályon kívül helyezem azt a parancsot! – kiáltott fel ingerülten a fiatal pilóta. – És most aztán csend legyen!

A kis robot elhallgatott. Luke végül is parancsnok volt a felkelők szövetségében és ebbéli minőségében hatálytalaníthatott parancsokat. Épp néhány kisebb igazítást végzett a műszerfalon, amikor Artu ismét csicseregni kezdett.

– Igen, Artu – sóhajtott Luke.

A robot ezúttal igen halk neszeket hallatott, láthatóan gondosan megválasztva minden csippanást és füttyöt. Nem akarta fölbosszantani Luke–ot, de a számítógépe fontos észleleteket jelzett, amelyekről tájékoztatni kellett a parancsnokot.

– Természetesen, Artu, én is tudom, hogy a Dagoba rendszer egyetlen hajózási térképünkön sincs rajta. De azért ne izgasd magad. Ott van a helyén.

Újabb aggályoskodó fütty volt a válasz.

– Igen, biztos vagyok a dolgomban. – mondta az ifjú, igyekeztén megnyugtatni géperei társát. – Bízzál bennem.

Nem tudni, vajon Artút meggyőzték–e a műszereknél ülő emberi lény válaszai, mindenesetre beérte egy jámbor kis sóhajjal. Egy ideig néma csendben várt, mintha gondolkozna. Aztán ismét csipogni kezdett.

– Nos, Artu?

A robot most még óvatosabban fogalmazott, mint az előbb – mondhatni tapintatosan. Artu láthatóan vigyázott, nehogy megsértse azt az embert, akire rábízta a sorsát. De vajon ki lehet–e zárni annak a lehetőségét – fontolgatta a robot –, hogy az ember agya fölmondta a szolgálatot? Végére is épp elég sokáig hevert ott a Hoth hómezein. Vagy talán – mérlegelt egy másik eshetőséget Artu – az a wampa jéglény nagyobb ütött a fejére, mint ahogy 2–1B gondolta...?

– Nem – válaszolta Luke –, nem fáj a fejem. Nagyszerűen érzem magam. Miért kérded?

Artu ravaszkásan ártatlan füttyel felelt.

– Nem, nem vagyok álmos, nem vagyok kába. Már a hegek is eltűntek.

A következő fütty kérdő hangsúlyba kunkorodva emelkedett.

– Nem, fölösleges, Artu. Egyelőre hagyom még kézi vezérlésen.

Erre már csak egy utolsó nyüszítéssel felelt a tömzsi kis robot, ami egy megvert kutya vinnyogására emlékeztette Luke–ot. Akit melleleg kitűnően mulattatott, hogy Artu ilyen mélyrehatóan törődik az egészséggel.

– Bízzál bennem, Artu. – mondta Luke egy csendes mosollyal. – Tudom, hogy hová megyünk és légy nyugodt, épségben meg is érkezünk. Nincs már messze.

* * *

Han Solo teljesen kétségbeesett. A *Falconnak* még mindig nem sikerült leráznia sem a négy üldöző TIE vadászt, sem a nyomukba szegődött hatalmas csillagrombolót.

Solo lerohant a raktérbe és hanyatt–homlok nekifogott, hogy megjavítsa a bedöglött hiperhajtóművet. De a *Falcon* szünet nélkül dobálták a vadászgépekből leadott lövések robbanásai és ilyen körülmények között szinte lehetetlen volt elvégezni a nagy körültekintést igénylő, aprólékos javítási munkát.

Han pattogó utasításokat osztogatott a másodpilótájának, aki a kapott parancsok szerint, sorban ellenőrizte a berendezéseket.

– Vízszintes segédhajtómű?

A vuki vakkantott. Szerinte rendben volt.

– Alluviális égésszabályozó?

Újabb vakkantás. Az is a helyén volt.

– Csubi, hozd ide nekem a hidraulikus csavarkulcsot!

Csubakka futva hozta a szerszámokat. Han megragadta a csavarkulcsot, aztán megállt és hűségese vuki barátjára nézett.

– Nem tudom, ezúttal hogyan mászunk ki a pácból. – vallotta meg neki bizalmasan.

Bang! – visszhangzott abban a pillanatban egy hatalmas ütés a *Falcon* oldalán, amitől a hajó hevesen megbillent. Csubakka izgatottan vakkantott. Han megszédült az ütés

erejétől, a csavarkulcs kirepült a kezéből. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, a lármát túlúvöltve Csubakkára ordított:

– Ez nem lézersugár volt! Valami komoly találat érte a hajót!

– Han! Han! – Leia hercegnő kiáltozott neki a pilótafülkéből. Egészen magánkívül volt. – Azonnal jöjjön ide!

Mint akit puskából lőttek ki, Han és Csubakka úgy rohantak előre a pilótafülkébe. Amikor kinéztek az ablakon, elállt a lélegzetük.

– Aszteroidák!

Ameddig elláttak, hegy nagyságú szikladarabok röpködtek körös-körül az űrben. Mintha nem lenne elég bajuk azokkal az átkozott birodalmi üldöző hajókkal!

Han nyomban visszaült a helyére, és ismét átvette a *Falcon* irányítását. Másodpilótája is begyömöszölte magát a szomszédos pilótaülésbe, amikor az eddigieknél is irdatlanabb aszteroida húzott el odakint, közvetlenül a hajó orra előtt.

Han érezte, hogy okvetlenül meg kell őriznie a hidegvérét, másképp talán már csak perceik vannak hátra.

– Csubi – szólt oda a vukinak –, vedd az irányt 2–7–1–nek.

Leiának tátva maradt a szája. Pontosan tudta, mit jelent Han iménti utasítása és teljesen elképedt a vakmerő tervtől.

– Csak nem akar egyenesen belerohanni az aszteroidamezőbe? – kérdezte Hantól, reménykedve, hogy az előbb félreértette a parancsot.

– Egy percig se aggódjon, erre aztán biztosan nem jönnek utánunk! – kiáltotta oda neki Solo kárörvendően.

– Ha szabadna emlékeztetnem önt, uram – buzgólkodott Thripio, igyekeztén az ésszerűség nevében befolyást gyakorolni a pilótára –, az aszteroidamezőben való sikeres navigálás esélye körülbelül egy a kétezer négyszázhatvanhéhoz.

Úgy rémlett, senki se figyel rá.

– Nézze – mondta savanyúan Solónak Leia hercegnő –, fölösleges belemennie ebbe a kalandba, csak azért, hogy imponáljon nekem. – még be sem fejezte, amikor újabb aszteroida buffant a hajó oldalán.

Han nagyszerűen szórakozott és úgy döntött, hogy elengedi a füle mellett az iménti vádaskodást.

– Kapaszkodjon jó erősen, szívem! – mondta nevetve és még jobban megmarkolta a kapcsolókarokat. – Mert most istenigazában repülni fogunk!

Leiának megrendült az arca, aztán közönyt tette, jó erősen hátrafesztette a testét az ülésben.

Szi Thripio, aki még egyre számításokat mormolt, hirtelen elharapta szintetikus emberi hangját, amikor a vuki feléje fordult és mérgesen ráfordult.

De Han mindebből semmit se vett észre, csak a tervével volt elfoglalva. Tudta, hogy beválik; be kellett válnia – nem volt más választásuk. Megállás nélkül záporozott feléjük a közivatar és Han inkább az ösztöneire, semmint a műszereire támaszkodva irányította a hajóját. Gyors pillantást vetett a nyomkövető ernyőkre és látta, hogy a TIE vadászok meg az *Avenger* még nem hagytak fel az üldözéssel. Sebj, szép kis birodalmi temetés lesz – gondolta Han, miközben ide-oda manőverezett a *Falconnal* a szembejövő sziklák között.

Most egy másik képernyőre nézett és kajánul elmosolyodott, amikor látta, hogy az egyik aszteroida teljes erővel nekiütközik egy TIE vadásznak. A képernyőn felvillanó fény jelezte a robbanást. Ezen nem lesznek túlélők – gondolta Han.

A *Falcon* üldöző TIE vadászok pilótái a birodalom legjobb harci repülői voltak. De Han Solóval ők sem versenyezhetek. Vagy mégsem voltak elég ügyesek vagy elég örültek nem voltak. Mert csakis egy örült lehetett képes arra, hogy ilyen öngyilkos módon egy aszteroidamező kellős közepébe kormányozza a hajóját. Örültek voltak vagy sem, nem

volt más választásuk ezeknek a pilótáknak, mint hogy egy pillanatra se szakadjanak el a menekülő *Falcontól*. Mert egy dolog felől nem lehetett kétségük: inkább a hősi halál ebben a sziklazivatarban, minthogy a gazdájuk elé állva kudarcot kelljen jelenteniük.

* * *

Az *Executor* – legnagyobbként a birodalmi csillagrombolók között – királyi méltósággal haladva elhagyta a Hoth körüli orbitális pályát. Oldalán két másik csillagromboló haladt, s a csoportot kisebb hadihajók egész regimentje fogta körül védelmezően.

A romboló fedélzetén Piett admirális ott ácsorgott Darth Vader meditációs kamrája előtt. A cápapofához hasonlatos felső rész most lassan fölemelkedett és Firmus megpillantotta odabent az árnyékban álló, köpönyeges gazdáját.

– Uram. – szólalt meg tiszteletteljes hangon Piett.

– Jöjjön be, admirális!

Piett admirális fölöttébb kényelmetlenül érezte magát, ahogy belépett ebbe a gyéren megvilágított szobácskába, a Sith Rend fekete lovagjának színe elé. Gazdájának csak a körvonalai sejlettek föl a félhomályban és Piett inkább sejtette, mint látta, amint valami bonyolult mechanikus manipulátor elhúzott egy lélegeztetőcsövet Vader fejétől. Megborzongott, amikor ráeszmélt, hogy alighanem ő az első élő ember, aki a gazdáját maszk nélkül látja.

Hátborzongató látvány volt. Vadért, aki a hátát fordította Piett felé, tetőtől talpig éjfékete öltözet fedte; de kivert, fekete bőrvvel borított nyaka fölött kivillant takaratlan feje. Az admirális ugyan megpróbált félrenézni, de valami morbid kíváncsiság arra késztette, hogy megbámulja ezt a szörstelen, halálfejszerű koponyát. A fejbőrt megszámlálhatatlan heg borította, amelyek mint a piócák tekeregtek ide–oda Vader hullaszínű bőrén. Piettnek hirtelen felötlött, hogy ki tudja, milyen magas árat fog fizetni még ezért a sosem látott látványért. De akkor a gépkezek megragadták a fekete sisakot és gyöngéden rátették a fekete lovag fejére.

Most, hogy a sisakja a helyére került, Darth Vader megfordult, hogy meghallgassa admirálisa jelentését.

– Az üldözésre kiküldött hajóink befogták a *Millennium Falcon*, uram. A hajó ezután bemenekült egy aszteroidamezőbe.

– Nem érdekelnek az aszteroidamezők, admirális. – mondta Vader és lassan ököbe szorult a keze. – A hajót akarom, nem kifogásokat. Mennyi időre van még szüksége, hogy elém hozza a *Millennium Falcon* és Luke Skywalker?

– Nem sokra, Vader lovag. – felelte az admirális és remegett a félelemtől.

– Helyes, admirális. – mondta vontatottan Darth Vader. – ... Tehát hamarosan.

* * *

A *Millennium Falcon* felé két gigantikus aszteroida közeledett viharos gyorsasággal. A hajó pilótája merészen bedöntötte a *Falcon*-t; a hajó meredek ívben ki is tért a két aszteroida útjából, csak, hogy kis híján összeütközzön egy harmadikkal.

Miközben a *Falcon* az előbbihez hasonló manőverek sorával hol kibújt az aszteroidamezőből, hol meg ismét belemerült, a sarkában még mindig ott jött a kőzaporban oldalazva három TIE vadász. A három közül az egyik oldalát váratlanul végigszántotta egy idomtalan sziklatömb, s a végzetesen irányát vesztett gép pörögve vágódott ki a feneketlen űrbe. A megmaradt két TIE vadász azonban folytatta az üldözést, nyomukban az *Avenger* rombolóval, amely lézerágyúival igyekezett szétrobbantani a feléje szálló nagyobb kőtömböket.

Han Solo látta az üldöző hajókat, amikor ismét megdöntötte a *Falcont*, hogy elhúzzon egy újabb szembejövő aszteroida alatt, aztán visszahúzta a hajót abba a kicsit féloldalas helyzetbe, amelyben eddig is repült. De a *Millennium Falcon* ezzel még nem menekült meg a veszélyből. A teherhajó oldalánál még most is tucatjával röpködtek a kövek. Az egyik kisebb kődarab harsány kongással pattant le a hajó oldaláról, szörnyen megijesztve Csubakkát; még Thripio is a szemlencséi elé kapta egyik bronzkezét.

Han Leiára pillantott és látta, hogy a lány kővé dermedt arccal mered a záporozó aszteroidákra. Han úgy látta, legszívesebben sok ezer mérföldre lenne innen.

– Nos – mondta Han –, nemrégiben azt mondta, szeretne ott lenni, amikor egyszer tévedek.

– Visszavonom. – mondta a hercegnő feléje sem nézve.

– Ejha, a csillagromboló csökkentette a sebességét! – jelentette be Han, miután elolvasta a számítógép kiírásait.

– Örülök. – felelte a lány röviden.

A kinti látvány még mindig vigasztalan volt: csak kő és kő.

– Porrá őrlnek bennünket, ha még sokáig itt maradunk ebben a mezőben. – jegyezte meg Han.

– Ennek nem örülnék. – vetette ellene szárazon Leia.

– Muszáj kijutnunk ebből a zuhanyból.

– Szerintem is.

– Hát akkor megpróbálok közelebb húzódni az egyik nagyobb darabhoz. – tette hozzá Han.

Ezzel viszont már nem értett egyet a hercegnő.

– Közelebb?! – kiáltott föl Thripio és az égnek emelte mindkét fémkarját. Gépi agya sehogyan sem tudta feldolgozni a hallóérzékelői által továbbított információt.

– Közelebb! – ismételte Leia is hitetlenül.

Csubakka elképedten nézett a főnökére és vakkantott egyet.

Hármuk közül egyik sem értette, hogy kapitányuk, aki kockára tette az életét, hogy megmentse őket, most miért akarja megölni mindannyiukat? Han átkígyózott hajójával néhány kisebb aszteroida között, aztán célba vett egyet, amely akkora volt, mint egy hold.

Kisebb kövek valóságos felhője csapódott neki az aszteroidaóriás érdes felszínének, éppen abban a pillanatban, amikor a *Millennium Falcon*, a császárság két üldöző TIE vadászával a nyomában, közvetlen közelben elrepült az aszteroida fölött. Olyan volt a hatás, mintha egy kisebb bolygó felszíne fölött suhantak volna el, amely kopár volt és élettelen.

Han Solo, csak profiktól látható precizitással, most egy újabb gigászi kőhegy felé irányította a hajóját, aminél nagyobbbat egész útjukon nem láttak. Minden ügyességét összeszedve, amely méltán tette ismertté a nevét az egész galaktikában, úgy manőverezett a *Falconnal*, hogy a halálosan lebegő sziklatömb közéjük és üldözőik közé került.

Nem látszott más, csak egy rövid, káprázatos villanás, aztán az is kihunytt. A két szétroncsolódott TIE vadász maradványai pörögve szétszóródtak a feketeségbe, a hihetetlen méretű aszteroida pedig – hajszálnyit sem térve el eredeti pályájától – folytatta az útját.

Han úgy érezte, a bensőjét fényözön árasztja el, ugyanolyan, mint ami az előbb a fekete űrt világította be. Csöndes diadallal elmosolyodott magában.

Aztán észrevett egy ábrát műszerfala fő képernyőjén és oldalba bökte másodpilótáját.

– Amott. – mutatott Han az ábrára. – Csubi, nézd meg, mit mond a számítógép. Nem is volna rossz.

– Mi az? – kérdezte Leia.

A *Falcon* pilótája elengedte füle mellett a kérdést.

– Igen, pompásan megfelelne. – mondta.

Ahogy ott suhant a *Falcon*, közel az aszteroida felszínéhez, Han lepillantott a göröngyös talajra és a szeme megállapodott egy árnyékos bemélyedésen, amely innen föntről hatalmas kráternek tetszett. Han lejjebb ereszkedett a *Falconnal*, közvetlenül a felszínig, aztán huss! – egyenesen berepült a kráterbe; a bordaszerűen ívelt katlanfalak egyszerre csak körülfogták a hajót.

És még mindig üldözte őket két TIE vadász, megállás nélkül tüzeltek a lézerágyúikból és igyekeztek pontosan utánozni Solo minden manőverét.

Han Solo tudta, hogy még ravaszabbnak és még merészebbnek kell lennie, ha meg akar szabadulni ettől a két vadászgéptől. A monitorján észrevett egy szűk szurdokot; oldalra döntötte a *Millennium Falcon*. A hajó elhúzott oldalirányba, és berepült az égre törő falú, sziklás vágatba.

Várakozása ellenére a két TIE vadász követte. Az egyik még szikrát is vetett, amikor fémburka végigsúrolta a sziklafalat.

Han ide-oda tekeregve, jobbra-balra döntögetve a hajóját, csak ment előre a szűk vágatban. A háta mögött egy pillanatra kivilágosodott a fekete égbolt, amikor a két TIE vadász egymásnak ütközött, aztán a sziklás árok fenekének csapódva felrobbant.

Han csökkentette a sebességet. Még mindig nem érezhette magát biztonságban a birodalmi vadászkórtól. Körülméltelve a kanyonban, észrevett valami sötétet, egy ásítózó barlangszáját a kráter fenekén, amely elég nagynak látszott, hogy el tudja rejteni a *Millennium Falcon* – talán. Ha meg nem, azt hamarosan megtudják.

Han egészen lelassította a hajót és behúzódt a barlangbejáratba, áthaladt egy tágas alagúton, amelyről azt remélte, hogy eszményi búvóhelyül szolgál majd. Mélyet sóhajtott, amikor hajóját végre körülfogták a barlang árnyai.

* * *

A Dagoba bolygó légköréhez egy aprócska X-szárnnyú gép közeledett.

Ahogy közelebb ért a bolygóhoz, Luke Skywalker a vastag felhőtakaró résein át megpillantotta az ívben hajló felszín egy darabkáját. A bolygó egyetlen hajózási térképen sem szerepelt, gyakorlatilag senki sem tudott róla. Luke valamiképp odatalált, maga sem tudta, miképp, s abban sem volt biztos, hogy a hajóját egyedül az ő keze irányította az űrnek ebbe az eldugott zugába.

Artu Detu ott lovagolt rendületlenül Luke X-szárnnyú gépének a hátán, az elsuhanó csillagokat figyelte és aztán közölte az észrevételeit Luke-kal a számítógép monitor segítségével.

Luke most is elolvasott valamit a képernyőn megjelenő fordításból.

– Igen, ez már a Dagoba, Artu. – felelte a kis robotnak, aztán kinézett a pilótafülke ablakán, miközben vadászgépe megkezdte a süllyedést a bolygó felszíne felé. – Elég barátságatlanul hat, ugye?

Artu csiprantott egyet és még egyszer utoljára megpróbálta gazdáját visszatéríteni valami ésszerűbb pályára.

– Ugyan – felelt neki Luke –, eszem ágában sincs megváltoztatni a döntésemet. – végignézett a monitorképernyőn és egy kicsit ideges lett. – Városnak, gépi civilizációnak semmi nyoma. De élőlények azért vannak bőven. Amott, előttünk odalent, ott is mozog valami.

Artu is nyugtalankodott, aminek hangot is adott egy aggódó kérdés erejéig.

– Igen, meg vagyok győződve róla, hogy a környék robotok számára is teljesen biztonságos. Vólnál szíves végre lehiggadni? – Luke kezdett mérges lenni. – Egyelőre

várjuk ki, hogy mi történik.

Luke hallotta, hogy a pilótafülke hátuljában valami elektronikusan nyögdéssel.

– Nyugodj meg!

Az X-szárnyú most a bolygót az éjfélete őről elválasztó, derengő felső légkörben siklott. Luke mély lélegzetet vett, aztán hajója orrát előredöntve belemerült a fehér ködtakaróba.

Az orráig se látott. Akár a sűrű vatta, úgy fogta körül hajóját az áthatolhatatlan fehérség. Nem tehetett mást, teljesen a műszereire hagyatkozott. Csakhogy a monitorok üresen vibráltak, pedig Luke már közel járt a felszínhez. Kétségbeesetten nyomkodta a kapcsológombokat, mert most már a hajója magasságát is képtelen lett volna megmondani.

Amikor villogva búgni kezdett az egyik vészjelző, Artu is csatlakozott a harsány szirénázáshoz a maga eszeveszett füttyeivel és sivítésével.

– Jól van már, én is tudom! – ordított rá Luke és közben még mindig a kapcsolókkal küszködött. – Igen, üres az összes monitor! Nem látok semmit. Kapaszkodj, rátérek a leszállópályára. Próbáljuk azt képzelni, hogy van valami alattunk.

Artu tovább sikongatott, de most már elnyomták a hangját az X-szárnyú fülrepesztő robajjal felbödülő fékezőhajtóművei. Luke-nak a torkába ugrott a gyomra, ahogy a hajó rohamosan süllyedni kezdett. Odatapadt a pilótaüléshez és megfeszítette az izmait, számítva egy bármelyik pillanatban bekövetkező ütközésre. Aztán a hajó egyszerre csak előreleandult, Luke valami szörnyű zajt hallott, mintha a lassuló gép fák kiálló ágait beretválná le rohanása közben.

Amikor az X-szárnyú csikorogva, majd nagyot zökkenve végre megállapodott, Luke kis híján kirepült a pilótafülkéből. Megbizonyosodván, hogy valahára szilárd talaj van alatta, Luke ernyedten hátradőlt az ülésben és megkönnyebbülten felsóhajtott. Aztán meghúzott egy kapcsolókat, amiktől felemelkedett a pilótafülke teteje. Amikor kidugta a fejét, hogy szemügyre vegye ezt az idegen világot, tátva maradt a szája.

Az X-szárnyút sűrű köd vette körül, erős leszállófényei alig néhány lábnyira világították meg a terepet. Luke szeme apránként megszokta a szürke félhomályt körös-körül, és most már halványan látni vélte a környező különös alakú fák girbegurba törzsét és ágaskodó gyökereit. Kihúzódkodott a pilótafülkéből, miközben Artu is kioldotta tömzsi kis testét a tetőn levő aljzatból.

– Artu – szólott rá Luke –, te csak maradj a helyeden, amíg én körülnézek!

A hatalmas, szürke fáknek bütykös, egymásba gabalyodó gyökerei voltak, amelyek a talaj fölé tekeredve csak jóval Luke feje fölött összefonódva alkottak egyetlen törzset. Luke hátrahajtotta a fejét és látta, hogy az ágak, messze fönt, akár egy baldachint, a vállukon hordják az alacsonyan függő felhőtakarót. Luke óvatosan kimászott hajója hosszúkas orr részére és megállapította, hogy egy párával övezett, kisebb méretű pocsolóban landolt.

Artu egy röpké csippanást hallatott – aztán egy hangos csobbanás hallatszott, majd néma csend. Luke még éppen idejében fordult hátra, hogy lássa, amint a robot kupolás felső része nagyot buggyanva elmerül a párolgó víz alatt.

– Artu! Artu! – kiáltott Luke. Letérdelt a hajó sima fémburkára és előrehajolva izgatottan tapogatózott géperező kis barátja után.

De a baljóslatú fekete víz nem adott semmi jelet az eltűnt R2-esről. Luke-nak fogalma sem volt, milyen mély lehet ez a csöndes, borongós állóvíz; de úgy érezte, rettentő mély. Váratlanul sújtott le rá a gondolat, hogy talán soha többé nem látja robot barátját. De akkor egy aprócska periszkóp tört elő a víztükör alól és Luke erőtlen, gurgulázó csipogást hallott.

Micsoda megkönnyebbülés! – gondolta Luke, miközben látta, hogy a periszkóp szép lassan a part felé tart. Luke végigszaladt hajója orrán és amikor már csak alig három méter választotta el a parttól, a vízbe vetette magát és a partra evickélt. Visszanézett és

látta, hogy Artu még nem ért ki.

– Nyomás, Artu! – kiáltott Luke.

Akármi volt is az a valami, ami hirtelen felbukkant Artu háta mögött a vízben, túl gyorsan mozgott ahhoz, hogy Luke tisztán lássa, ráadásul még a gomolygó pára is nehezítette a dolgát. Csupán egy megtermett, sötét alak körvonalait tudta kivenni. A lény most kiemelkedett a vízből, aztán alábukva hangos csattanással nekiment Artu fémtestének. Luke még hallotta, ahogy a robot kétségbeesett elektronikus sikolyával segítségért kiált. Aztán semmi...

Luke csak állt ott a parton, a rémülettől mozdulni sem tudott és bámulta, bámulta a fekete vizet, amely néma volt, akár a halál. Ahogy figyelte, egyszerre csak néhány beszédes buborék pukkant a felszínre. Luke-nak félelmében kalapálni kezdett a szíve, amikor észrevette, hogy túl közel áll a pocsolya széléhez. De még mozdulni sem volt ideje, amikor a fekete vizeknek ez az ólálkodó szörnyetege váratlanul a partra köpött egy vakarcs kis robotot. Artu kecses ívet írt le a levegőben, aztán csörömpölve egy puha-szürke mohapárnára huppant a parton.

– Artu! – kiáltott fel Luke és odarohant hozzá. – Jól vagy? – Luke borzasztóan örült, hogy ez a lápi dögevő végül is úgy döntött, hogy a fémrobotok se nem ízletesek, se nem emészthetőek.

A robot alig hallhatóan egy sor gyöngye csipogással és fütttyel felelt.

– Ha most azt mondd, hogy nem volt valami nagy ötlet idejőnni, akkor kezdek egyetérteni veled. – ismerte el Luke és még egyszer körülnézett a zord tájon. A jégbolygón – gondolta Luke – legalább emberi társaság volt. Itt meg, Artu kivételével, legfőljebb ha ez az ingoványos pocsolya van, meg mindenféle, még ismeretlen lény, akik talán itt ólálkodnak körülöttük a sűrűsödő szürkületben.

Gyorsan közeledett az est. Luke megborzongott a vastagodó ködben, amely úgy tapadt a testére, mint valami élőlény. Talpra segítette Artu Detút, aztán letakarította a hengeres testére tapadt lápi iszapot. Miközben a robottal foglalatostkodott, furcsa és nem embertől származó sikolyok harsantak föl a távoli dzsungelből; Luke összeresztette, ahogy elképzelte a hangokat kibocsátó vadállatokat.

Amikor elkészült Artu tisztogatásával, Luke észrevette, hogy az égbolt feltűnően elsötétült. Baljóslatú árnyak lebegtek körös-körül és mintha a távoli sikolyok is közelebről hallatszottak volna. Artúval együtt a kettőjüket körülvevő mocsaras dzsungelbe bámultak, aztán egy kicsit közelebb húzódtak egymáshoz. Luke egyszerre csak apró, de rosszindulatú szempárt vett észre, amely őket méregette a homályos aljnövényzet rejtekéből, aztán eliramodó, parányi lábak neszezése hallatszott és a lény eltűnt.

Tétovázott, vajon kétségbe vonja-e Ben Kenobi utasítását, de most már erős kételyei támadtak, hogy ez a köpönyeges látomás ez egyszer nem követett-e el hibát, amikor a titokzatos Jedi mester hátborzongató bolygójára küldte.

Pillantása X-szárnyú gépére tévedt és felnyögött, amikor meglátta, hogy a gép egész hasa belemerült az ingoványba.

– Vajon hogy fogok én még egyszer repülni ezzel? – valahogy az egész olyan reménytelennek és ugyanakkor nevetségesnek tűnt. – Mi az ördögöt keresünk mi itt? – nyögött fel ismét.

De Artu számítógépes képességeit meghaladta, hogy az előbbi kérdések bármelyikére is választ adjon. Azért mindenestre megeresztett egy vigasztaló csippantást.

– Olyan ez az egész, mintha álmodnék. – mondta Luke. Megrázta a fejét, belül reszketett a hidegtől és a félelemtől. – Vagy lehet, hogy az örület szélén állok?

Annyit mindenestre biztosan tudott, hogy ennél örültebb helyzetbe aligha kerülhetett volna.

VIII.

Darth Vader, ahogy ott állt fenségesen irdatlan csillagrombolója parancsnoki hídján, úgy festett, mint valami néma és hatalmas isten.

A híd szögletes ablakain át elnézett az *Executor* törzse fölött és az aszteroidamezőt bámulta, amelyből dühödten záporoztak a szikladarabok az űrben sikló hajójára. Százával sűrítettek el a kövek az ablak előtt. Egyikük–másikuk összeütközött és káprázatos szikraesőt vetve felrobbant.

Vader tovább figyelt és látta, hogy a flotta egyik kisebb hajója szétesik egy iszonyatos aszteroida becsapódását követően. Látszólag közömbösen elfordult az ablaktól és most húsz, háromdimenziós képet vetítő közvetítőrácsra esett a pillantása. A húsz holotranszmitter fölött húsz különböző birodalmi hadihajó parancsnokainak a plasztikus képe villódzott. Annak a parancsnoknak a képe, akinek a hajóját épp az imént érte a végzetes találat, gyorsan halványodott, majdnem olyan gyorsan, ahogyan felrobbant hajójának izzó roncsai szanaszét hulltak a megsemmisítő feketeségbe.

Föltűnt Piett admirális és egy szárnysegéd; némán megálltak feketébe öltözött gazdájuk háta mögött, aki közben a középső képkocka felé fordult, amin a képet állandó statikus vibrálás törte meg, s amelyen az *Avenger* csillagromboló parancsnoka, Lorth Needa kapitány éppen jelentést készült tenni. Az első szavait nem is lehetett hallani, teljesen elnyelte őket az adászavar.

– ... és ez volt az utolsó eset, hogy a monitoraikon feltűntek. – folytatta Needa kapitány. – Figyelembe véve, hogy milyen jelentős károkat szenvedett a saját hajónk, feltehető, hogy őket is tönkrezúzta az aszteroidamező.

Vadernek más volt a véleménye. Nagyon jól tudta, mire képes a *Millennium Falcon* és tisztában volt arcátlan pilótája ügyességével is.

– Nem, kapitány – csattant föl bosszúsan –, nem haltak meg! Parancsolom, hogy minden rendelkezésre álló hajóval fésüljék át az aszteroidamezőt, amíg meg nem találják őket!

Amint Vader kiadta a parancsot, Needa kapitány, meg a többi tizennyolc parancsnok képe teljesen elhalványult. Amikor az utolsó hologram is eltűnt, a fekete lovag, aki megérezte a háta mögött álló két férfi jelenlétét, megfordult.

– Nos, mi az, ami olyan fontos, hogy nem várhatott, admirális? – kérdezte dölyfös fensőbbsséggel. – Halljam!

Az admirális arca elfehéredett a félelemtől, nehéz lett volna eldönteni, vajon a hangja vagy a teste remegett-e jobban, amikor megszólalt:

– A... a császár.

– A császár? – visszhangzott a fekete légrostély mögül.

– Igen. – erősítette meg az admirális. – Az az utasítása, hogy ön vegye fel a kapcsolatot vele.

– Vigyék ki a hajót az aszteroidamezőből – rendelkezett Vader –, olyan pozícióba, ahonnan zavartalanul adhatunk.

– Értettem, uram.

– És kapcsolják az adáskódot a meditációs kamrámba.

* * *

A *Millennium Falcon* végre búvóhelyre lelt a kis barlangban; koromsötét volt odabent és minden csepegett a nedvességtől. A *Falcon* legénysége fokozatosan leállította a hajtóműveket, míg végül tökéletes volt a csönd.

A pilótafülkében Han Solo és torzonborz másodpilótája éppen elkészültek a hajó elektronikus rendszereinek a kikapcsolásával. Még a hajó belsejében is egészen elhalványultak a készenléti világítás fényei, majdnem olyan sötét volt, mint odakint, a védelmet nyújtó barlangban.

Han Leiára pillantott és a fogait kivillantva rávigyorgott.

– Egészen romantikus hangulatom támadt idebent.

Csubakka felmordult. Számtalan teendő várt rájuk és a vukinak szüksége volt Han teljes figyelmére, ha valóban ki akarták javítani a rendetlenkedő hiperhajtóművet. Han dühösen fordult vissza a munkájához.

– Mit nyűgösködsz?! – förmedt rá a vukira.

De mielőtt Csubakka válaszolhatott volna, alázatosan előbátorkodott a protokollrobot és feltett Hannak egy égetően fontos kérdést:

– Uram, szörnyen sajnálom, hogy ilyen csekélységgel zargatom, de ugyebár az, hogy a készenléti energiarendszeren kívül mindent kikapcsolnak, rám nem vonatkozik?

Csubakka visszhangzó vakkantásokkal adott hangot félreérthetetlen véleményének, de Han nem értett egyet vele.

– Nem – mondta –, terád szükségünk lesz, hogy szóba elegyedj az öreglánnyal és megtaláld az okát, miért romlott el a hiperhajtómű. – a hercegnőre sandított és hozzátette még: – Bocsánat, fenség, nincs önnél véletlenül egy makrohegesztő?

Mielőtt Leia méltóképpen válaszolhatott volna, a *Millennium Falcon* alaposan oldalba taszította valami ismeretlen erő. A pilótafülke meglódult és minden, ami a mikrogravitációs környezetben nem volt lerögzítve, röpködni kezdett; még a megtermett vuki is, aki lármás ordítózásba fogott, csak ereje megfeszítésével bírt az ülésében maradni.

– Kapaszkodjatok! – kiáltotta Han. – Vigyázat!

Szi Thripio nekivágódott az egyik falnak, aztán összeszedte magát valahogy.

– Uram, könnyen elképzelhető, hogy ez az aszteroida nem valami stabil.

– Szívből örülök, hogy felhívod a figyelmünket ezekre az újdonságokra. – vetett rá egy dühös pillantást Han.

A hajó ismét meglódult, most még hevesebben, mint az imént.

A vuki megint felüvöltött; Thripio hátratántorodott, Leia meg átszédült a kabin túlsó végébe, egyenesen Solo kapitány kitárt karjaiba.

A hajó rázkódása ugyanolyan váratlanul maradt abba, ahogy az előbb elkezdődött. De Han még mindig átölelve tartotta Leiát. A lány most az egyszer nem húzódott el és Han esküdni mert volna rá, hogy szándékosan bújik a karjaiba.

– Nohát, hercegnő – mondta kellemesen meglepődve –, erre nem is számítottam!

Erre aztán nyomban elhúzódott a lány.

– Engedjen. – próbálta kiszabadítani magát Han öleléséből. – Kezdek mérges lenni.

Han látta, amint az a jól ismert, arrogáns kifejezés lassan visszatér a lány arcára.

– Pedig nem is látszik mérgesnek. – hazudta.

– Miért, milyennek látszom?

– Gyönyörűnek. – felelte Han az igazságnak megfelelően és annyi érzelem volt a hangjában, hogy maga is meglepődött.

Leia hirtelen elszégyellte magát. Elpirult és amikor maga is rájött, hogy pirul, elfordította a tekintetét. De Solo még mindig átölelve tartotta, s ő nem is nagyon igyekezett kibontakozni az ölelésből.

De Han nem bírta ki, hogy a gyöngéd pillanat tovább tartson.

– És olyan izgatottnak. – tette hozzá önkéntelenül.

Leiát szempillantás alatt elöntötte a pulykaméreg. Ismét felöltötte a mérges hercegnő és a dölyfös szenátor pózát, gyorsan elhúzódott és a lehető legméltóságteljesebb ábrázatát vette fel.

– Elnézést, kapitány – mondta és most már a dühtől volt piros az arca –, de attól, hogy maga a karjába vesz, még nem jövök izgalomba.

– Hát, azért remélem, ennél többre egyelőre nem számít. – morogta Han és inkább magára volt dühös, mint a lány iménti szúrós megjegyzésére.

– Sőt, egyáltalán semmire sem számítok – mondta Leia felháborodottan –, kivéve azt, hogy békén hagyjon.

– Nagyon szívesen, ha méltóztatik félreállni az utamból.

Leia zavartan vette észre, hogy bizony még mindig elég közel áll a férfihez; arrébb lépett és igyekezett másra terelni a beszélgetést.

– Nem gondolja, hogy ideje volna hozzáfognunk a hajója megjavításához?

– Tőlem nyugodtan. – felelte hűvösen Han és a szemöldökét ráncolta.

Leia villámgyorsan sarkon fordult és kisietett a pilótafülkéből.

Han még egy pillanatig mozdulatlanul állt ott, igyekezett összeszedni magát. Bambán rábámult a pillanatnyilag szótlan vukira meg a robotra, akik mindketten elejétől végéig szemtanúi voltak a jelenetnek.

– Gyerünk, Csubi, verjünk a fenekére ennek a repülő rövidzárlat–rakásnak! – mondta aztán gyorsan, hogy véget vessen a kínos pillanatnak.

A másodpilóta egyetértően vakkantott, aztán a kapitányához csatlakozva kiment a pilótafülkéből, Han még visszapillantott Thripióra, aki még mindig mozdulatlanul állt ott a pilótafülke derengő félhomályában, mint akinek teljesen elakadt a szava.

– Na, mi lesz már, te bronztalicska!

– Kénytelen vagyok elismerni – dünnyögte a robot maga elé, miközben csoszogva elindult kifelé –, hogy olykor még én sem értem az emberek viselkedését.

* * *

Luke Skywalker X–szárnyú vadászgépének a fényszórói belehasítottak az ingoványos bolygót borító sötétségbe. A hajó időközben még jobban alámerült a marasztaló lápba, de még eléggé kilátszott a teteje ahhoz, hogy Luke kimentsen a raktárfülkéből néhány nélkülözhetetlen dolgot. Luke tudta, hogy a hajója előbb–utóbb még mélyebbre süllyed, sőt könnyen lehet, hogy teljesen a víz alá merül. Úgy vélte, mégiscsak jobb esélyei lesznek az életben maradásra, ha kiment belőle annyi felszerelést és élelmiszert, amennyit csak tud.

Most már olyan sűrű volt a sötétség, hogy Luke éppen csak az orráig látott. Arrébb, a kusza dzsungelből roppanó neszt hallott és a hátán végigfutott a hideg. A pisztolyához kapott, készen, hogy odasózzon, ha bármi előugorna a vadonból, hogy rátámadjon. De semmi sem mozdult, így hát visszacsúsztotta a fegyvert a tokjába és folytatta a kirakodást.

– Neked se ártana már egy kis feltöltés, mi? – kérdezte Artútól, aki türelmesen várta, hogy rá kerüljön a sor és ő is megkapja a maga táplálékát. Luke előkotort egy kisméretű, hordozható olvasztókemencét az egyik pótalkatrész–rekeszből, bekapcsolta a tápegységét és jólesően nyugtázta még azt a parányi izzást is, amelyet ez az apró fűtőeszköz nyújtani tudott; aztán keresett egy csatlakozókábelt és a végét bedugta Artu hordóforma oldalába, a megfelelő aljzatba. A robot elismerően fűtöztett egyet, amikor elektronikus belső részeibe áramlani kezdett a jótékony energia.

Luke elhelyezkedett a földön és felnyitott egy élelmiszerkonzervet. Falatozni kezdett és közben Artúhoz beszélt:

– Most már csak Yodát kell megtalálnom, ha egyáltalán létezik.

Idegesen körbepillantott a dzsungelből kivetülő árnyakon és félelem meg rossz közérzet gyötörte, ráadásul növekvő kétséget érzett a küldetését illetően.

– Szó se róla, eléggé furcsa hely ez egy Jedi tanítónak. – mondta a kis robotnak. – A hideg futkározik a hátamon.

Artu válaszul csiprantott egyet, s a hanghordozásából kétséget kizáróan kiderült, hogy teljes mértékben osztja Luke véleményét erről a lápvilágról.

– Bár – fűzte tovább a gondolatait Luke, miközben ímmel-ámmal folytatta az evést –, valahogy mégis olyan ismerősnek tűnik ez a vidék. Az az érzésem, mintha...

– Nos, mi az érzésed?

De hisz ez nem Artu hangja volt! Luke felpattant, a pisztolyához kapott, megfordult és fürkészve a sötétbe meredt, hogy megtalálja az iménti hang forrását.

Megfordulva egy parányi kis lényel találta szemközt magát, aki ott állt, néhány lépésnyire tőle. Luke nyomban meglepetten hátralépett; ez az apró kis teremtmény mintha a föld alól bújt volna elő! Alig lehetett magasabb fél méternél, mégis nyugodtan állt ott a föléje tornyosuló fiatalember előtt, aki egy félelmetes lézerpisztolyt lóbált a kezében.

Lehetetlen volt megállapítani ennek a töpörödött, aszott kis izének a korát. Az arcát mély barázdák szántották, de manószerű, csúcsos fülei az örök ifjúság látszatát kölcsönözték megjelenésének. Hosszú, fehér haja, amelyet középen elválasztva hordott, leomolva keretezte kékes bőrű fejét. A lény két lábon járt, rövid, tömpe lábszárai voltak, amelyek háromujjú, leginkább a hüllőkére emlékeztető lábfejen végződtek. A testét szürke rongyok fedték, akár az ingovány fölött hömpölygő ködök, rongycafatok, amelyek alighanem megközelítették a teremtmény valódi korát.

Luke pillanatnyilag tanácstalan volt, nem tudta, féljen-e vagy nevéssen inkább. De amikor belenézett azokba a kidülledő szemekbe és megérezte a lényből áradó jóindulatot, megnyugodott. Végül a lény mutogatni kezdett a Luke kezében szorongatott pisztolyra.

– Eltedd a fegyvert. Én téged nem bánt. – mondta.

Luke habozott egy pillanatig, aztán némán az övébe dugta a pisztolyt. És közben azon tűnődött, vajon mi viszi rá, hogy szó nélkül engedelmeskedjék ennek az apró lénynek.

– Kíváncsi vagyok – szólalt meg ismét a manócska –, miért te jöttél ide.

– Keresek valakit. – felelte Luke.

– Keres? Keres? – visszhangozta a manócska látható érdeklődéssel és széles mosoly terült szét az arcán, amitől a barázdák még tovább mélyültek. – Pedig már találtál valakit. Vagy nem? Na ugye!

Luke vigyázott, nehogy ő is elnevesse magát.

– Hát igen.

– Én sokat segíthet neked... bizony... bizony.

Luke a maga számára is érthetetlen módon bizalmat érzett ez iránt a fura szerzet iránt, de arról egy cseppet sem volt meggyőződve, hogy egy ilyen parányi kis lény a segítségére lehet fontos küldetésében.

– Nem hiszem. – mondta neki gyengéden. – Tudod, én egy nagy harcost keresek.

– Egy nagy harcost? – a manócska megrázta fejét, fehér haja huncutul fityegett csúcsos fülei körül. – A háborúban senki sem lesz nagygyá.

Különös meglátás – gondolta Luke. De mielőtt felelhetett volna neki, ez az ember formájú, aprócska lény hirtelen ott termett a kimenekített felszerelési tárgyaknál. Luke elképedve figyelte, amint turkálni kezd a dolgai között, amiket még a Hothról hozott magával.

– Hé, mész onnan rögtön! – kiáltott rá Luke, akit meglepett ez a furcsa viselkedés.

Most Artu is megindult caplatva az egymásra hányt ládák felé, optikai szenzora úgy nagyjából egy magasságban volt a lényel. A robot rosszállóan sikongatott, mikor észrevette, hogy a manócska cseppet sem zavartatva magát, a felszerelésük között turkál.

A fura kis szerzet megragadta azt a dobozt, amelyben Luke élelmének a maradékai voltak és beleharapott az ennivalóba.

– Megállj, az az én vacsorám! – kiáltott fel Luke.

De a manócska talán még a szájába sem vette az első falatot, máris kiköpte és mélyen barázdált arca elfancsalodott, akár egy aszalt szilva.

– Fúj! – mondta köpködve. – Köszönöm, nem kérek. Hogy lehet ilyen nagyra nőni ettől a borzalomtól? – kérdezte és Luke–ot méregette.

De Luke megint csak nem jutott hozzá, hogy válaszoljon, a manócska odahajította a dobozt a lába elé, aztán piciny, finom kezével belenyúlt egy másik ládába.

– Ide figyelj, barátom – mondta Luke és a szemébe nézett ennek a bizarr ételmaradék–falónak –, eszünk ágában sem volt, hogy itt szálljunk le. És ha ki tudnám rángatni a vadászgépet ebből a kátyúból, szavamra mondom, egy percig se maradnék tovább, de hát nem tudom. Úgyhogy...

– Nem tudod kirángatni a hajódat? Már próbáltad? Már próbáltad? – mekegte a manócska.

Luke–nak be kellett látnia, hogy még nem próbálta, de hát nyilvánvalóan képtelen ötlet is lett volna. Hiszen a legegyszerűbb eszközök sem álltak a rendelkezésére, hogy...

Hirtelen magára vonta a manócska érdeklődését Luke egyik ládjában valami. Luke végképp elveszítette a türelmét, amikor azt látta, hogy ez a bolondos kis figura kikap valamit a ládjából. Tudván, hogy életben maradásának egyetlen esélyét jelentik ezek a holmik, a láda után kapott. De a manócska nem engedte el a zsákmányt – egy miniatűr elemlámpát, amelyet elszántan szorongatott kék bőrű kezében. Kigyulladt a parányi fény és sugara a manócska örömittas arcára vetült, aki nyomban vizsgálgatni kezdte az új szerzeményt.

– Add ide rögtön! – ordította Luke.

A manócska hátrált a fenyegetően közeledő fiatalember elől, akár egy dacos kisgyerek.

– Enyém! Enyém! Különbözik nem segít neked.

A manócska, még mindig a melléhez szorítva az elemlámpát, tovább hátrált és önkéntelenül nekiütközött Artu Detúnak. Szörnyen meglepte, hogy a robot mozogni tud, csodálkozva megállt mellette, most már a közeledő Luke–kal sem törődve.

– Nincs szükségem a segítségedre. – mondta Luke dühösen. – Ellenben a lámpámra szükségem van. Jó hasznát látom majd ebben az ocsmány sárfészekben.

Luke azonnal rádöbbsent, hogy ez bizony sértés volt.

– Sárfészek? Ocsmány? Nekem ez van otthon!

Amíg ők vitatkoztak, Artu titkon kinyújtotta az egyik gépkarját. Aztán váratlanul megragadta az elcsórt lámpát és a két kis alak abban a szempillantásban huzakodva egymásnak esett az ellopott zsákmányon. Ahogy ott dülakodtak, Artu elsercegett néhány elektronikus „adod idé”–t.

– Enyém! Enyém! Add vissza! – kiáltozta a manócska. De aztán hirtelen úgy látszott, mintha föladná a képtelen harcot és az egyik kékes ujjacskájával gyöngén megbökte Artút.

A robot harsány, döbbsent sikolyt hallatott és azon nyomban elengedte az elemlámpát.

A győztes vigyorogva rámeredt az apró kezében csillogó tárgyra és kárörvendően ismételte:

– Enyém, enyém!

Luke lassacskán torkig lett a komédiázással és odaszólt a robotnak, hogy a mérközést tekintse befejezettnek.

– Oké, Artu – mondta nagyot sóhajtván –, hadd legyen neki. Most pedig tűnés innen, kispajtás! Nekünk még sok a dolgunk.

– Nem, nem! – rimázkodott izgatottan a lény. – Inkább maradok, és segítek megkeresni a barátodat.

– Nem a barátomat keresem – felelte Luke –, hanem egy Jedi tanítómestert.

– Ó – mondta a manócska tágra nyílt szemmel –, egy Jedi tanítómestert! Hát ez egészen más. Yodát keresed, Yodát, ugye?

A név említése meglepte Luke–ot, de azért közönyös maradt. Ugyan mit tudhat egy ilyen törpe a Jedi lovagok nagy tanítójáról?

– Miért, tán ismered?

– Hát persze. – mondta a manócska büszkén. – Majd én elvezetlek hozzá. De először együnk. Finomat. Gyere, gyere.

Az apró lény azzal sietve kisurrant Luke táborhelyéről és eltűnt az ingovány sötétjében. A miniatűr elemlámpa, amit a kezében vitt, egyre távolabbról fénylett, miközben Luke még mindig ott állt, földbe gyökerezett lábbal. Először nem volt szándékában, hogy kövesse a manót, de egyszerre csak azon kapta magát, hogy a nyomába szegődik a gomolygó ködben.

Luke alig tett néhány lépést a dzsungel felé, amikor meghallotta, hogy Artu eszeveszett fütttyögésbe és csipogásba kezd, mintha az áramkörei akarnának szétolvadni. Visszafordulva megpillantotta a kis robotot, amint kétségbeesetten toporgott az elektromos kemence mellett.

– Jobb, ha te maradsz és vigyázol szépen a táborunkra. – igazította el Luke a robotot.

De Artu még csak jobban visított, végigjátszva egész elektronikus hangskáláját.

– Artu, csillapodj már! – kiáltott rá Luke és ment tovább a vadon felé. – Tudok vigyázni magamra. Kutya bajom se lesz, rendben?

Artu elektronikus nyögdécselését lassan elnyelte a köd, ahogy Luke nekiiramodott, hogy utolérje alacsony idegenvezetőjét. „Tényleg elment az eszem – gondolta Luke –, hogy szó nélkül követem ezt a fura lényt az ismeretlenbe.” De a fura szerzet ismeri Yoda nevét és Luke úgy érezte, el kell fogadnia minden segítséget, ami közelebb viszi a Jedi mesterhez. A sötétben botladozott a sűrű aljnövényzetben és az ágas–bogas gyökerekben, ahogy az elől pislákoló fénypontot követte.

A lény ott ment előtte az ingoványban, s közben vidáman locsogott.

– Na... erre–erre... azaz... erre biztonságos... úgy bizony. – aztán egészen váratlanul a titokzatos kis lény a maga különös módján harsány nevetésre fakadt.

* * *

A hatalmas aszteroida felületét lassú iramban két birodalmi TIE bombázó fésülte át. A *Millennium Falconnak* ott kellett rejtőznie valahol – de hol?

Ahogy a két hajó tempósan siklott ott az aszteroida felszíne fölött, időnként ledobtak egy–egy bombát a himlőhelyes terepre, hogy kiugrasszák a teherhajót. A hullámban terjedő robbanások megrázták a csaknem gömb alakú aszteroidát, de a *Falconnak* még mindig nyoma sem volt sehol.

Ahogy ott lebegett a felszín fölött, az egyik birodalmi hajó sötét árnyékot vetett a barlang bejáratára. De a hajó berendezései mégsem regisztrálták a furcsa alakú bemélyedést az üstfalhoz hasonlatos sziklaperemben. Pedig a bemélyedés végében, egy tekervényes alagútban, amelyet nem sikerült felfedniük a hatalmas birodalom tányérnyalóinak, ott lapított a teherhajó. Fémteste rezonálva felelt a felszínt szántó dübörgő robbanásokra.

Odabent Csubakka lázasan dolgozott, hogy megjavítsa a komplex erőátviteli rendszert. Bemászott egy szűk szervizcsatornába a gép felső részében, hogy hozzáférjen azokhoz a vezetékekhez, amelyek a hiperhajtómű áramellátását biztosították. De amikor meghallotta az első robbanást, kidugta a fejét a kusza kábelrengetegből és aggodalmas kiáltást hallatott.

Leia hercegnő, aki éppen egy sérült szelepet hegesztett, abbahagyta a munkát és felpillantott. A becsapódások egészen közélről hallatszottak.

Szi Thripio Leiára nézett és idegesen félrehajtotta a fejét.

– Te jószágos... – mondta – megtaláltak.

Mindenki elhallgatott, mintha attól félnének, hogy a hangjuk elárulhatja hollétüket. A hajót újabb detonáció rázta meg, valamivel talán enyhébb, mint a megelőző.

– Távolodnak. – mondta Leia.

Han átlátott rajtuk.

– Vaktában lövöldöznek, hátha sikerül kiugrasztaniuk a nyulat a bokorból. – mondta a hercegnőnek. – Nem lehet bajunk, ha nyugton maradunk.

– Vajon hol is hallhattam ezt már? – kérdezte Leia nagy ártatlanul.

Han elengedte a gúnyt a füle mellett és szó nélkül visszament a dolgára. Az átjáró olyan szűk volt, hogy a hercegnő mellett elhaladtában kénytelen volt hozzáérni – vagy mégse volt véletlen?

A hercegnő még egy pillanatig vegyes érzelmekkel nézett utána, miközben Han folytatta a munkáját, aztán ő is visszatért a hegesztéshez.

Szi Thripio ügyet sem vetett minderre az emberi bolondságra. Nagyon is el volt foglalva, hogy szóra bírja a *Falcont*, hogy megtalálja, mi a hiba a hiperhajtóműben. Thripio ott állt az utastérben a technikai állomásnál, és rá egy cseppet sem jellemző füttyögő és csipogó hangokat hallatott. Nem telt el egy másodperc és az irányítópult ugyanolyan füttyel válaszolt.

– Ugyan hol lehet Artu, amikor ennyire szükségem volna rá? – sóhajtott az aranyfényű robot. Az irányítópult iménti füttye kissé érthetetlennek bizonyult a számára. – Fogalmam sincs, uram, hol tanult a hajója kommunikálni – jelentette ki Thripio Han felé fordulva –, de a tájszólása még némi csiszolásra szorul. Mindazonáltal az a sejtésem, uram, hogy közölte velünk, szétmállott a negatív hajtóműtengely kábelcsatlakozása. Tartok tőle, hogy kénytelen lesz kicserélni.

– Naná, hogy ki kell cserélni! – csattant föl Han, aztán odaszólt Csubakkának, aki erre kikukucskált a fejük fölötti szervizaknából. – Cseréld ki! – suttogta neki.

Han észrevette, hogy Leia időközben elkészült a hegesztéssel, de a szelep visszaszerelésével már sehogyan sem boldogul, mert az egyik rögzítőkallantyú megmakacsolta magát. Han közelebb lépett, hogy segítsen, de a lány hűvösen a hátát mutatta neki és tovább vesződött a szeleppel.

– Nyugodjon meg, fenség. – mondta Han. – Csak segíteni szeretnék.

Leia még mindig a szeleppel bajmóldott és közben csendesen megkérdezte:

– Volna olyan kedves abbahagyni ezt a fenségezést?

Hant egész meglepte a hercegnő mesterkéletlen viselkedése. Csattanós, szurkálódó válaszra vagy legjobb esetben elutasító csöndre számított. De a hercegnő szavaiból ezúttal teljesen hiányzott az a gúnyos felhang, amelyhez annyira hozzászokott már. Csak nem úgy döntött, hogy véget vet a kettőjük közt dúló kilátástalan és hiábavaló csatározásnak?

– Hogyne, szívesen. – felelte halkan.

– Néha szörnyen meg tudja nehezíteni az ember dolgát. – mondta Leia és félénken Hanra nézett.

– Ami igaz, igaz. – volt kénytelen egyetérteni Han. De azért még hozzátette: – Azért maga is lehetne egy kicsit kedvesebb. Na, lássa csak be, néha maga is tudja, hogy igazam van.

A lány elengedte a szelepet és megdörzsölte elszibbadt kezét.

– Hát igen, néha – mondta huncut kis mosollyal –, talán... olykor–olykor, amikor éppen nem játssza a gézengúz.

– Gézengúz? – nevette el magát Han, aki elbűvölőnek találta ezt a megfogalmazást. – Ez jó. Szörnyen tetszik.

Aztán minden további nélkül Leia kezéért nyúlt és elkezdte masszírozni.

– Engedjen el! – tiltakozott Leia.

De Han nem engedte el.

– Miért engedjem el? – kérdezte gyöngéden.

Leia izgalmat, zavart, idegességet érzett – ezernyi érzelem kavargott a lelkében egyszerre. De végül felülkerekedett a méltósága.

– Hagyja abba! – mondta fensőbbbségesen. – Piszkos a kezem.

Han elmosolyodott erre az átlátszó kifogásra, de a kezét továbbra sem engedte el és mélyen a lány szemébe nézett.

– Az én kezem is piszkos. Mitől fél?

– Félek? – a lány viszonzta Han leplezetlen pillantását. – Attól félek, hogy összemaszatolom a kezem.

– És ezért reszket? – kérdezte Han. Tisztán látta, hogy a lányra mély hatással van a közelsége, az érintése és, hogy az arca ellágyul. Erre előrenyúlt és megfogta a másik kezét is.

– Azt hiszem, éppen azért kedvel engem, mert gézengúz vagyok. – mondta. – Azt hiszem, nem volt még elég gézengúz az életében. – miközben beszélt, lassan közelebb vonta magához a lányt.

Leia tűrte a gyöngéd erőszakot. Ahogy a férfira nézett, hirtelen arra gondolt, hogy sohasem látta még vonzóbbnak, de azért még most is ő volt a hercegnő.

– Talán nem hiszi, de én a gyöngéd férfiakat kedvelem. – suttogta szemrehányóan.

– Miért, én nem vagyok gyöngéd? – kérdezte évődve Han.

A tetőn levő szervizaknából most kidugta a fejét Csubakka és észrevétlenül figyelte a lenti fejleményeket.

– De igen – suttogta a lány –, csak maga...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Han Solo magához húzta remegő testét és az ajkát a lányéra tapasztotta. Csak a kettejüké volt ez a pillanat, maga az örökkévalóság, miközben Han gyöngéden hátrahajlította a leány testét. Ezúttal egyáltalán nem ellenkezett.

Amikor szétváltak, Leiának idő kellett, hogy lélegzethez jusson. Igyekezett visszanyerni a lélekjelenlétét és megpróbált mérgesnek látszani, de nehezere esett, hogy megszólaljon.

– Hát ide figyeljen, maga forrófejű – kezdte –, én...

De aztán hirtelen abbahagyta és azon kapta magát, hogy visszacsókolja a férfit és még szorosabban hozzásimul, mint az előbb.

Amikor végül szétvált az ajkuk, Han a karjában tartotta Leiát és egymást nézték. Egy hosszú pillanatig megbékélt hangulat lebegett kettőjük között. Aztán Leia lassan elhúzódott, gondolatai és érzelmei vadul kergetőztek. Elfordította a tekintetét és kibontakozott Han öleléséből. A következő pillanatban megfordult és kiszaladt a kabinból.

Han némán követte a tekintetével, ahogy a lány eltűnt a szobából. És akkor egyszerre csak döbbenten vette észre a felettébb kíváncsi vukit, akinek a feje kikandikált a mennyezetből.

– Oké, Csubi! – bődült el Han. – Gyere, segíts visszatenni ezt a szelepet.

* * *

A patakokban ömlő eső felszakította az egybefüggő ködfüggönyt, s a köd most áttetsző foszlányokban örvénylett az ingovány fölött. A doboló esőzuhatag kellős közepén egy magányos R2-es robot iszkolt, maga sem tudta, merre és a gazdáját kereste.

Artu Detu érzékelői folyamatosan küldték az impulzusokat a robot elektronikus idegvégződéseinek. Auditorikus rendszerei a legkisebb neszre is reagáltak – talán a

kelleténél jobban is – és nyomban információt küldtek a robot ideges kis számítógépagyának.

Artu sehogyan sem szenvedhette ennek a kusza dzsungelnek a túlzott nedvességét. Optikai szenzorait most egy furcsa kis sárkunyhó felé irányította, amely egy borongós tavacska partján állt. A robot, akit már-már emberi magányérzet kerített hatalmába, közelebb merészkedett az aprócska lak ablakához. Artu kinyújtotta lábait és fölemelkedve bekukucskált az ablakon. Bízott benne, hogy odabent senki sem vette észre hordótestének enyhe remegését és az ideges kis elektronikus nyögéseket.

Luke Skywalkernek valamiképpen sikerült betuszkolnia magát ebbe a miniatűr házikóba, ahol a berendezés minden darabja a ház lakójának apró természetéhez volt méretezve. Luke törökülésben letelepedett a nappali szoba kiszáradt földpadlójára és vigyázott, nehogy a mennyezetbe üsse a fejét. Előtte egy asztalka állt, rajta néhány tartó, amelyekben mintha kézzel teleírt papírtekercsek sorakoztak volna.

A gyűrött képű manócska a nappaliból nyíló konyhában sürgött–forgott és serényen kotyvasztott valami elképesztő eledelt. Onnan, ahol Luke ült, kitűnően láthatta a kis szakácsot, aki gőzölgő fazekak tartalmát kavargatta, szeletelt és aprított, különféle füveket szórt mindenbe és közben ide–oda szaladgálva megterítette az asztalt a fiatalember előtt.

Luke–ot ugyan elbűvölte ez a nyughatatlan nyüzsgölődés, de lassan egyre türelmetlenebb lett. Amikor a manócska újból ott téblábolt előtte, Luke nem állta meg, hogy figyelmeztesse házigazdáját:

– Mondtam már, hogy nem vagyok éhes.

– Türelem. – mondta a manó és máris eltűnt a gőzben úszó konyhában. – Ideje enni valamit.

Luke megpróbált udvarias maradni.

– Nézd – kezdte –, az illat igazán pompás. Biztos, hogy az étel íze is kitűnő. De nem értem, miért ne kereshetnénk fel Yodát most rögtön.

– Ilyenkor a Jedik is vacsoráznak. – felelte a manó.

De Luke már alig várta, hogy úton legyenek.

– Hosszú az út odáig? Milyen messze lakik?

– Nem messze, nem messze. Légy türelmes. Nemsokára meglátod. Miért akarsz te Jedinek lenni?

– Azt hiszem, az apám miatt. – válaszolta Luke és közben arra gondolt, hogy tulajdonképpen sohasem ismerte eléggé az apját. A legmélyebb kapcsolatot kettejük között alighanem a fénykard jelentette, amit Bentől kapott.

Luke–nak feltűnt a lény szemében felvillanó kíváncsiság, amikor az apját említette.

– Ó, szóval az apád. – mondta a lény és leült, hogy hozzáfogjon kiadós vacsorájához. – Ő bizony volt nagyon hatalmas Jedi. Hatalmas Jedi, bizony.

A fiatalember azon morfondírozott, vajon nem ugratja–e a manócska.

– Ugyan honnan ismerhetnéd te az apámat? – kérdezte egy kissé ingerülten. – Hiszen még azt sem tudod, én ki vagyok. – Körülpillantott a fura szobácskában és megrázta a fejét. – Azt sem tudom, mi az ördögöt keresek itt...

Aztán azt vette észre, hogy a manócska elfordult tőle és a szoba egyik sarkához beszél. Ez aztán tényleg az utolsó csepp a pohárban – gondolta Luke. Ez a képtelen figura most meg már az üres levegővel beszélget!

– Nincs értelme. – mondta a manócska mérgelődve. – Alkalmatlan. Nem tudom tanítani. Ennek a fiúnak nincs türelme!

Luke feje, mintha rugó pörgetné meg, odafordult abba az irányba, amerre a manócska beszélt. *Nem tudom tanítani. Nincs türelme.* Egészen megzavarodott, de még mindig nem látott ott senkit. Aztán a helyzet fokozatosan megvilágosodott előtte és olyan nyilvánvalóvá vált, mint a manócska arcát szántó mély barázdák. Hiszen már most is vizsgáztatják – és

nem más, mint maga Yoda!

A szoba üresen tátongó sarkából most meghallotta Luke Ben Kenobi halk, bölcs hangját, ahogy válaszolt Yodának.

- Majd megtanulja a türelmet is. – mondta Ben.
- Sok benne a düh. – ellenkezett a törpe Jedi tanítómester.
- Akár az apjában.
- Erről már beszéltünk. – mondta Kenobi.

Luke képtelen volt tovább uralkodni magán.

– Igenis, lehet Jedi belőlem. – szakította félbe őket. A világon mindennél többet számított neki, hogy részévé lehessen annak a nemes testületnek, amely mindig az igazság és a béke oldalán harcolt. – Felkészültem rá, Ben... Ben... – a fiatalember kiáltozva kereste láthatatlan jótevőjét ebben a furcsa kis szobában, vadul forgatva a fejét, hátha valamelyik zugban megleli. De nem látott mást, csak Yodát, aki ott ült szemben az asztalnál.

– Készültél fel, te? – kérdezte a hitetlenkedő Yoda. – Ugyan mit te tud készenlétről? Nyolcszáz éve készítem föl a Jediket. Saját eszemre inkább hallgat, hogy ki alkalmas.

– És én miért nem? – kérdezte Luke, megbántva Yoda igaztalan vádjától.

– Hogy valakiből Jedi váljék – mondta Yoda ünnepélyes hangon –, ahhoz a legvégső elszántságra és a legnagyobb komolyságra van neki szükség.

– Luke képes rá. – szólalt meg Ben hangja az ifjú védelmében.

A láthatatlan Kenobi felé pillantva Yoda Luke-ra mutatott.

– Ezt a fiatalember én már régen figyelem. Egész életében csak a távolba bámult... a látóhatárra, az égre, a jövőbe. Az esze sosem ott járta, ahol éppen volt vagy amit csinálta. Mindig csak a kaland, az izgalom. – Yoda villámló tekintetét lövellt Luke-ra. – Egy Jedinek ezek a dolgok nem számít!

– Mindig az ösztöneimre, az érzéseimre hallgattam. – kelt a múltja védelmére Luke.

– Te vagy nyughatatlan! – kiáltotta a Jedi mester.

– Tanulni fog. – hallatszott Kenobi békítő hangja.

– Túl öreg. – vitatkozott vele Yoda. – Igen. Túl öreg és megrögzött a szokásaiban, hogy tanítani lehessen.

Luke-nak úgy rémlett, mintha valamicskét enyhült volna Yoda hangja. Talán még van rá mód, hogy megingassa a véleményében.

– Pedig már eddig is sokat tanultam. – mondta Luke. Nem adhatta föl most. Ahhoz már túl messzire ment, túl sokat tűrt és túl sokat veszített.

Yoda mintha egyenesen a veséjébe látott volna, ahogy Luke odakiáltotta neki azokat a szavakat és most mintha azon töprengett volna, vajon mennyit tanult valójában Luke. Ismét a láthatatlan Kenobi felé fordult.

– Be fogja végezni, amit elkezd? – kérdezte Yoda.

– Eddig a pontig jutottunk. – volt a felelet. – Ő az egyetlen reménységünk.

– Nem hozok szégyent rátok. – mondta Luke Yodának és Bennek. – És nem félek. – és tényleg, abban a pillanatban a fiatal Skywalker úgy érezte, félelem nélkül tudna szembenézni bármivel.

De Yoda közel sem volt ilyen derűlátó.

– Majd fogsz, fiatal barátom. – intette Luke-ot. A Jedi mester lassan szembefordult Luke-kal és kék arcán furcsa kis mosoly jelent meg. – Ajaj, de még hogy!

Az egész világegyetemben nem volt más, csak egyetlenegy élő ember, akinek a neve hallatára félelem lopózott Darth Vader sötét gondolatai közé. A Sith Rend fekete lovagja ott állt némán és magányosan félhomályos kamrájában, és ezúttal saját rettegett gazdája látogatását várta.

Miközben ott várakozott, birodalmi csillagrombolója a végtelen csillagtengerben úszott. Nem akadt senki a hajón, aki háborgatni merte volna Darth Vadert, amikor visszavonult saját kis cellájába. Ha azonban mégis bemerészkedett volna most valaki, enyhe remegést fedezhetett volna föl a fekete köpönyeg mélyén. Sőt, ha átláthatott volna a fekete légrostélyon, talán még észreveszi a fekete lovag arcára kiülő félelmet is.

De egy lélek sem járt arra, Vader továbbra sem moccant, csak virrasztott csöndben, türelmesen. Nemsokára különös elektronikus zaj törte meg a temetői csöndet és a fekete lovag köpönyegén villódzni kezdett egy fényforrás. Vader nyomban mélyen meghajolt, hódolatteljesen köszöntvén királyi gazdáját.

A látogató egy kivetített hologram formájában érkezett, amely egyszerre csak testet öltött Vader szeme előtt és föléje tornyosult. A háromdimenziós alakot egyszerű köntös borította, az arc pedig egy hatalmas csuklya mögött rejtőzött.

Amikor az Első Galaktikus Birodalom császáranak hologramalakja végül megszólalt, kiderült, hogy a hangja még mélyebb, mint Vaderé. A császár jelenléte önmagában is éppen elég félelmet ébresztő volt, de a hangja hallatán rettegés hasított Vader erőteljes alakjába.

– Fölállhatsz, alattvaló! – parancsolta Sheev Palpatine.

Vader nyomban fölegyenesedett. De nem mert uralkodója arcába nézni, helyette inkább lesütötte a szemét és fekete csizmáját bámulta.

– Mi az óhajod, fenséges uram? – kérdezte Vader az istenéhez fohászkozó pap ünnepélyességével.

– Aggasztó zavart észleltem az erőben. – mondta Darth Sidious nagyúr.

– Én is éreztem. – válaszolta komoran a fekete lovag.

A császár a veszélyre figyelmeztetett, amikor folytatta:

– Igen fenyegető a helyzetünk. Új ellenség bukkant fel, aki képes a megsemmisítésünkre.

– A megsemmisítésünkre? Ki az?

– Skywalker fia. El kell őt pusztítanod, különben ő lesz a vesztünk. Skywalker!

Felfoghatatlan. Hogy lehet az, hogy az uralkodót egy ilyen jelentéktelen kis siheder aggasztja?

– Hiszen nem is Jedi. – érvelt Vader. – Csak egy közönséges fiúcska. Obi–Wan még nem taníthatta ki annyira, hogy...

– De tud bánni az erővel. – vágott a szavába Palpatine. – El kell pusztítanunk.

A fekete lovag eltűnődött egy pillanatig. Talán másképp is el lehet bánni ezzel a fiúval, úgy, hogy a birodalom ügye hasznát lássa.

– Ha a magunk oldalára tudnánk állítani, hatalmas szövetségest nyernénk vele. – javasolta Vader.

Sidious némán mérlegelte a lehetőséget. Nemsokára ismét megszólalt.

– Igen... valóban – mondta elgondolkodva –, komoly erősségünk lenne. És van rá esély?

A császár megjelenése óta most először, Vader fölemelte az arcát és uralkodója szemébe nézett.

– Át fog állni hozzánk – felelte eltökélten –, mert ha nem, meghal, fenséges uram.

Ezzel véget is ért a kihallgatás. Vader térdre ereszkedett a birodalom császára előtt, aki a kezével elbocsátóan intett engedelmes alattvalójának. A következő pillanatban teljesen eltűnt a hologramkép és Darth Vader ismét magára maradt, hogy kigondolja élete talán legkörülmönfontabb támadási tervét.

* * *

A *Millennium Falcon* pilótafülkéjében semmi se mozgott, csak a műszerfal jelzőfényeinek baljós derengése izzott körben a falakon. A gyöngye fény haloványan megvilágította Leia hercegnő arcát is, aki ott gubbasztott a pilótaülésben és Hanra gondolt. Mélyen a gondolataiba merülve, szórakozottan végigszántott a keze az ellenőrző szelvény műszerein. Érezte, hogy vihar dúl a lelkében, de nem volt benne biztos, hogy le akarja vonni a kézenfekvő következtetéseket. Pedig hát tehetett-e másképp?

A figyelmét hirtelen magára vonta valami mozgolódás odakint. Egy fekete árny, amelyet lehetetlen volt így elsőre felismerni, mert túl sebesen mozgott a kinti félhomályban, egyenesen a *Millennium Falcon* felé repült. Szempillantás alatt odatapadt a hajó elülső ablakára valami lágy, tapadókorongra emlékeztető alkatosság. Leia óvatosan előrehajolt, hogy közelebből szemügyre vegye ezt a piszokfoltra emlékeztető valamit. Ahogy kikémlelt az ablakon, váratlanul felvillant egy sárga szempár és egyenesen a lány szeme közé bámult.

Leia ijedten hátrahőkölt és visszahuppant a pilótaülésbe. Igyekezett összeszedni magát, s közben kaparászó lábak neszt hallotta, aztán meg állati vijjogást. A következő pillanatban a fekete alakot és a hozzátartozó sárga szempárt elnyelte az aszteroida barlang sötétje.

Leia végre lélegzethez jutott, felpattant az ülésből és hátrafutott a raktérbe.

A *Falcon* legénysége lassan elkészült az energiaátviteli rendszer javításával. De még mindig dolgoztak a pislákoló világításban, amelynek a vibrálása hirtelen megszűnt, aztán teljes fényárban tündöklött fel. Han elkészült a kábelvégek összeillesztésével és nekilátott, hogy visszategye a helyére az egyik padlóelemet, miközben a vuki Szi Thripiót figyelte, aki az ellenőrző szelvényen végezte az utolsó simításokat.

– Nálam az összes visszajelző világít. – jelentette Thripio. – Ha szabad így mondanom, szerintem most már sínen vagyunk.

Éppen ekkor rontott be lélekszakadva a hercegnő.

– Valami mászkál odakint! – kiáltotta Leia.

– Hol? – pillantott fel a munkájából Han.

– Kint – felelte a lány –, kint, a barlangban.

Még be sem fejezte, amikor erős ütődés zaja hallatszott a hajó külső burka felől. Csubakka is felpillantott és hangos vakkantással adott hangot aggodalmának.

– Nem tudom, mi az ott odakint, de úgy rémlik, be akar jönni. – jegyezte meg Thripio aggódva.

– Megyek, megnézem, mi az. – jelentette ki a kapitány és előreindult.

– Megörült?! – nézett rá Leia elképedve. A kopácsolás zaja közben egyre erősödött.

– Nézze, szeretnék végre ismét beindítani ezt a bádogcsöbröt. – magyarázta Han. – És eszembe sincs tétlenül nézni, hogy valami randa élődsi szétrágja.

Mielőtt Leia tiltakozhatott volna, Han lekapott az egyik polcra egy szkafandert, belebújt és a fejére sisakot húzott. Amikor Han kiment, a vuki is hamar magára rángatott egy úrruhát, sisakot és sietve követte a parancsnokot. Leia rájött, hogy mint a legénység tagjának, neki is kötelességgé velük tartania.

– Ha nemcsak az az egy van, amit láttam – mondta a kapitánynak –, akkor segítségre lesz szükségük.

Han szeretettel nézte, ahogy a lány levesz egy harmadik sisakot a polcra és bájos, de elszánt arcára húzza.

Aztán mindhárman kisiettek, aminek következtében a protokollrobot siránkozva magára maradt a raktérben:

– De hisz ezek magamra hagytak, egy szál egyedül!

Odakint nyirkos, sűrű sötétség vette körül a *Millennium Falcon*. A három alak úgy haladt benne, mint az ingoványban, ahogy körüljárták a hajójukat. Minden lépésnél nyugtalanító neszezést hallottak, bugyborékoló hangokat, amelyek visszhangozva verődtek ide–oda a barlang nedvességtől csöpögő falain.

Túl sűrű volt a sötétség ahhoz, hogy megállapíthassák, hol rejtőzik a lény. Elővigyázatosan lépkedtek és kimeresztették a szemüket, hogy minél mélyebbre lássanak a borongó sötétbe. Csubakka, aki jobban látott a sötétben, mint a kapitánya vagy a hercegnő, hirtelen fojtott vakkantást hallatott és előremutatott, oda, ahol az az izé a *Falcon* oldalát csapdosta.

A hajó tetején egy jókora szárnyas lény verdesett, láthatóan megriadva a vuki kiáltásától. Han célba vette a lényt a pisztolyával és beleeresztett egy lézersugarat. A fekete dög felsikoltott, megtántorodott, aztán lezuhant az űrhajó tetejéről és tompa puffanással a hercegnő lába elé huppan.

Leia lehajolt, hogy közelebből megnézzék ezt a fekete rongycsomót.

– Éppolyan, mint egy mynock. – mondta Hannak és Csubakkának.

Han gyorsan körülpillantott a sötét üregben.

– Nem hiszem, hogy ez az egy volna itt. – jósolta. – Csapatokban fognak jönni, mindig úgy járnak. Ráadásul imádnak rátapadni a hajók oldalára. Más már nem is hiányzik!

De Leiát pillanatnyilag jobban nyugtalanította az üreg padlózatának furcsa anyaga. Már maga az üreg is eléggé ámulatba ejtette; járt már néhány barlangban, de még soha életében nem érzett ilyen szagot egyetlenegyben sem. A padló különlegesen hideg volt és Leiának úgy rémlett, odatapad a talpához.

Ahogy tapodni kezdte a lábával, mintha a talaj engedett volna a sarka nyomásának.

– Felettébb fura anyaga van ennek az aszteroidának. – mondta. – Nézzék a talajt. Nem úgy fest, mintha szikla volna.

Han letérdelt, hogy közelebből is szemügyre vegye a talajt és észrevette, hogy milyen képlékeny. Miközben a padlót tanulmányozta, igyekezett megállapítani, vajon merre van a vége és megpróbálta kivenni az üreg körvonalait.

– Pokoli, milyen nedves itt minden. – mondta végül. Felállt és a pisztolyával célba vett egy sikongató mynockot, amelynek a hangja valahonnan az üreg túlsó végéből hallatszott; abban a pillanatban, hogy leadta a lövést, megremegett az egész üreg és a padló a lábuk alatt hullámozni kezdett. – Ettől félttem! – kiáltotta Han. – Tűnjünk el innen!

Csubakka egyetértően vakkantott és eliszkolt a *Millennium Falcon* irányába. Közvetlenül mögötte Han és Leia rohant a hajó felé, a kezüket az arcuk elé kapva, amikor egy csapat mynock húzott el mellettük. Elérték a hajót és fölrohantak a rámpán, be a hajóba. Amint bent voltak mindnyájan, Csubakka becsukta mögöttük a csapóajtót, vigyázva, nehogy valamiképp egy mynock is besurranjon velük.

– Csubi, fűts be neki! – kiáltotta Han, amint Leiával együtt végigviharzottak a főfolyosón.

– Húzzuk el a csíkot, amilyen gyorsan csak lehet!

Csubakka sietősen odakacsázott a helyére a pilótafülkében, közben Han gyorsan ellenőrizte az utastérben a technikai állomás ellenőrző szelvényén sorakozó monitorokat.

Leia, aki lélekszakadva futott, hogy beérje őket, figyelmeztette a két pilótát:

– Észre fognak venni, mielőtt felgyorsulhatnánk.

Han mintha nem is hallotta volna, mit mond a lány. Körülpillantott a műszereken, aztán a helyére szaladt a pilótafülkébe. De amikor elment a lány mellett, odavetett

megjegyzéséből kiderült, hogy minden egyes szót hallott.

– Sajnos nincs rá időnk, hogy bizottsági ülésen vitassuk meg a helyzetet.

Azzal belevágta magát a pilótaülésbe és lázasan kapcsolgatni kezdett a műszerfal kallantyúin. A következő pillanatban a hajó belsejében feldübörögtek a főhajtóművek.

De Leia még nem tekintette lezártnak az ügyet.

– Én nem vagyok bizottság! – kiáltotta oda a pilótának dühösen.

Úgy tűnt, mintha Han rá se hederített volna. Az előbbi váratlan barlangrengés lassan elcsitult, de Han már eltökélte magát, hogy kivezeti innen a hajóját – még hozzá minél előbb!

Leia becsatolta magát a helyére.

– Úgyse tudja megcsinálni az ugrást fénysebességre ebben az aszteroidamezőben! – kiáltotta a hajtóművek bömbölése közepette.

Solo csak elvigyorodott a válla fölött

– Kösse csak be magát, szerelmem. – mondta. – Startolunk!

– De hiszen megszűnt a rengés!

Hannak azonban esze ágában sem volt megállítani a hajóját. Az űrhajó máris elindult előre, az üreg cikcakkos falai egyre gyorsuló ütemben siklottak hátrafelé az ablakon túl. Csubakka egyszerre csak rémülten felkiáltott, ahogy kipillantott az elülső szélvédőn.

Közvetlenül előttük sűrű, csipkézett sorokban fehér cseppkövek csüngtek a mennyezetből és álltak ki a padlóból, teljesen körülfogva az üreg kijáratát.

– Látom én is, Csubi! – kiáltotta Han. Teljes erőből hátrarántotta a gyorsítókart és a *Millennium Falcon* előrelódult. – Kapaszkodjatok!

– Összeomlik az egész barlang! – sikoltott fel Leia, amikor meglátta, hogy a kijárat egyre szűkül.

– Nem barlang ez.

– Tessék?!

Thripio rémülten hadarni kezdett:

– Te jószágos ég! Ó, ne! Végünk van! Ég önnel, Leia kisasszony! Ég önnel, kapitány úr!

Leiának leesett az álla, ahogy a vészesen közeledő barlangkijáratra meredt.

Igen, Hannak igaza volt; ez nem lehetett barlang. Amikor még közelebb értek a nyíláshoz, láthatóvá vált, hogy az előbb cseppköveknek hitt fehér ásványi alakzatok óriási fogak. És afelől sem maradt semmi kétség, hogy miközben kifelé igyekeztek ebből a förtelmes torokból, azok a fogak lassan összezárultak.

Csubakka felüvöltött:

– Dönts be, Csubi!

Képtelen manőver volt. De Csubakka egy pillanatot sem késlekedett és megint sikerült neki a lehetetlen. Meredeken az oldalára döntötte a *Millennium Falcon* és a felgyorsult hajót bevitte azok közé a csillogó, fehér agyarak közé. És valóban ez volt az utolsó pillanat, mert a *Falcon* épp, hogy kiröppent ebből az élő alagútból, amikor a két állkapocs összekaffant.

A *Falcon* végigsuhant az aszteroida sziklás bemélyedése fölött és közben egy irdatlan, űrbéli meztelen csiga üldözte! Ez a szürkésbarna, néhol rózsaszínű monstrum sehogyan sem akart beletörődni, hogy szökni engedje ízletes csemegéjét; kilökte magát a kráterből, hogy bekapja a menekülő hajót. De a szörny lassúnak bizonyult. A következő pillanatban a teherhajó már felemelkedett és suhanva elszáguldott az űrbe nyálas üldözője elől. Még meg sem szabadult az egyik veszélyből, máris újabb fenyegette: a *Millennium Falcon* visszatért a halálos aszteroidamezőbe.

* * *

Luke zihált, alig kapott levegőt ennek a legutóbbi erőnléti próbának a végén. Jedi tanítómestere kiharcolta a dzsungelba, hogy ebben a kusza aljnövényzetben fusson hatalmas távolságokat. Nem elég, hogy Yoda ilyen kimerítő futásra kényszerítette Luke–ot, még magát is meghívatta egy kis sétalovaglásra. Miközben a reménybeli Jedi lihegve és izzadva fogyasztotta a kimerítő távot, a kis Jedi mester a Luke hátára akasztott, hevenyészett hevederből figyelte az ifjú előrehaladását.

Yoda egyre a fejét csóválta és maga elé dörmögve az ifjú gyöngye kitartását ócsárolta.

Mire visszaértek arra a tisztásra, ahol rendületlenül várt rájuk Artu Detu, Luke kis híján elájult a kimerültségtől. Amikor végre betámolygott a célba a tisztáson, Yoda újabb feladatot tűzött eléje.

Luke még ki sem fújhatta magát, a hátán kucorgó kis Jedi egy fémrudat dobott az orra elé. Luke villámgyorsan kibiztosította fénykardját és vadul a rúd felé vágott. De a mozdulat lassú volt és a rúd érintetlenül a földre huppant. Luke végképp ereje fogytán a nedves földre rogyott.

– Nem bírom – nyögte –, túl fáradt vagyok.

Yoda, együttérzésének halvány jelét se mutatva, ráförmedt:

– Az a rúd már lenne sok kis miszlikben, ha te volnál igazi Jedi!

De hát Luke is tudta, hogy nem Jedi – még nem, akárhogy is. És ez a kemény edzés, amit Yoda összeállított a számára, kis híján minden erejét kiszívta.

– Én meg azt hittem, hogy jó formában vagyok. – lihegte.

– No persze, kérdés, mihez képest? – csúfolódott az aprócska oktató. – Felejtsd el a régi normáidat. Verd ki a fejed!

Luke őszintén el volt rá szánva, hogy leszokjék mindarról, amit régen helyesnek és követendőnek tartott és mindent elsajátítson, amit ez a kis Jedi mester megtanít neki. Próbára tévő gyakorlatok voltak, de ahogy múlt az idő, Luke ereje és képességei gyarapodtak, olyannyira, hogy még kételkedő mestere is reménykedni kezdett. De nem ment könnyen.

Yoda hosszú órákat töltött azzal, hogy a Jedik viselkedésére oktassa tanítványát. Ott ültek a fák alatt, nem messze Yoda házikójától és Luke feszült figyelemmel hallgatta mesterét, aki történeteket és tanmeséket adott elő neki. Luke hallgatta, Yoda meg egy pásztorbotszerű rövid ágacskát rágcsált, aminek az alsó végéből három kisebb gally állt ki.

No és persze volt mindenféle testedző gyakorlat is. Luke különösen azon fáradozott sokat, hogy az ugrótechnikáját tökéletesítse. Egyszer aztán úgy gondolta, meglepi Yodát, megmutatja neki, mennyit fejlődött. A mester ott ült egy fatönkön, egy jó nagy pocsolya szélén, amikor meghallotta, hogy az aljnövényzetben gázolva valaki közeledik.

Egyszerre csak megjelent Luke a pocsolya túloldalán és futva a víz felé tartott. Éppen Yoda felé jött és amikor odaért a túlpartra, elrugaszkodott és magas ívben a levegőbe lendült. De az ugrás rövidre sikerült, Luke hangos csobbanással a vízben landolt és csuromvizesre fröcskölte Yodát.

Yoda kék színű ajka csalódottan lefittyedt.

De Luke–nak eszébe se jutott, hogy feladja. Eltökélte, hogy Jedi válik belőle és bármilyen nevetségesnek érezze magát a próbálkozások során, elvégez minden feladatot, amit Yoda kitűz elé. Nem panaszkodott akkor sem, amikor Yoda ráparancsolt, hogy álljon fejre. Először egy kicsit bizonytalanul, Luke gyertyába nyomta fejtetőn álló testét és némi ingadozás után szilárdan kitámasztotta magát a kezével. Úgy rémlett, órák óta áll ebben a fejtetőre állított pozitúrában, de kétségtelenül könnyebben ment neki, mint a kiképzés előtt ment volna. Összpontosító képessége annyit javult, hogy tökéletesen meg tudta tartani az egyensúlyát – pedig még Yoda is ott gubbasztott a sarkán.

De a próbának ezzel még nem volt vége. Yoda megkocogtatta a lábát a pásztorbotjával, ezzel adott jelt Luke–nak. A fiú lassan, óvatosan és minden figyelmét a feladatra

összpontosítva felemelte az egyik kezét a talajról. A teste enyhén megingott a súlypont áthelyeződésétől – de megtartotta az egyensúlyát és tovább koncentrálni emelgetni kezdett egy kisebb szikladarabot. Váratlanul megjelent egy füttyögő és csipogó R2-es robot és odaszaladt ifjonti gazdájához.

Luke összecsuklott, Yoda pedig még idejében leugrott a földre zuhanó testről. Az ifjú Jedi tanítvány bosszúsan kérdezte:

– Jaj, Artu, mi a csodát akarsz?!

Artu Detu eszeveszetten gurult fel-alá, miközben kétségbeesetten igyekezett megértetni magát egy sor elektronikus csiripeléssel. Luke csak nézte, ahogy a kis robot odaszalad a láb széléhez. Sietve utánament és akkor végre megértette, hogy mit akar neki mondani Artu.

Luke megállt a vízparton és látta, hogy X-szárnyúja teljesen elmerült a vízben, már csak a hegyes orra állt ki belőle.

– Jaj, ne! – nyögte Luke. – Ezt már az életben ki nem húzzuk innen!

Közben odajött Yoda is és Luke megjegyzését hallván, mérgesen dobbantott a lábával.

– Vagy te olyan biztos? – pirított rá Yoda. – Meg te próbáltad? Mindig csak nem megy, nem megy, te mondasz. Hát hiába beszélek? – gyűrött kis arca majd szétpukkant a méregtől.

Luke a mesterére pillantott, aztán kétségekkel telve az elsüllyedt hajóra.

– Mester – mondta hitetlenkedve –, ez itt egy kicsit más dolog, mint sziklákat emelgetni.

Most aztán végképp elfogyott a mester türelme.

– Nem! Nem más! – kiabálta. – A különbségek csak a te fejedben vannak! Verd ki a fejed! Nem látod nekik már hasznát sose!

Luke hitt mesterének. Ha Yoda azt mondja, hogy nem lehetetlen a feladat, akkor talán meg kellene próbálkoznia vele. Ismét az elsüllyedt X-szárnyúra pillantott és erőt gyűjtött a tökéletes összpontosításhoz.

– Rendben van. – mondta végül. – Teszek egy próbát.

De ismét helytelen szavakat használt.

– Nem! – mondta türelmetlenül Yoda. – Ne próbálkozz. Csináld, csináld! Vagy ne csináld. Próbálkozni nem lehet.

Luke lehunyta a szemét. Igyekezett elképzelni X-szárnyú vadászgépe körvonalait, formáját, érezni a súlyát. És erősen koncentrált a mozgatra, ahogyan majd kiemelkedik a párás vízből.

Ahogy összpontosított, váratlanul meghallotta, hogy a víz tajtékozva bugyogni kezd, aztán bugyborékolva kiemelkedett az X-szárnyú orra. A vadászgép csúcsa lassan a víz felszíne fölé emelkedett, imbolyogva megállt, aztán nagyot csobbanva ismét alámerült.

Luke-ból elszállt az erő, levegő után kapkodott.

– Nem bírom. – mondta csüggedten. – Túl nagy.

– A nagyságnak nincs jelentősége. – erősködött Yoda. – Nem számít. Nézz rám. Engem is megítéled méretre?

Luke, meghajolva az érvek előtt, csak némán a fejét rázta.

– Hát nem is ajánlom teneked. – intette a Jedi mester. – Mert nekem szövetségesem az erő. Az élet adja és az növeszti. Energiája körülvesz és a szolgálatába állít. Mi vagyunk sugárzó lények, nem ez a hitvány anyag. – mondta és az ujja közé csípte Luke bőrét.

Yoda széles, körülölelő mozgulatot tett, hogy a körjük boruló világmindenség végtelenjét érzékeltesse.

– Neked érezni kell. Érezni az áramlását. Érezni az erőt magad körül. Itt – mondta és körbemutatott –, itt, kettőnk között, meg a között a fa és a szikla között.

Miközben Yoda elmerülten magyarázta az erő mibenlétét, Artu tanácstalanul forgatta a fejét ide-oda és sikertelenül igyekezett megpillantani ezt a sokat emlegetett „erőt” az

érzékeny. Bambán füttyögött és csipogott.

– Igen, ott van mindenütt – folytatta Yoda, ügyet sem vetve a kis robotra – és vár, hogy megérezzük és felhasználjuk. Bizony, itt van köztünk és a hajód között is!

Aztán Yoda megfordult és a lápra meredt; néhány pillanat múlva kavarni kezdett a víz. A szelíden bugyborékoló hullámok közül, egészen lassan, ismét kibukkant a vadászgép orra.

Luke csak tátogni tudott az ámulattól, amikor az X-szárnnyú gép kecsesen kiemelkedett a hullámsírból és fenséges méltósággal lebegve a part felé indult.

Luke csöndben fogadalmat tett, hogy soha többé nem használja a „lehetetlen” szót. Mert íme, összefonódó fagyókerek alkotta emelvényén ott állt az apró termetű Yoda, s könnyed tekintetének engedelmeskedve, az X-szárnnyú a vízből a partra siklott. Luke alig akart hinni a szemének. De tudta, hogy amit lát, pompás példája a Jedik hatalmának az erő fölött.

Artu, akit legalább annyira elképesztettek a látottak, mint Luke–ot, de a filozofikus mélységű gondolatok elkerülték, megeresztett egy sor harsány füttyöt, aztán hanyatt–homlok rohanva védelmet keresett egy hatalmas gyökérfonat mögött.

Az X-szárnnyú egyre csak jött a part felé, mintha lebegne, aztán puhán huppanva megállapodott.

Luke, akit teljesen lenyűgözött az iménti bravúros mutatvány, tisztelettel vegyes félelemmel lépett oda Yodához.

– Én... – kezdte kábultan. – De hát... ez hihetetlen!

– Ezért van, hogy mindig kudarcot vallasz. – állapította meg ellentmondást nem tűrve Yoda.

Luke csak zavartan rázta a fejét és azon tűnődött, vajon elérheti-e valaha is azt a magas fokot, hogy Jedi váljék belőle.

* * *

Fejvadászok! A galaktika lakóinak legocsmányabb söpredéke voltak ők, megannyi gátlástalan szerencselovag, ki tudja, hányféle fajú, rendű és rangú csöcselék. Visszataszító foglalkozás volt ez, nem csoda, ha gyalázatos alakok szegődtek a szolgálatára. Néhányukat maga Darth Vader toborozta és most ott álltak mindahányan a birodalmi csillagromboló parancsnoki hídján.

Piett admirális valamivel odébb egy kapitány társaságában állt és onnan szemlélte ezt a szedett–vedett társaságot. Megállapították, hogy a fekete lovag ezúttal nem mindennapi bandát szedett össze ezekből a szerencsevadászokból, beleértve Boskot, aki lottyadt, táskás arcát Vader felé fordította és öklömnyi vérekes szemével a fekete lovagot bámulta. Bosk mellett két emberforma alak állt, Zuckuss és Dengar, mindketten telis–tele sebhelyekkel, számtalan leírhatatlan kaland emlékéül. Volt közöttük egy ütött–kopott, fénye vesztett, krómszínű robot is, amely az IG–88 névre hallgatott és ott állt az álnok Boba Fett mellett. Fett, maga is emberi fajzat, különösen könyörtelen módszereiről volt hírhedt. Páncélozott űrruhát viselt, állig felfegyverkezve, amilyenhez hasonlót még a Klón háborúban hordott a mandalori harcosok egy csoportja, akik a Jedi lovagok kezétől szenderültek jobblétre. Ocsmány megjelenését néhány befont hajú scalp egészítette ki.

– Fejvadászok! – mondta Piett undorodva. – Ugyan minek keverjük bele őket? A lázadók úgysem szökhetnek meg előlünk.

Mielőtt a kapitány válaszolhatott volna, az admirálishoz futva odajött a hajó egyik repülésirányítója.

– Uram – jelentette hadarva –, sürgős hívást kaptunk az *Avenger* csillagrombolóról.

Piett elolvasta az üzenetet, aztán sietve ment jelentést tenni Vadernek. Amikor a közelükbe ért, még elcsípte Vader eligazításának néhány utolsó mondatát.

– Magas jutalmat tűzünk ki annak, aki a *Millennium Falcon* nyomára vezet minket. – mondta Vader. – Szabad kezet kaptok, bármilyen eszközt bevethettek, de bizonyítékot akarok. Nem érem be skalpokkal.

A Sith lovag megszakította az eligazítást, amikor odalépett mellé Piett.

– Uram – suttogta fékevesztett boldogsággal az admirális –, elkaptuk őket!

X.

Az *Avenger* abban a pillanatban észrevette a *Millennium Falcon*-t, amikor a teherhajó kiszökött a hatalmas aszteroida kráteréből.

És attól a pillanattól kezdve a birodalmi hajó újult erővel folytatta az üldözést, vakító tüzessőt árasztva a menekülő teherhajó felé. Masszív testével fittyet hányva a záporozó mennyköveknek, a csillagromboló egy másodpercre sem tévesztette szem elől a kisebb hajót.

A *Millennium Falcon*, sokkal mozgékonyabb lévén a másik hajónál, szemfényvesztő ügyességgel kerülgette a feléje viharzó nagyobb szikladarabokat. Egyelőre megőrizte kezdeti előnyét az *Avengerrel* szemben, de nyilvánvaló volt, hogy a makacsul követő hadihajó nem fog egykönnyen lemondani a zsákmányról.

A *Millennium Falcon* röppályáján hirtelen feltűnt egy aszteroidaóriás és hihetetlen sebességgel száguldott a teherhajó felé. A *Falcon* fürgén oldalra dőlt, el az útból és az aszteroida elzúgott mellette, hogy aztán ártalmatlanul ízekre robbanjon az *Avenger* oldalán.

Han Solo látta az elülső kajütblakon a felvillanó robbanás visszfényét. Úgy tűnt, üldözőjük tökéletesen sebezhetetlen; de Hannak most nem volt ideje arra, hogy párhuzamot vonjon a két hajó között. Erejét teljesen lekötötte, hogy kézben tartsa a *Falcon*-t, amelyre csak úgy záporozott a birodalmiak ágyútüze.

Leia hercegnő feszült figyelemmel leste a fekete űrben fel-felvillanó aszteroidák és az ágyúlövedékek fénycsóváit. Ujjai görcsösen markolták a pilótaülés karfáját. Bár minden ellenük szólt, Leia csöndben reménykedett, hogy élve kikerülnek ebből a pokolból.

Szi Thripio, aki nagy gonddal tanulmányozta a nyomkövető monitoron vibráló képeket, most Hanhoz fordult.

– Látom az aszteroidamező szélét, uram. – jelentette.

– Kitűnő. – felelt neki Han. – Amint kievickélünk innen, fénysebességre kapcsoljuk az öreglányt. – úgy rémlett, kétsége sincs afelől, hogy percekben belül fényévekre maguk mögött hagyják az üldöző csillagrombolót. Hiszen megjavították a hiperhajtóművet és most már nincs más hátra, minthogy kijussanak ebből az aszteroidamezőből a szabad űrbe, aztán huss! – elporzanak a biztonságot ígérő messzeségbe.

Izgatott vukivakkantás hallatszott, mert az ablakon kitekintő Csubakka észrevette, hogy a kénkövek sűrűsége máris alábbhagyott. Szökésről egyelőre azonban szó sem lehetett, mert az *Avenger* csökkentette a kettőjük közötti távolságot, lézergyűiből iszonyatosan megszórta a *Falcon*-t, amittől a hajó hánykolódni kezdett és oldalra billent.

Han villámgyorsan igazított a kapcsolókon és visszahozta a hajót az egyenesbe. A következő pillanatban a *Falcon* kitört az aszteroidamezőből és belépett a békés, csillagokkal pettyezett mély űr csöndjébe. Csubakka felnyerített örömeiben, hogy végre kikeveredtek ebből a halálos zivatarból – de alig várta már, hogy a csillagromboló is eltűnjön a hátuk mögül.

– Szívemből szólsz, Csubi. – csatlakozott hozzá Han. – Pucoljunk innen. Fénysebességre felkészülni! Most az egyszer őket éri meglepetés! Kapaszkodjatok...

Mindenki megfeszítette magát, amikor Han megrántotta a fénysebesség–kapcsolót. De a meglepetés a *Millennium Falcon* legénységét, s legfőképp kapitányát érte, amikor, mint már annyiszor...

... megint csak nem történt semmi.

Semmi!

Han kétségbeesetten újból megrántotta a kapcsolókart.

A hajó továbbhaladt a fény alatti sebességen.

– De hát ez nem járja! – kiáltott föl Han, s kezdett pánikba esni.

Csubakka dühöngött. Barátjával és kapitányával szemben ritkán veszítette el az önuralmát. De most az egyszer teljesen magánkívül volt és üvöltve, válogatás nélkül szórta vuki átkait Han fejére.

– Ki van zárva. – válaszolta neki Han védekezően és közben gyorsan leolvasta a számítógép kiírásait. – Tudom, hogy ellenőriztem a kapcsolóáramköröket.

Csubakka megint mérgesen vakkantott.

– De hát mondom, hogy nem az én hibám! Holtbiztos, hogy ellenőriztem mindet.

Leiából mély sóhaj tört föl.

– Tehát a fénysebességről lemondhatunk? – kérdezte olyan hangon, amelyből kiérződött, hogy erre a katasztrófára is számított.

– Uram – vágott a szavukba Thripio –, most veszítettük el a hátsó védőpajzsunkat. Még egy közvetlen találat a hátsó fertályunkra és becsukhatjuk a boltot.

– Nos – mondta Leia és a *Millennium Falcon* kapitányára meredt –, most mi lesz?

Han tudta, hogy egyetlen lehetősége maradt. Az *Avenger* is kiért az aszteroidamezőből és most már rohamosan felzárkózott mögéjük, úgyhogy szóba se jöhetett, hogy Han kiértékelje a számítógép–kiírásokat és valamiféle programot készítsen. Nem tehetett mást, az ösztöneire hallgatva kellett döntenie. Tényleg ez volt az egyetlen lehetőségük.

– Meredek dőlés, Csubi! – adta ki a parancsot és másodpilótájára nézve meghúzott egy kapcsolókart. – Fordítsuk meg ezt a dereglyét.

Még Csubakka sem fogta föl, hogy mi a szándéka Hannak. Zavartan vakkantott egyet, mint aki nem biztos benne, hogy jól hallotta az iménti utasítást.

– Világosan beszélek, nem?! – üvöltötte Han. – Teljes forduló! Minden energiát a mellső védőpajzsba! – Ezúttal nem lehetett kétség, hogy mi a parancs és bár Csubakka továbbra sem értette, hogy mire jó ez az öngyilkos manőver, engedelmeskedett.

A hercegnő csak hűledezett döbbenetében.

– Csak nem akarja megtámadni őket?! – dadogta hitetlenül. Így aztán már végképp semmi esélyük az életben maradásra – gondolta. Lehet, hogy Han tényleg megőrült?

Thripio, aki időközben néhány számítást végzett számítógépagyával, most odafordult Solóhoz.

– Uram, ha szabad rámutatnom, a birodalmi csillagromboló ellen intézett közvetlen támadás túlélési esélye...

Csubakka ráfordult az aranyszínű robotra és Thripio nyomban befogta a száját. Nem akadt senki a fedélzeten, aki kíváncsi lett volna a statisztikai adatokra, kiváltképp mert a *Falcon* máris meredek fordulóba dőlt, s megváltozott pályáján egyenesen a birodalmi ágyúk elsöprő tűzförgetege felé tartott.

Solo feszülten figyelte a hajója röptét. Egyedül az ő kezében volt most a *Falcon* sorsa, minden azon múlt, sikerül-e kikerülnie a birodalmi hajó felől pukkanva záporozó lövedékeket. A teherhajó ide–oda szökkent, ahogy Han, még mindig a csillagromboló felé tartva, kerügette a robbanásokat.

Kicsiny hajóján még a leghalványabb elképzelése sem volt senkinek, vajon mi lehet kapitányuk terve.

– Túl alacsonyan jön! – kiáltotta a birodalmi hajó első tisztje, bár nem egészen hitt a szemének.

Needa kapitány és még néhány tiszt a csillagromboló légénységéből odasietett az *Avenger* parancsnoki hídjára, hogy lássák a *Millennium Falcon* öngyilkos röptét, miközben az egész hatalmas birodalmi hajón visszhangzottak a riadót jelző szirénák. Egy ilyen kisméretű teherhajó nem sok kárt tehetett a csillagromboló törzsében; de ha a parancsnoki híd ablakait találja telibe, a repülésirányító szinten nem sokan maradnának életben.

A monitorfigyelő tiszt rémülten jelentette, amit észlelt:

– Nem tudjuk elkerülni az ütközést!

– Pajzsok fönn? – kérdezte Needa kapitány. – Ez megőrült!

– Fedezékbe! – üvöltötte az első tiszt.

A *Falcon* nyílegyenesen a parancsnoki híd ablakának tartott; az *Avenger* teljes tiszti kara rémülten a padlóra vetette magát. De az utolsó pillanatban a teherhajó élesen felhúzott.

Aztán meg...

Needa kapitány meg a többi tiszt óvatosan fölemelte a tejét. Odakint nem látszott más, csak a békés csillagóceán.

– A monitorok kövessék őket! – adta ki a parancsot Needa. – Ezek képesek és újra jönnek.

A monitorfigyelő tiszt megkísérelte befogni a teherhajót. De a képernyők üresen vibráltak.

– Különös. – dörmögte.

– Mi lesz már? – kérdezte Needa és odalépett a tiszt háta mögé, hogy maga is végignézze a nyomkövető monitorokat.

– A hajó nincs rajta egyik monitorunkon sem.

A kapitány megzavarodott.

– De hát nem tűnhetett el csak úgy! Elképzelhető, hogy egy ilyen csöpp kis hajónak álcázó berendezése legyen?

– Ki van zárva, uram. – válaszolt az első tiszt. – Inkább az a valószínű, hogy sikerült nekik fénysebességre kapcsolni az utolsó pillanatban.

Needa kapitány érezte, hogy dühe a tanácsstalanságával együtt nő.

– Minek támadtak akkor? Hiszen simán hiperbe mehettek volna, miután kijöttek az aszteroidamezőből.

– Akár így, akár úgy, uram, nálam semmi nyomuk. – felelte a nyomkövető tiszt, mert még mindig képtelen volt befogni a *Millennium Falcon* a képernyőire. – Az egyetlen logikus magyarázat, hogy fénysebességre kapcsoltak.

A kapitány összeomlott. Hogy az ördögbe tolhatott ki vele ez az átkozott teherhajó?

Egy szárnysegéd közeledett.

– Uram, Vader lovag helyzetjelentést kér az üldözés állásáról. – jelentette. – Mi lesz az üzenet?

Lorth Needa megpróbált lelket önteni magába. Megbocsáthatatlan hibát követett el, hogy elengedte a *Millennium Falcon*, amikor már csak karnyújtásnyira volt; de tudta, nincs mentsége, jelentenie kell Vadernek a kudarcát. Beletörődött a megváltoztathatatlanba; mindegy, akármilyen büntetést tartogasson is számára a fekete lovag.

– Engem terhel a felelősség a törtétekért. – mondta. – Készítsék elő az átkelőhajót. Amikor utolér bennünket Vader lovag hajója, át akarok menni hozzá, hogy magam kérjek elnézést. Fordítsák meg a hajót és kutassák át még egyszer a körzetet.

Akár egy lassan ébredező óriás, az *Avenger* végrehajtotta a fordulót; de a *Millennium Falconnak* még mindig nem volt se híre, se hamva.

* * *

Luke mozdulatlanul feküdt a sárban, s a feje fölött akár a tűzlegyek, két izzó gömb lebegett. Tehetetlen gazdája mellett ott állt védelmezően egy hordótestű kis robot és időnként kinyújtotta valamelyik fémkarját a levegőbe, mintha szúnyogokat akarna elhessegetni. De a táncoló fénygömböcskék minduntalan félreszökkentek a robot karja elől.

Artu Detu Luke ernyedten heverő teste fölé hajolt és füttyögve próbálta magához téríteni. De Luke, aki ájult kábulatba zuhant az energiagömböcskék ütéseitől, nem reagált. A robot Yoda felé fordult, aki most is ott üldögélt egykedvűen kedvenc fatönkjén és mérgesen csipogva szidalmazni kezdte a Jedi tanítómestert.

De az rá se hederített, így hát Artu megint csak Luke felé fordult. Elektronikus áramkörei azt sugallták neki, nem érdemes apró kis neszeivel próbálkoznia, úgysem sikerül Luke–ot fölélesztenie. Artu fémtestében automatikusan működésbe lépett egy vészmentőrendszer, a robot kibocsátott egy parányi elektródot és Luke mellkasára tapasztotta. Aggodalmasan csipogva, Artu enyhe elektromos töltést gerjesztett, éppen csak olyan erőset, amely képes lesz fölrázni Luke–ot az eszméletlenségből. A fiatalember mellkasa megemelkedett és Luke összerendezve magához tért.

Az ifjú Jedi növendék kábultan bámult, aztán megrázta a fejét. Körülpillantott és közben a vállát dörgölte, ott, ahol Yoda távirányítható gömböcskéi eltalálták. A szeme sarkából észrevette, hogy a gömbök még mindig ott lebegnek a feje fölött és elkomorodott. Aztán hallotta, hogy Yoda vidáman vihogni kezd valahol a közelben és feléje fordult.

– Koncentráció, mi? – kacagott Yoda és barázdált arcáról lerítt szertelen jókedve. – Koncentráció!

Luke nem volt abban a hangulatban, hogy viszonozza a mosolyt.

– Én meg még azt hittem, hogy csak kábításra vannak beállítva azok az edzőgolyók! – kiáltott fel dühösen.

– Úgy is van. – felelte Yoda és kitűnően mulatott.

– Jóval erősebbre vannak beállítva, mint amihez én szokva vagyok. – mondta Luke sajnó vállal.

– Az semmit se számítana, ha benned áramolna az erő. – oktatta őt Yoda. – Akkor ugornál magasabbra! Akkor mozognál gyorsabban! – kiáltotta. – Magadat kitárni az erőnek, azt neked kell!

A fiatalembert már–már teljesen elborította a keserűség ettől a kíméletlen gyakorlatozástól, pedig még nem is olyan régen kezdett hozzá. Korábban azt hitte, már csak egyetlen lépés választja el az erőtől – de a kudarcok egyre szaporodtak, s most már kezdte érezni, messze van még tőle. Yoda mekegő szavaitól most mégis talpra szökkent. Elege volt már a véget nem érő várakozásból, torkig volt a sikertelenséggel és egyre ingerültebbé tették Yoda rejtélyes utasításai.

Luke fölkapta a sárban heverő lézerkardját és gyorsan bekapcsolta.

Artu Detu halálra váltan a rémülettől, futva keresett védelmet.

– Na, most próbáljuk! – kiáltotta Luke. – Kész vagyok, érzem az erőt. Gyertek csak, kis nyavalyások! – Luke villámló szemmel megragadta a fegyverét és a távirányítható gömböcskék felé indult. Azok nyomban arrébb pördültek és lebegve megálltak Yoda feje fölött.

– Nem jó, nem jó. – sopánkodott a Jedi mester és mérgesen csóválta deres fejét. – Nem ez kell. Te most érzel dühöt.

– De hiszen mondom, hogy érzem az erőt! – tiltakozott hevesen Luke.

– Nem, te érzed dühöt, félelmet, agressziót! – figyelmeztette Yoda. – Ezek az erő sötét oldalához tartoznak. Persze, ők jönnek könnyedén... ingerelnek harcra. Óvakodjál te tőlük, óvakodjál! Mert nagy árat fizetsz a hatalomért, amivel ők felruháznak.

Luke leengedte a kardját és zavartan pillantott Yodára.

– Nagy árat? – kérdezte. – Ezt hogy érted?

– A sötét oldal hívogat. – mondta ünnepélyesen Yoda. – De ha egyszer elindítja téged az ösvényen, egész sorsod irányítását kapja a kezébe. El fogja emészteni tégedet... akárcsak Obi-Wan tanítványát.

Luke bólintott. Most értette, kire céloz Yoda.

– Vader lovagra gondolsz. – mondta. Luke eltűnődött egy pillanatig, aztán megkérdezte:

– A sötét oldal erősebb?

– Dehogy, dehogy. Csak fürgébb, könnyebb, csábítóbb.

– De miképpen különböztethetem meg a jó oldalt a rossztól? – kérdezte Luke elbizonytalanodva.

– Tudni fogod... – felelte Yoda. – Ha majd békeesség tölt el... nyugalom és passzivitás. A Jedinek az erő: tudás. Sosem használja támadásra.

– De miért nem... – kezdte Luke.

– Elég! Semmi miért. Nem mondok többet. Verd ki fejedből összes kérdések. Higgadj le, béke költözze beléd... – Yoda hangja elhalt, de szavainak hipnotikus hatása volt Luke-ra. Az ifjú tanítvány abbahagyta az ellenkezést, fokozatosan fölengedett, testét és szellemét nyugalom szállta meg.

– Jól van... – mormolta Yoda – szép nyugodtan.

Luke szeme lassanként lecsukódott, ahogy a fejéből kiűzte a figyelmét elterelő gondolatokat.

– Fogadd magadba...

Luke nem hallotta, inkább érezte Yoda ringató hangját, amelyet mohón, szivacsként szippantott magába az agya. Kényszerítette magát, hogy a mester szavai szárnyán a magasba emelkedjen, bárhová vezessen is a röptük.

– Engedd el magad...

Amikor Yoda úgy látta, Luke annyira ellazult, hogy többre már nem képes a jelenlegi szinten, a kis Jedi alig észrevehető, finom mozdulatot tett. A két távirányítható gömböcske abban a szempillantásban lecsapott Luke-ra és közben kábítószugarat lövelltek a fiatalember felé.

Ugyanabban a pillanatban magához tért Luke és bekapcsolta a fénykardját. Talpra ugrott és csakis összpontosított figyelmére bízva magát, egymás után kivédte a sugarakat. Félelem nélkül állta a támadást, és különös kecsességgel tért ki és szökkent ide-oda a sugarak útjából. Amikor fel-felugrott a levegőbe, hogy elhárítsa valamelyik gömböcske lecsapó sugarát, sokkal magasabbra emelkedett föl a talajról, mint bármikor korábban. Nem volt egyetlen fölösleges mozdulata sem, csak a szabálytalan időközökben feléje lövellő sugárnyalábokra koncentrált.

Aztán, amilyen váratlanul kezdődött a támadás, ugyanolyan váratlanul a gömböcskék egyszerre csak visszavonultak. A csillogó labdacsok újból elfoglalták előbbi helyüket mesterük feje fölött.

Artu Detu, ez az elmaradhatatlan kibic, elektronikus sóhajt hallatott, aztán rosszállóan megcsóválta kupolás fémfejét.

Luke büszkén elvigyorodott és Yodára nézett.

– Te haladol egészen jól, fiatal barátom. – ismerte el a Jedi mester. – Szépen erősödsz.

– de apró termetű oktatójától ennél több dicséretre nem futotta.

Luke–ot valóságos diadalmámor töltötte el, hogy ilyen csodálatosan halad. Várakozóan nézett Yodára, további elismerő szavakat lesve. De Yoda nem mozdult és egy szót se szólt. Csak ült ott némán – aztán egyszerre csak újabb két gömböcske szökkent a levegőbe a háta mögül és alakzatot formált az előző kettővel.

Luke Skywalker boldog vigyora lassan lehervadt.

* * *

Két fehér vértbe bújt rohamosztagos fölemelte Needa kapitány élettelen testét Darth Vader birodalmi csillagrombolójának padlózatáról.

Needa a lelke mélyén tudta, hogy alighanem halállal kell bűnhődnie, amiért elszalasztotta a *Millennium Falcon*. Tudta azt is, hogy elkerülhetetlenül jelentést kell tennie Vadernek a helyzetről és formálisan bocsánatot kell kérnie. De hát a birodalmi hadseregben nem járt kegyelem a vétkesnek. És Vader, amint az várható volt, undorodva hajtotta végre a kapitányon a kivégzést, az erővel megfojtva áldozatát.

A fekete lovag most elfordult, hogy fogadja Piett admirálist és másik két kapitányát, akik a legújabb helyzetjelentésekről akartak beszámolni neki.

– Vader lovag – mondta Piett –, hajóink teljesen átkutatták a kérdéses űrkörzetet, de semmit sem találtak. A *Millennium Falcon* minden kétséget kizáróan fénysebességre váltott. Mostanára már alighanem valahol a galaxis túloldalán jár.

Vader csak sziszegni tudott a légrostélyán keresztül.

– Minden egységnek riadó! – adta ki az utasítást. – Számítsák ki a legutolsó röppályájukból adódó összes lehetséges pályagörbét és szórják szét a flottát; minden egyes hajó induljon a keresésükre. Egyet mondok, admirális: ne hozzon még egyszer kínos helyzetbe, mert torkig vagyok!

Piettnak fölrémlett az *Avenger* kapitánya, akit épp az imént vonszoltak ki, mint egy liszteszsákot. És eszébe jutott Ozzel admirális gyötrelmes kínhalála is.

– Parancsára, uram. – felelte és igyekezett leplezni a félelmét. – Megtaláljuk őket.

Aztán az admirális egy szárnysegédhez fordult.

– A flottát szétszórni! – utasította. A szárnysegéd indult, hogy végrehajtsa a parancsot, az admirális arcán pedig a félelem sötét árnyéka suhant át. Egy csöppet sem volt biztos benne, hogy több szerencséje lesz, mint Ozzelnek vagy Needának.

* * *

Vader lovag birodalmi csillagrombolója méltóságteljesen siklott a nyílt űr felé. Kisebb hajókból álló flottája védelmezően fogta körül, miközben a birodalmi armada lassan maga mögött hagyta az *Avenger* csillagrombolót.

Sem az *Avengeren*, sem Vader egész flottájában nem volt halvány sejtelve sem senkinek, milyen közel voltak az áhított zsákmányhoz. Az *Avenger* rátért a flottával éppen ellenkező irányba vezető röppályájára, hogy folytassa a kutatást, s közben hatalmas parancsnoki hídjának a hátsó oldalára tapadva, magával hurcolt egy csészealj formájú kis teherhajót – a *Millennium Falcon*.

A *Falcon* pilótafülkéjében minden csendes volt. Han Solo megállította a hajóját és olyan sebesen kikapcsolt minden rendszert, hogy még az egyébként beszédes Szi Thripiónak is elakadt a szava. Thripio csak állt ott, egy lépést se tett, arany színű arcára odafagyott a csodálkozás.

– Igazán szólhatott volna neki, mielőtt kikapcsolta. – mondta Leia hercegnő és a robotra pillantott, aki úgy állt ott, akár egy bronzszobor.

– Ó, rettentően sajnálom! – mondta Han hamis megbánást színelve. – Igazán nem állt szándékomban, hogy megbántsam a robotját. Gondolja, hogy olyan egyszerű ennyi idő alatt mindent leállítani és kikapcsolni?

Leiának továbbra is kétségei voltak Han stratégiáját illetően.

– Még mindig nem tudom, végül is mit ért el ezzel az egésszel.

Han vállrándítással hessegette el a lány bizalmatlanságát. Majd rájön úgyis hamarosan – gondolta –, hisz egyszerűen nem volt más választásuk. Odafordult a másodpilótájához.

– Csubi, nézd meg, működik-e a leszállókarmantyúk kézi kioldója.

A vuki vakkantott egyet, aztán kikecmergett a helyéről és hátrament a hajótestbe.

Leia az ellenőrző szelvényeken végignézte, ahogy Csubakka sorban kioldja az *Avenger* külső falába kapaszkodó leszállókarmantyúkat, hogy a hajó bármelyik pillanatban késedelem nélkül felszállhasson.

Leia hitetlenkedve csóválta a fejét és Hanhoz fordult.

– Mondja, min töri már megint a fejét?

– Végre szétválík a flotta. – felelte Han és kimutatott a pilótafülke ablakán. – Forrón remélem, hogy betartják a szokásos birodalmi előírást és kidobják a szemetüket, mielőtt fénysebességre ugranak.

A hercegnő eltűnődött egy pillanatig, vajon hová akar kilyukadni Han, aztán egyszerre csak elmosolyodott. A végén még kiderül, hogy ez a kótyagos fiú mégiscsak tudja, hogy mit csinál. Egészen lenyűgözve megveregette Han fejét.

– Nem is rossz, nagyokos, nem is rossz. És aztán?

– Aztán? – mondta Han. – Aztán keresünk egy biztonságos kikötőt valahol. Nincs valami ötlete?

– Attól függ. Most hol vagyunk?

– Itt – mutatott az egyik apró fénypontoktól vibráló monitorra Han –, nem messze az Anoat rendszertől.

Leia kicsusszant a helyéről és közelebb húzódott Hanhoz, hogy jobban lássa a képernyőt.

– Különös – mondta Han, miután egy pillanatig eltűnődött –, valami azt súgja nekem, hogy nem először járok erre felé. Nézzük csak a hajónaplót.

– Micsoda, maga hajónaplót is vezet? – Leia elismerése percről percre fokozódott. – Ejha, ez aztán a szervezettség! – évődött.

– Hát igen, igyekszem, ugye... – felelte Han és közben a számítógép kiírásait leste. – Megvan! Tudtam! Lando, ez aztán jó kis móka lesz.

– Sosem hallottam még ilyen nevű rendszerről. – mondta Leia.

– Nem is rendszer ez. Hanem egy férfinak a neve: Lando Calrissian. Szerencsejátékos, szoknyapecér és sokoldalú gézengúz... – Han itt elég hosszú szünetet tartott, hogy az utolsó szó elérje a kívánt hatást, aztán a hercegnőre kacsintott. – ... Szóval épp a maga gusztusa szerint való srác. A rendszer neve Bepin. Nincs túl közel, de elérhető.

Leia a számítógép egyik monitorennyőjére pillantott és elolvasta a kiírást.

– Bányásztelepülés. – jelentette be.

– Igen, tibanna gázmezők vannak rajta. – tette hozzá Han.

– Lando egy szabakk partiban nyerte az egészet vagy legalábbis ezt állítja. Tudja, Lando meg én régről ismerjük egymást.

– Megbízik benne? – kérdezte Leia.

– Nem, azt nem. De a birodalmat ki nem állhatja, annyit tudok.

A hangszóróban a vuki vakkantása hallatszott.

Han nyomban megnyomott néhány kapcsológombot, amivel új információt hívott le a monitorokra, aztán előrehajolt, hogy kilásson a pilótafülke ablakán.

– Oké, Csubi, látom én is. – mondta. – Maradj a kézi kioldónál. – aztán a hercegnő felé fordulva azt mondta: – Itt repül a madárka, szívi. – azzal hátratámaszkodott az ülésében és hívogatóan rámosolygott a lányra.

Leia a fejét csóválta, aztán félszegen elmosolyodott és egy futó csókot lehelt Han ajkára.

– Vannak néha jó pillanatai. – ismerte el vonakodva a lány. – Nem valami gyakran, de vannak.

Han lassan hozzászokott a hercegnő kétes értékű bókjaihoz és igazán nem bánta őket. Egyre jobban élvezte, hogy a lány veszi a lapot és viszonozza az ő csipkelődő humorát. És hát nem sok kétsége volt afelől, hogy a lány is élvezzi a dolgot.

– Engedd ki, Csubi, hadd menjen! – kiáltotta a mikrofonba vidáman.

* * *

Az *Avenger* tatján kinyílt egy zsilipajtó. És miközben a birodalmi csillagromboló nekilódulva fénysebességre váltott, mesterséges aszteroidaövet okádott maga köré – hulladékból és javíthatatlan gépek alkatrészeiből, amelyek szétszóródva belevesztek az űr fekete végtelenjébe. Elrejtőzve a szemét között, a *Millennium Falcon* észrevétlenül elvált a nagyobb hajó testétől és messze lemaradt a felgyorsuló *Avenger* mögött.

Végre biztonságban – gondolta Han Solo.

A *Millennium Falcon* begyűjtotta ionhajtóműveit és a szállingózó űrszeméten áthatolva, elsűvített egy másik naprendszer felé.

De a sodródó törmelékdarabok között ott volt egy másik hajó is.

Amint a *Falcon* elhúzott a Bespin irányába, ez a másik hajó is begyűjtotta a hajtóműveit. Boba Fett, a galaktika leggyalázatosabb és legrettegettebb fejedelme megfordította kisméretű, elefántfej formájú hajóját, a *Slave I*-et és a *Falcon* nyomába eredt. Mert Boba Fettnek nem állt szándékában, hogy szem elől tévéssze a *Millennium Falcon*-t. A pilótájának túl magas vérdíjat tűztek ki a fejére. Márpedig ez a félelmetes fejedelmész szilárdan eltökélte, hogy azt a vérdíjat ő kaparintja meg.

* * *

Luke határozottan úgy érezte, hogy fejlődik.

Körbefutott a dzsungelben – megint Yodával a hátán –, és gazellakönnyedséggel szökkent át az aljnövényzet és a hatalmas gyökerek kusza akadályai között.

Luke kezdett végre megszabadulni a büszkeségtől. A lelke kitisztult, semmiféle érzelem nem terhelte, s megnyílt az erő előtt, amely most már szabadon áramolhatott benne.

Amikor aprócska tanítómestere egy ezüstrudat hajított Luke orra elé, az ifjú Jedi tanítvány azonnal reagált. Villámgyorsan a rúd felé vágott és négy, szikrázó darabra hasította, még mielőtt földet ért volna.

Yoda meg volt elégedve és mosolyogva szemlélte Luke teljesítményét.

– Négy darab most! Te érzed erő! –

De Luke öröme nem tartott sokáig. Hirtelen valami veszélyt, valami bajjelzést szimatolt a levegőben.

– Valami nincs itt rendjén. – mondta Yodának. – Veszedelemet érzek... halált.

Körülnézett, hátha meglátja azt a valamit, ami ilyen erős hatást áraszt magából. Hátrafordulva megpillantott egy görcsösen összekuszálódott faóriást, amelynek már málladozott, szétkorhadt, megfeketedett a kérge. A fa tövét egy pocsolya vize vette körül, innen meredtek ki a girbegurba, combvastagságú gyökerek, ölükben egy sötét, rejtelmes barlangnyílást fedve föl.

Luke óvatosan leemelte Yodát a hátáról és leengedte a földre. A Jedi növendék a félelemtől kövé dermedve bámulta a fekete faóriást. Elnehezült a légzése és alig bírt megszólalni.

– Ugye, szándékosan hoztál erre a helyre? – mondta végül Luke.

Yoda egy tekervényes gyökéren ült és a pásztorbotja végét rágcsálta. Hűvösen Luke-ra pillantott, de nem szólt semmit. Luke megborzongott.

– Fázom. – mondta és még mindig a fát nézte.

– Ez a fa hatalommal bír, az erő sötét oldalának a hatalmával. A gonosz szolgája. Teneked kell beléje menni.

Luke-nak rossz előérzete támadt.

– Mi van odabent?

– Csak amit magaddal viszel. – felelte titokzatosan Yoda. Luke óvatosan Yodára pillantott, aztán megint a fára.

Némán eltökélte, hogy összeszedi minden bátorságát és tudásszomját, és belép abba a sötét torokba, akármilyen várjon is rá odabent. És nem visz magával mást, csak a...

Nem. Azért a fénykardjára szüksége lehet.

Luke felkattintotta a fegyverét, aztán belegázolt a pocsolya sekély vizébe és elindult a sötét nyílás felé, azoknak az ijesztően nagy és semmi jót nem ígérő gyökereknek az ölelésébe.

De a Jedi mester hangja megállította.

– A fegyvered. – korholta Yoda. – Fölösleges, nem lesz rá szükséged.

Luke megtorpant és újra megnézte magának a fát. Menjen be ebbe a baljóslatú barlangba teljesen fegyvertelenül? Bár sokat fejlődött az utóbbi időben, erre a feladatra még alkalmatlannak érezte magát. Még szorosabban megmarkolta a kardját és nemet intett a fejével.

Yoda vállat vont és egykedvűen tovább rágcsálta a pásztorbotját.

Luke mély lélegzetet vett, aztán óvatosan belépett abba a fura faüregbe.

Az üreg belsejében olyan sűrű volt a sötét, hogy Luke szinte tapintani tudta; olyan áthatolhatatlan a feketeség, hogy lézerkardjának fénysugara alig egy méterre világított előre, aztán beleveszett a koromsötétbe. Miközben lassan nyomult előre, az arcát nyálkás, csepegő tárgyak súrolták, s az üreg egyenetlen padlózatát borító nedvesség szivárogni kezdett fölfelé, a csizmájába.

Ment egyre csak előre a sötétben és a szeme fokozatosan hozzászokott a feketeséghez. Fölsejlett előtte egy folyosó, de amikor feléje indult, meglepetésére vastag, ragacsos szövevény tapadt a testére. Akár valami óriáspók hálója, a massa valósággal gúzsba kötötte Luke-ot. Luke a fénykardjával belehasított, így aztán nagy nehezen sikerült végre kiszabadítania a testét és ösvényt vágnia maga előtt.

Izzó kardját maga elé tartva ismét elindult, de az üreg padlóján észrevett egy tárgyat. Luke lefelé fordította a fénykardot, amelynek a fénye egy fekete, csillogó hátú bogárra esett, amely megvolt vagy akkora, mint Luke keze. A furcsa lény a következő pillanatban felszaladt a sikamlós falra és csatlakozott társai nyüzsgő csapatához.

Luke visszahőkölt egy lépést és elakadt a lélegzete. Abban a pillanatban erősen gondolkodóba esett, nem kellene-e megkeresnie a kijáratot – de aztán erőt vett magán és még mélyebbre hatolt a sötét verembe.

Fénykardja halovány fénye után tájékozódva ment előre és egyszerre megérezte, hogy kitágul körülötte a tér. Erőltette a szemét, hogy lásson valamit a sötétben és a fülét is hegyezte, ahogy csak bírta. De egyetlen hang sem hallatszott. Semmi.

Aztán váratlanul hangos sziszegés.

Ismerős volt a hang. Luke kövé dermedt. Hagymázos álmaiban is kísértette néha ez a sziszegés; egy megnevezhetetlen valaminek volt ez a küszködő lélegzetvétele, valaminek,

ami egykor ember volt.

A sötétség mélyén fény villant – egy felkattintott lézerkard vörös lángcsóvája. A halovány megvilágításban Luke megpillantotta Darth Vader kísérteties alakját, amint a feje fölé emeli támadásra készülve a kardját és aztán előrelelendül.

Az elmúlt hetek kemény Jedi edzései nem múltak el nyomtalanul: Luke felkészülten várta a támadást. Fölemelte fénykardját és elegánsan ellépett Vader rohama elől. Ugyanezzel a mozdulattal Luke Vader felé fordult és egyetlen pontra koncentrálnak magába szívta az erőt. Nyomban érezte, ahogy szétárad a tagjaiban; meglendítette a lézerkardot és megsemmisítő csapást mért Vader fejére.

Egyetlen erőteljes csapás és a fekete lovag feje elvált a törzsétől. A fej sisakostul lefordult a földre és fémesen kongva végiggurult a barlang padlóján. Miközben Luke megbabonázva bámult, Vader testét elnyelte a sötétség. Akkor Luke lepillantott a földre, oda, ahol a sisak végül is megállapodott, közvetlenül a lába előtt. Egy pillanatig teljes csönd uralkodott. Aztán a sisak recsegve felhasadt és szétnyílt.

Luke csak bámult döbbenetesen és nem akart hinni a szemének, mert a sisak félregurult és mögötte nem Darth Vader ismeretlen, sokszor elképzelt arca bukkant elő, hanem a Luke-é: kifejezéstelenül nézett rá a földről.

A fiatalember, a látványtól halálra rémülten, csak tátogni tudott. Aztán váratlanul, éppoly hirtelen, ahogy feltűnt, a lemetszett fő elhomályosult, akár egy hátborzongató látomásban.

Luke dermedten bámult a sötét űrbe, ahol az előbb még ott hevert az a fő meg a széthasadt sisak. Az agya vadul pörgött, kavargó érzelmei úgy feszítették a bensőjét, majd szétvetették.

– A fa! – mondta magának. Biztosan az egész csak ennek az ocsmány üregnek valami ócska trükkje vagy Yoda egy újabb csselfogása, amiért a figyelmeztetése ellenére fegyverrel a kezében jött be ide.

Eltűnődött, vajon tényleg önmagával csatározott-e az imént vagy az erő sötét oldala kaparintotta meg a lelkét. A végén még belőle is olyan ördögi figura válik, mint Darth Vaderből. És gondolkodóba esett, vajon nem rejtőzik-e még valami ennél is sötétebb jelentés a felkavaró látomás mögött.

Hosszú idő telt el, mire Luke Skywalker összeszedte magát annyira, hogy kibotorkáljon abból a feneketlen, sötét üregből.

Mindeközben a kis Jedi mester rendületlenül ücsörgött a gyökerekből összefont fatönkön és egykedvűen rágszálta pásztorbotja végét.

XI.

A gázfelhőkbe burkolózó Bepin bolygón hajnalodott.

Miután elhúzott az égtest jó néhány holdja mellett, a *Millennium Falcon* behatolt a planéta légkörébe. A Bepin ugyanabban a halovány, pirkadati bíborfényben fürdött, amely megcsillan a jó iramban haladó csempészhajó fémtestén is. A felszín felé közeledve a hajónak irányt kellett változtatnia, hogy elkerüljön egy kavargó fölfelé szálló felhőkatlant, amely káprázatosán csillámlott az éles hajnali fényben.

Amikor aztán Han Solo más helyütt végül mégiscsak a felhőréteg alá ereszkedett, a bent ülők megpillanthatták a Bepin párolgó gázokba burkolózó felszínét. Ahogy ott manővereztek a felhők között, észrevették, hogy egy másik repülő szerkezet jön a nyomukban. Han a szerkezetben felismert egy katamarán felhősiklót, de elképedt, amikor a sikló a magasból váratlanul bevágott a teherhajó mögé. A *Falcon* hirtelen megingott, amikor egy lézersorozat söpört végig a külsején. A bárka utasai közül senki sem számított

effajta üdvözlésre.

A másik gép most a recsegéstől alig érthető üzenetet sugárzott a *Falcon* számára a légiforgalmi irányítás által használt rádióhullámsávon.

– Nem – hördült fel Han válaszul –, nincs leszállási engedélyem! A hajóm azonosítási száma...

De a szavai belevesztek a recsegve–ropogva felharsanó adászavarba.

A katamarán láthatóan nem érte be statikus zörejrel válasz helyett. Újból tüzet nyitott és a *Falcon* hevesen megrázkódott minden egyes lövésre.

A teherhajó hangszóróiban most tisztán kivehető figyelmeztetés harsant föl:

– Tartsák az irányt! Az első barátságtalan lépésre megsemmisítjük a hajót.

Hantól pillanatnyilag semmi sem állt távolabb, mint bármiféle barátságtalan lépés. A Bepin volt az utolsó mentsváruk és Hannak eszébe se jutott, hogy elriassza reménybeli házigazdáikat.

– Kissé ingerlékenyek, nem? – kérdezte az újra bekapcsolt Szi Thripio.

– Én meg azt hittem, hogy magának jó ismerősei. – ugratta Hant Leia és gyanakvó pillantást vetett rá.

– Hát – ötlött–hatolt a koréliei –, bizony már jó ideje, hogy utoljára találkoztunk.

Csubakka felhördült, aztán vakkantott és jelentőségteljesen nézett Hanra.

– Ugyan már, mikor volt az! – felelte Han élesen. – Egészen biztosan réges–rég elfelejtette. – de magában egyáltalán nem volt meggyőződve róla, hogy Landónak ilyen rövid az emlékezete.

– Kiadták az engedélyt, landolhatnak a 327-es leszállópályán. A legkisebb eltérés a röppályájuktól és megsemmi...

Han mérgesen lekapcsolta a rádiót. Ugyan mit akarhatnak ezzel a zaklatással? Hiszen békés szándékkal jött; csak nem akarja Lando felhánytorgatni a múltat? Csubakka felmordult és Solóra pillantott, aki Leiához és megszeppent robotjához fordult.

– Meglátja, segít rajtunk. – mondta Han, hogy erőt öntsön beléjük. – Nagyon régről ismerjük egymást... tényleg. Ne féljen.

– Ki fél? – hazudta a lány nem túl meggyőzően.

Addigra már egészen alacsonyra ereszkedtek és tisztán látták az ablakon át a bespini Felhővárost. A település hatalmas kiterjedésű volt és mintha lebegett volna a felhők között, ahogy kiemelkedett a fehér légkörből. A *Millennium Falcon* egyre közelebb ért és most már jól látszott, hogy az egész terjedelmes városszerkezet egy légköri repülő platformra épült, amit számtalan antigravitációs hajtómű tart a magasban. A vaskos tányér aljáról egy karcsú, gólyalábhoz hasonlatos pillér lógott le, a végén egy gömb alakú reaktorral, amely fel–felcsillant a villódzó felhők között.

A *Millennium Falcon* még alacsonyabbra ereszkedett le az óriásvároshoz, aztán enyhe fordulóval a fönről aprónak tűnő leszállópályák felé vette az útját. Röptében a városképet tarkító tornyok és magas épületek mellett húzott el. A lenti épületek között további katamarán siklók cirkáltak, könnyedén hasítva a sűrű párát.

Han finom mozdulattal vitte le a *Falcon* a 327-es leszállópályára; amikor a hajó ionhajtóművei utolsót hördülve leálltak, a kapitány és legénysége megpillantotta a fogadó bizottságot, ahogy közelednek a leszállópályára felé – kibiztosított fegyverrel. A fogadó bizottság kitűnő keresztmetszetet adott a Felhőváros polgáraiból: a csoportban meg lehetett találni mind az idegenek, mind a robotok, mind az emberi faj képviselőit, ahányat, annyi fajtát és külsejűt. A csoport élén egy ember haladt: a vezetőjük, Lando Calrissian.

Lando Solo korabeli férfi lehetett, jóképű, fekete, elegáns szürke nadrág és kék ing volt rajta, a fején kék sapkát borzolt a szél. Komoly, mosolytalan arccal megállt a 327-es leszállópályára peremén és várta, hogy a *Falcon* legénysége kiszálljon a hajóból.

A csapóajtóban megjelent Han Solo és Leia hercegnő, mindketten pisztollyal a kézben. Mögöttük felbukkant az óriás termetű vuki, puskája a kezében, bal vállán teli tömött muníciós heveder.

Han nem szólt, csak nyugodtan szemügyre vette a fenyegetően felsorakozó fogadó bizottságot, amely most menetelve megindult feléjük. Hajnali szellő söpört végig a platformon, s a fuvallatra Lando háta mögött felröppent kék köpönyege, akár egy jókora, mélykék angyalszárny.

– Nem tetszik ez nekem. – súgta oda Leia Hannak.

Han se volt valami nagyon elragadtatva a fogadtatástól, de ezt a hercegnőnek nem kellett okvetlenül tudnia.

– Nem lesz semmi baj. – mondta higgadtan. – Bízson bennem. – aztán biztos, ami biztos, még hozzátette: – De azért tartsa nyitva a szemét. Várjon itt.

Han meg Csubakka otthagytá Leiát a hajó őrizetére és lementek a rámpán Calrissian és szedett-vedett biztonsági őrei elé. A két csoport egyre közeledett egymáshoz, míg Han is meg Calrissian is egyszerre megtorpant, úgy háromméternyire egymástól, hogy szembenézzenek. Egy hosszú pillanatig mindketten némán méregették a másikat.

Végül megszólalt Calrissian, a fejét csóválta és Hanra sandított.

– Mi szél hozott erre, te minden hájjal megkent, kétszínű kókler, mi?

– Ne félj, mindent megmagyarázok, öreg haver – mondta Han sebesen –, csak hallgass végig.

Még mindig komoran, Lando ismét megszólalt és meghökkentett mindenkit, idegen fajúakat és embereket egyaránt:

– Örülök, hogy látlak. – mondta.

Han hitetlenül vont a szemöldökét.

– Nincs harag?

– Tréfálsz? – kérdezte hűvösen Lando.

Han kezdett ideges lenni. Most megbocsát vagy nem? Az őrség meg a többi naplopó még mindig rájuk szegezett puskával állt ott, Lando viselkedése meg egyszerűen érthetetlen. Aggályait takargatva, Han gálánsan megjegyezte:

– Mindig is mondtam, hogy úriember vagy.

Erre aztán a másik férfi is elvigyorodott.

– Meghiszem azt! – kuncogott.

Han megkönnyebbülten felnevetett és a két régi barát végre összeölelkezett, ahogyan az szokás két öreg cimbora között, akik oly régóta nem látták egymást, mint ők.

Lando most odaintett a főnöke háta mögött ácsorgó vukinak.

– Hát veled mi van, Csubakka? – kérdezte szeretetreméltóan. – Még mindig erre a pojácára fecséreled a drága idődet?

A vuki üdvözlésképpen tartózkodóan felmordult.

Calrissian nem tudta, mire vélje ezt a mordulást.

– Hát igen. – mondta egy tétova félmosollyal és látszott, hogy kínban van. De a figyelme nyomban elterelődött erről a torzonborz izompacsirtáról, amikor megpillantotta a rámpán lefelé induló Leiát. A bájos jelenséget szorosan követte protokollrobotja, aki bizalmatlanul tekingetett körbe, miközben Lando és Han felé közeledtek.

– Hello! Nézd csak, ki van itt! – köszöntötte a hercegnőt rajongva Calrissian. – A nevem Lando Calrissian, ennek a településnek vagyok a kormányzója. És önben kit tisztelhetek?

A hercegnő hűvösen udvarias maradt.

– Szólíthat Leiának. – felelte.

Lando szertartásosan meghajolt és gyöngéden kezét csókolt a hercegnőnek.

– Az én nevem pedig Szi Thripio – mutatkozott be kéretlenül a hercegnő robot kísérője –, az ember-kiborg kapcsolatok specialistája, szolgál...

De Thripio ezúttal sem fejezhette be formás kis beszédét, mert Han karon ragadta Landót és félrevonta a hercegnő elől.

– Lando, a hölgy az útitársam – intette öreg barátját Han –, övele nem játszom. Úgyhogy legjobb lesz, ha elfelejted, hogy egyáltalán találkoztatok.

Lando vágyakozó pillantásokat vetett hátra a válla fölött, miközben Hannal együtt megindultak a fogadóépület felé, nyomukban Leiával, Thripióval és Csubakkával.

– Az bizony nem fog könnyen menni. – mondta sajnálkozva Lando. Aztán Hanhoz fordult. – Komolyan kérdelem: mi szél hozott erre?

– Kényszerű javítások.

– Te jó ég, mit műveltél a hajómmal? – kérdezte ijedséget színélve Lando.

Han vigyorogva hátrafordult Leiához.

– Tudniillik a *Falcon* valaha Landóé volt. – magyarázta a lánynak. – És a barátom néha hajlamos megfélekezni róla, hogy annak rendje–módja szerint elvesztette.

Lando vállrándítással ismerte el Han fennhéjázva előadott jogalapját a hajóra.

– De azért megmentette egypárszor az életemet. Az egész galaktikában nincs ennél a bádogdoboznál gyorsabb hajó. Mi van vele?

– Bedöglött a hiperhajtómű.

– Most nyomban küldöm az embereimet, hogy vegyék kezelésbe. – mondta Lando. – Még a gondolata is fáj, hogy a *Millennium Falconnak* beteg a szíve.

A csoport áthaladt egy keskeny hídon, mely a leszállópályát összekötötte a fogadóépülettel – és ahogy körülnéztek, rögtön elbűvölte őket a hely szépsége. Számos kis terecske tűnt elő, amelyeket lekerekített élű tornyok és épületek vettek körül. A Felhőváros házai mind az üzleti, mind a lakónegyedekben csillogó fehérek voltak és tündökölve verték vissza a reggeli narancssárgás napfényt. A város lakosságát számtalan idegen faj alkotta, s a fura polgárok közül most jó néhány ott sétált ráérősen a szellős utcákon, a *Falconnal* érkezett vendégek orra előtt.

– Hogy haladtok a gázkitermeléssel? – kérdezte Han Landótól.

– Nem úgy, ahogy szeretném. – válaszolta Lando. – Meglehetősen kis állomás a miénk és nem mondhatnám, hogy önellátók vagyunk. Rengeteg utánpótlási nehézségem van, és... – a kormányzó most vette észre Han ravasz-kís vigyorát. – Mi van ezen nevetnivaló?

– Semmi, semmi! – kuncogott Han. – Csak nem gondoltam volna, hogy annak a vad ábrándokat kergető szerencselovagnak, akit olyan jól ismerek, ilyen felelősségteljes vezető és üzletember rejtőzik az álarca mögött. – Hannak, bár irigykedve, be kellett látnia, hogy hatást tett rá Lando. – És nem is áll rosszul.

Lando eltűnődve pillantott a barátjára.

– Hát most, hogy látlak, eszembe jut egy s más. – mosolyogva megcsóválta a fejét. – Igen, mostanában felelősségteljes vagyok. Ez a siker ára. És tudod mit, Han? Végig neked volt igazad. Kicsit sokba van ez nekem.

Mindketten harsány nevetésre fakadtak, amitől jó néhányan feléjük fordultak az utcai járókelők közül.

Szi Thripio egy kicsit lemaradt a csoporttól, mert elbűvölte a Felhőváros utcáin nyüzsgő sokszínű forgatag, a lebegő járművek és a mesébe illő, káprázatos épületek látványa. Ide-oda forgatta a fejét és megpróbált mindent elraktározni komputeráramköreiben.

Ahogy az aranyszínű robot tátott szájjal bámulta a rengeteg látnivalót, elhaladt egy ajtó előtt, amely oda nyílt, az utcára. Hallotta, hogy az ajtó kinyílik, megállt, s hátrafordulva megpillantott egy ezüstszerű Thripio egységet, amely kilépett és elindult az utcán. Thripio még mindig földbe gyökerezett lábbal állt az ajtó előtt, amikor odabentről fojtott csipogást és füttyülést hallott.

Bekukkantott a nyitott ajtón és az előszobában megpillantott egy ismerős külsejű robotot.

– Nahát, egy R2–es! – dünnyögte boldogan. Már majdnem elfelejtette, milyen a hangjuk. Thripio belépett az ajtón és besétált a szobába. Nyomban megérezte, hogy nincs egyedül az R2–es robottal. Meglepetten fölkapta a karját és a csodálkozás gesztusa szinte odafagyott aranszínű arcszelvényére.

– Jaj nekem! – kiáltott föl. – Ezek mintha...

A mondat közepén süvítő lézersugár csapott fémes mellkasába, amitől a robot száz apró darabra szakadva szerteröpült a szobában. Bronzkarjai és lábai recsegve a falnak vágódtak, hogy aztán gépteste többi alkatrészére zuhanva, füstölgő kupacot alkossanak a földön.

Mögötte valaki becsapta az ajtót.

Valamivel arrébb Lando éppen bevezette vendégeit hivatalának előcsarnokába és ahogy végighaladtak a fehér folyosókon, felhívta a figyelmüket egy–egy érdekesebb látnivalóra. Menet közben a Bepinen folyó életről beszélgettek, s egyiküknek sem tűnt föl Thripio hiánya.

Csubakka azonban váratlanul megtorpant és hátrapillantva kíváncsian beleszimatolt a levegőbe. Aztán csak megvonta széles vállát és a többiek nyomába eredt.

* * *

Luke tökéletesen higgadt volt. Még a jelenlegi testhelyzetben sem érzett feszültséget, idegességet vagy bizonytalanságot, semmit azok közül a kellemetlenül hátráltató érzések közül, amelyek olyannyira zavarták, amikor első ízben próbálkozott ezzel a feladattal. Fél kezén támaszkodva, tökéletes egyensúlyban állt ott, fejjel lefelé. Tudta, hogy vele van az erő.

Türelmes tanítómestere, Yoda csöndesen üldögélt Luke levegőbe meredő lábainak a sarkán. Luke teljes erejével a feladatra koncentrált és egyszerre csak fölemelte négy ujját a talajról. Továbbra is tartva az egyensúlyát, megmaradt ebben a fejtetőre állított helyzetben – a hüvelykujján.

Luke elszántsága gyors haladást hozott a számára. Mindenáron tanulni akart, s ebben Yoda válogatott próbatételei sem ingatták meg. És most már biztosan tudta, hogy ha majd végképp búcsút int ennek a bolygónak, érett és kitanult Jedi lovagként távozhat, aki csakis a legnemesebb ügyekért fog síkra szállni.

Luke rohamosan gyarapodott az erőben, olyannyira, hogy már valódi csodákra volt képes. Yoda egyre növekvő elégedettséggel szemlélte tanítványa előmenetelét. Egyszer, miközben Yoda a közelben állva figyelte, Luke az erőre támaszkodva fölemelt két súlyos, felszereléssel telezsúfolt ládát és fejmagasságban lebegtetve megtartotta őket a levegőben. Yoda örült neki, de ugyanakkor észrevette, hogy Artu Detu álmélkodva figyelte ezt a nyilvánvaló képtelenséget és elektronikus csipogások sorozatával ad hangot hitelenségének. A Jedi mester kinyújtotta a kezét és az erő segítségével fölemelte a kis robotot a földről.

Artu ott imbolygott a semmiben, belső áramkörei és érzékelői megzavarodva igyekeztek rájönni, mi ez a láthatatlan erő, amely a levegőbe emelte őt. De a láthatatlan kéz máris újabb tréfát űzött vele: a levegőben lógó kis robotot egyszerre csak a feje tetejére állította. Artu fehér lábacskaí kétségbeesetten kapálózta, kupolás feje tehetetlenül pörgött körbe–körbe. Amikor Yoda végül leeresztette kinyújtott kezét, a két ládával együtt Artu is zuhanni kezdett. De csak a két láda zökkent a földre. Artu ott maradt lógva a levegőben.

Odafordította a fejét és meglátta fiatal gazdáját, aki ott állt kinyújtott kézzel, hogy felfogja Artút végzetes zuhanásában.

Yoda a fejét rázta, és mélységesen meghatódott tanítványa fürge cselekvőkészsége és önuralma láttán.

Aztán fölugrott Luke karjára és elindultak vissza, a ház felé. De valamiről megfélemedtek: a levegőben még mindig ott lógott Artu, kétségbeesetten csipogott és füttyögött, hogy valamiképp magára vonja a figyelmüket. De nem történt más, csak Yoda űzött még egyszer tréfát a beijedt robotból. Már messzire jártak, amikor Artu meghallotta a Jedi mester vidáman gyöngyöző kacagását és egyszerre csak azt érezte, hogy lassan a földre ereszkedik.

* * *

Aznap, valamivel később, amikor hatalmába kerítette a mocsarat övező kusza dzsumbujt a lopózó szürkület, Artu Detu az X-szárnnyú fémtestét tisztogatta. A vízpartról tömlő futott egyenesen Artu oldalához, az ebből érkező vizet köpte Artu erős sugárban a hajó fémburkára. Miközben dolgozott, Luke meg Yoda ott ültek a tisztáson, Luke szeme lehunyva, mert keményen összpontosított.

– Maradj higgadt. – mondta neki Yoda. – Az erőnek általa fogsz látni mindenféle dolgokat: más helyeket, más gondolatokat, a jövőt, a múltat, rég eltűnt barátokat.

Luke lassan lebegni kezdett, ahogy Yoda szavaira figyelt. Lassan már nem érezte a testét és hagyta, hadd sodorják magukkal mestere szavai.

– Képek töltik meg az agyamat.

– Most kell, hogy te megtanuld kiválogatni, amit látol. – oktatta a Jedi tanító. – Nem könnyű és sokáig tartja.

Luke ismét lehunyta a szemét, ellazult, fokozatosan felszabadította a szellemét, válogatni kezdett a képek között. Aztán végre megragadott valamit, valamit, ami először homályosan, aztán féhéren és formátlanul vibrált az agyában. Fokozatosan kitisztult a kép. Mintha egy várost látott volna, egy várost, amely talán egy villódzó, fehér tengerben lebegett.

– Egy várost látok, felhők közepén. – szólalt meg végül.

– A Bepint. – azonosította Yoda. – Látom én is. Neked vannak ott barátok, mi? Koncentrálj csak, s fogod te látni!

Luke még jobban fokozta az összpontosítást. És csakugyan, a felhők övezte város képe tovább élesedett. Ahogy minden erejét megfeszítve figyelt, már meg tudott különböztetni alakokat, számára ismerős embereket.

– Látom őket! – kiáltott fel Luke még mindig lehunyt szemmel. Aztán váratlanul görcsös fájdalom hasított testébe–lelkébe. – Kín gyötri őket! Szenvednek!

– Most a jövőt látod. – magyarázta neki Yoda.

Ez tehát a jövő – gondolta Luke. Akkor a fájdalom, amit az imént érzett, még nem érte utol a barátait. Akkor talán mégis megváltoztatható a jövő.

– Meg fognak halni? – kérdezte mesterét.

Yoda a fejét rázta és alig észrevehetően megvonta a vállát.

– Nehéz megmondani. Mert a jövő van mindig mozgásban.

Luke felnyitotta a szemét. Fölállt és gyorsan összeszedte a holmiját.

– Ők a barátaim. – mondta és sejtette, hogy a Jedi mester majd megkísérli eltéríteni attól, amit, tudta, meg kell tennie.

– Éppen ezért – toldotta meg Yoda – muszáj tenedek döntenet, hogyan te szolgálhatod őket legjobban. Ha most elmész, talán segítheted nekik. De tönkretennél mindent, amiért szenvedtél és harcoltál.

A szavai hideg zuhanyként hatottak Luke-ra. Az ifjú visszaroskadt a földre és érezte, hogy mérhetetlen szomorúság uralkodik el rajta. Lehet, hogy valóban tönkretenne mindent, amiért dolgozott, sőt talán még a barátainak is ártana? De hogyan tehetné meg, hogy ne segítsen nekik?

Artu észrevette gazdája nyomorúságát és odagördült hozzá, hogy melléálljon és megvigasztalja, amennyire csak telik tőle.

* * *

Csubakka, akit egyre jobban aggasztott Szi Thripio eltűnése, észrevétlenül lemaradt Han Solótól és a többiektől, és a hiányzó robot keresésére indult. Nem kellett mást tennie, minthogy finom vuki ösztöneire bízva magát, végigjárja a Bepin ismeretlen, fehér folyosóit és passzázsait.

Érzékei tanácsát követve, Csubakka végül megérkezett egy hatalmas teremhez, amely az egyik folyosóról nyílt a Felhőváros külsején. Elindult a terem bejárata felé és közben egymáshoz ütdő fémtárgyak csörömpölését hallotta. A csörömpölésbe sosem látott, idegenszerű lények tompa morgása keveredett.

A helyiség, amelyre rábukkant, a Felhőváros egyik hulladékgyűjtő helye volt – ide, ebbe az ócskavasraktárba hordták össze a város fémhulladékát és a használhatatlannak ítélt, tönkrement gépeket.

A szerteszt heverő fém alkatrészek és az összekuszálódott drótkupacok közepén négy rossz külsejű alak állt. A fejükön sarjadó fehér, sűrű szőrzet részben gyűrött disznópofájukat is eltakarta. A négy ember formájú rémség – a Bepin lakói undibundinak hívták őket – elmerülten szorgoskodott, szétválogatták a fémdarabokat és aztán sorban egy olvadt fémmasszával teli üstbe hajgálták őket.

Csubakka belépett a terembe és az egyik undibundi mancsában megpillantott egy fölöttébb ismerősnek látszó, arányló fémdarabot.

A disznófejű rém már éppen fölemelte a karját, hogy a mancsában szorogatott fémlábat a sistergő üstbe dobja, amikor Csubakka kétségbeesetten, torkaszakadtából ráüvöltött. Az undibundi elejtette a lábat és halálra rémült társaival együtt hanyatt-homlok menedéket keresett a terem túlsó végében.

A vuki felkapta a fémlábat és közelebről is megvizsgálta. Bizony, nem tévedett az előbb. Mérgeesen rárivallt az ijedten kushadó undibundikra, azok meg csak vacogtak és rőfögtek, mint egy megriadt disznófalka.

* * *

A Han Solónak és társainak kiutalt lakosztályok előtt húzódó körkörös társalgóba vakítóan tűzött be a nap. A társalgó fehér volt, s egyszerűen bútorozták be: egy kereveten és egy asztalkán kívül alig állt ott más. Négy, egymással szomszédos lakosztály tolóajtaja nyílt ide a körívben futó falból.

Han Solo kikönyökölt a társalgó hatalmas erkélyablakába, s a Felhőváros kitáruló panorámájában gyönyörködött. A látvány lélegzetelállító volt, még egy ilyen sokat látott, kiégett csillaglovagnak is. Han az égre törő felhőkarcolók közt cikázó felhősiklókat nézte, aztán lepillantott a nyüzsgő tömegre, amely ott hömpölygött alatt, az utcák hálózatában. A hűs, tiszta légáramlat az arcát paskolta és – legalábbis abban a pillanatban – Han úgy érezte, az égvilágon semmi gond sem nyomja a vállát.

A háta mögött félreacsusszant egy tolóajtó és Han hátrafordulva megpillantotta a lakosztálya bejáratában álló Leia hercegnőt. Piros ruhájában és földet seprő, felhő fehér palástjában Leia gyönyörűbb volt, mint amilyennek Han valaha is látta. Hosszan leomló, szalagokkal ékesített barna haja puhán keretezte ovális arcát. Egyenesen Hanra nézett és elmosolyodott a férfi csodálkozó arckifejezése láttán.

– Mit bámul úgy? – kérdezte és pír öntötte el az arcát.

– Ki bámul?

– Nem is tudja, milyen mulyán néz. – mondta nevetve a lány.

– Nem is tudja, milyen szép.

Leia zavartan lesütötte a szemét.

– Nem került még elő Thripio? – kérdezte, hogy másra terelje a szót.

Solót kissé készületlenül érte a kérdés.

– Tessék? Ja. Hogyne, Csubi elment, hogy megkeresse. Már régóta oda van, majd csak előkerül. – megpaskolta a süppedős kerevetet. – Jöjjön ide! – integetett hívogatóan a lány felé. – Szeretném kipróbálni ezt az izét.

Leia tétovázott egy percig, hogy elfogadja-e az invitálást, aztán odament és leült Han mellé a kerevetre. Hant kitörő örömmel töltötte el a lány látható engedékenysége, így hát közelebb húzódott és átvette karját a lány háta mögött. De még nem fejezhette be a mozdulatot, ismét megszólalt Leia:

– Remélem, Luke-nak sikerült épségben elérnie a flottát.

– Luke! – Han kezdte elveszíteni a kedvét. Vajon mennyit kell még nyelnie ebben a komámasszony, hol az olló játékban? A játék Leia játéka, a szabályokat is ő állította fel – de Han magától döntött úgy, hogy vele játszik. Bájosabb ez a lány, semhogy ellenállhatott volna neki.

– Biztosan kutya baja. – mondta Han vigasztalóan. – Talán épp ebben a pillanatban is ott ücsörög valahol és azon tűnődik, mi van velünk.

Közelebb húzódott, karját a lány vállára fektette és magához vonta. Leia várakozóan pillantott rá és ő odahajolt, hogy megcsókolja...

Abban a pillanatban félrecsapódott az egyik ajtó. A társalgóban megjelent Csubakka, a kezében jókora láda és benne zavarba ejtően ismerős fém alkatrészek – Szi Thripio bronzszínű alkotóelemei és kihullott rögzítőcsavarjai. A vuki odajött az asztalhoz és letette eléjük a ládát. Felajzottan mutogatott valamit Hannak és közben kétségbeesetten üvöltött meg vakkantott felváltva.

– Mi történt? – kérdezte Leia és közelebb hajolt a szétszaggatott alkatrészek kupacához.

– Egy ócskavastelepen akadt rá Thripióra. – mondta Han.

Leiának tátva maradt a szája.

– Micsoda felfordulás! Csubi, mit gondolsz, össze tudod rakni?

Csubakka elmerülten tanulmányozta ezt a robotalkatrész-kollekciót, aztán a hercegnőre pillantva vállat vont és elbődült. Úgy látszik, nem sok reményt fűzött az üggyhez.

– Mi lenne, ha megkérnénk Landót, hogy ő hozassa rendbe? – javasolta Han.

– Köszönöm, inkább nem. – felelte Leia hűvös pillantással. – Valami nincs itt egész rendben. A maga barátja, ez a Lando igazán elbűvölő ember, de én nem bízom benne.

– Én viszont igen. – ellenkezett Han, védelmébe véve házigazdájukat. – Jól figyeljen rám, szépségem, nincs rá szükségem, hogy most meg azzal vádolja a barátomat, hogy...

De félbeszakította az ajtó fölött felberregő jelzőcsengő és a társalgóba belépett Lando Calrissian. Szívélyesen mosolyogva odalépett a kis csoporthoz.

– Elnézést, remélem, nem zavarok?

– Ugyan, dehogy. – mondta a hercegnő kimérten.

– Kedvesem – fordult feléje Lando, mit sem törődve a lány elutasító magatartásával –, az ön szépsége páratlan. Szavamra mondom, önnek itt a helye, velünk, a felhők között.

– Köszönöm. – mosolyodott el fagyosan Leia.

– Megengedi, hogy meghívjam egy kis harapnivalóra?

Hannak rá kellett jönnie, hogy meglehetősen éhes. De valami okból, maga sem tudta volna megmagyarázni, miért, befészkelte magát a gyanú a szívébe a barátjával kapcsolatban. Nem emlékezett rá, hogy Calrissian ilyen udvarias, ilyen csiszolt modorú lett volna. Ki tudja, talán Leiának igaza van...

Gondolataiból Csubakka lelkes vakkantása térítette magához, aki egész tűzbe jött az étel említésére. A megtermett vuki máris az ajkát nyalogatta, ahogy lelki szemei előtt megjelent egy kiadós étkezés képe.

– Természetesen mindenki a vendégem. – mondta Lando.

Leia elfogadta Lando felkínált karját és ahogy mindnyájan elindultak kifelé, Calrissian pillantása az aranyszínű robotalkatrészeket tartalmazó ládára esett.

– Csak nincs valami baj a robotjával? – kérdezte.

Han és Leia lopva egymásra néztek. Ha Han valóban Lando segítségét akarja kérni, akkor most jött el a megfelelő alkalom.

– Semmi, egy kis baleset. – vetette oda foghegyről Han. – Nem komoly, magunk is boldogulunk vele.

Kiléptek a társalgóból, nem maradt ott más, csak a protokollrobot szétzúzott alkatrészei.

A társaság végigsétált a hosszú, fehér folyosókon, középen Leia, két oldalról Lando és Han. Han nem túlzottan lelkesedett az ötletért, hogy a jövőben esetleg Landóval kell megmérkőznie Leia kegyeiért – különösképpen a jelen körülmények között. De akárhogy is, most mindnyájan Lando jóindulatától függtek. Egyszerűen nem volt más választásuk.

Menet közben csatlakozott hozzájuk Lando személyi titkára, egy magas, kopasz férfi, szürke zakóban, a csuklójánál sárgán kibuggyanó ingujjakkal. A titkár rádió adóvevővel felszerelt kibernetikus implantátumot hordott a fején, amely odatapadt kobakja hátsó feléhez és eltakarta mindkét fülét. Ott jött Csubakka mellett, kissé lemaradva Han, Leia és Lando mögött, és miközben Lando ebédlője felé tartottak, a kormányzó részletesen ecsetelte nekik bolygója kormányzati rendszerét.

– Egy szó, mint száz – magyarázta Lando –, szabad állomás vagyunk, nem tartozunk a birodalom fennhatósága alá.

– Ezek szerint a gázkitermelő társaság hatáskörébe tartoznak? – kérdezte Leia.

– Tulajdonképpen nem. Az itt folyó munkálatok elég jelentéktelenek ahhoz, hogy észrevétlenül maradjanak. Tevékenységünk bizonyos szempontból, hogy is mondjam... szóval nem hivatalos.

Beléptek egy zárt verandára, amelynek ablaksora Felhőváros spirálban felfelé kanyargó tetejére nézett. Kitűnő kilátás nyílt innen a város tornyos épületei között kecsesen suhanó felhősiklókra. Magával ragadó látvány volt, nem csoda, ha mély benyomást tett a vendégekre.

– Csodálatosan szép ez az állomás. – álmélkodott Leia.

– Büszkék is vagyunk rá. – felelte Lando. – Meglátja majd, milyen különleges a levegőnk... milyen ingerlő. – jelentőségteljesen Leiára mosolygott. – Remélem, idővel megkedveli.

Han figyelmét nem kerülte el Lando csábos pillantása – és ez se tetszett neki.

– Nem szándékozunk olyan sokáig maradni. – mondta nyersen.

Leia felvonta az egyik szemöldökét és pajkos pillantást vetett a füstölgő Hanra.

– Nem tudom, én kitűnően érzem itt magam.

Lando kuncogott, aztán továbbvezette őket a verandáról. Feltűntek az ebédlőbe nyíló nehéz ajtók és amikor megálltak a zárt ajtók előtt, Csubakka felkapta a fejét és kíváncsian a levegőbe szimatolt. Aztán Han felé fordult és sietősen odavakkantott neki valamit.

– Most nem, Csubi. – felelte rosszállóan Han és Calrissianhoz fordult. – Mondd csak, Lando, nem félsz tőle, hogy a birodalom rábukkan erre a te kis boltodra és a fejedre csap?

– Ennek a veszélye állandóan fennáll. – felelte a kormányzó. – Amit itt építettünk, az egész város fölött ott lebeg, mint egy fenyegető árnyék. De bizonyos körülmények ma már szavatolják a biztonságunkat. Tudod, kötöttem egy megállapodást, amely örökre távol tartja majd tőlünk a birodalmat.

Ebben a pillanatban feltárultak a hatalmas ajtók – és Han nyomban megértette, mit is jelent ez a „megállapodás”. A hatalmas bankett–termet uraló hosszú asztal túlsó végén ott állt Boba Fett, a fejdámsz.

Fett közvetlenül egy székhellett állt, amelyben sötét valójában, maga a megtestesült gonosz foglalt helyet – Darth Vader. A fekete lovag lassan fölállt és kihúzta magát teljes, fenyegető, kétméteres magasságában.

Han a lehető legrosszindulatúbb pillantást lövellte Landóra.

– Sajnálom, barátom – mondta Lando és mintha enyhén mentegetőzött volna –, nem volt más választásom. Előbb itt voltak, mint ti.

– Én is szívből sajnálom! – csattant fel Han. Ugyanabban a szempillantásban előrántotta a pisztolyát, egyenesen célba vette a fekete alakot és elkezdett lézersugarakat lödözni Vader felé.

De Han, akinél talán senki gyorsabban elő nem tudott volna rántani egy pisztolyt az egész galaktikában, ahhoz nem volt elég gyors, hogy meglepje Vadért. Azok a sugarak még félútig sem értek az asztal fölé, amikor a fekete lovag keze már felemelkedett a köpönyege mögöl, s tenyerével könnyedén elhárította a sugarakat, amelyek gellert kapva a falon robbantak ártalmatlanul, fehér szikraözönt hányva körös-köröl.

Han elképedten látta, hogy mi történt és újból tüzelni akart. De mielőtt még egyszer meghúzhatta volna a ravaszt, a fegyverét megragadta valami – valami láthatatlan, de hihetetlenül hatalmas erő – és nagy ívben Vader markába röpítette. Az ébenfekete alak hűvös nyugalommal az ebédlőasztal lapjára helyezte a pisztolyt.

Obszidián légrostélyán át szörcsögve a szavakat, a fekete lovag megszólította felsült támadóját:

– Megtisztelne, ha velünk tartana.

* * *

Artu Detu érezte, ahogy az eső kupolás fémfején dobol, miközben keservesen botorkálva gázolt a lép sáros zsombékjai között. Yoda menedéket adó kis kunyhója felé igyekezett és optikai érzékelői hamarosan regisztrálták az ablakokból kiszűrődő, aranyló pislákolást. Ahogy egyre közelebb ért a hívogató házikóhoz, robothoz illő megkönnyebbülés járta át, hogy végre kikerül ebből a bosszantó, szűnni nem akaró esőből.

De amikor aztán be akart menni a bejáraton, kénytelen volt megállapítani, hogy merev gépteste sehogyan sem fér be a nyíláson; próbálkozott szemből, próbálkozott oldalról. Számítógépagya végül nagy nehezen felfogta, hogy ezzel a formával itt egyszerűen lehetetlen bejutni.

Artu nem akart hinni az érzékelőinek. Bekukucskálva az ablakon, megpillantott egy sürgölődő alakot, aki ott tett–vett a konyhában, gőzölgő fazekakat kavargatott, aprított és szeletelt, ide–oda futkározott. Csakhogy a Yoda aprócska konyhájában sürgölődő alak nem a Jedi mester volt – hanem a tanítványa.

Yoda meg, legalábbis így látta Artu, szép kényelmesen üldögélt a szomszédos szobában és szelíden mosolyogva serényen dolgozó fiatal tanítványát nézte. Aztán, konyhaténykedése kellős közepén, Luke váratlanul megdermedt, mintha valami fájdalmas látomás ötlött volna fel benne.

Yoda is észrevette Luke zaklatott lelkiállapotát. Némán figyelte tovább a tanítványát, de közben a háta mögöl felbukkant három távirányítható gömböcske és nesztelenül a fiatalember háta mögé röppentek, hogy hátulról támadjanak a mit sem sejtő ifjú jedire. Luke szemvillanás alatt megperdült a sarkán és fedővel az egyik, kanállal a másik kezében, szembefordult velük.

A gömböcskék valóságos sugárözönt zúdítottak Luke nyaka közé. De Luke, szemfényvesztő ügyességgel, egymás után parírozta a sugarakat. Eközben az egyik gömböt hátrabokszolta a nyitott ajtó felé, ahol Artu állt, elmerülten figyelve gazdája virtuóz mutatványát. A hűséges robot azonban túl későn vette észre a csillogó gömböt, amely nyomban tüzet nyitott rá. A sivalkodó robotot jókora döngéssel a földre döntötte az ütés ereje, amitől kis híján kiborultak elektronikus belső részei.

Jóval később, aznap este, miután sikeresen megállta tanítómestere jó néhány próbatételét, a holtra fáradt Luke Skywalker végre álomba zuhant, kint a földön, Yoda háza előtt. Rosszul aludt, hányta–vetette magát és halkan nyögdécselt álmában. Aggódo robotja ott állt fölötte, kinyújtott karjával időnként eligazítva rajta az újra meg újra lecsúszó takarót. De amikor Artu egyszer arrébb gördült, Luke hangosan felnyögött és reszketni kezdett, mintha szörnyű lázálom gyötörné.

Yoda meghallotta a nyögdécselést odabent a házban és az ajtóhoz sietett.

Luke riadtan eszmélt fel álmából. Kábultan körülpillantott, aztán észrevette mesterét, aki gondterhelten nézte őt a háza ajtajából.

– Nem tudok szabadulni ettől a látomástól. – mondta neki Luke. – A barátaim... bajban vannak... és úgy érzem, muszáj...

– Luke, nem szabad elmenned. – intette Yoda.

– De Han és Leia meghal, ha nem megyek!

– Nem tudhatod. – ezt Ben suttogó hangja mondta, aki lassan testet öltött előttük. Ott állt a régi köpenyébe öltözött alak, kékes árnyalatban fel–felvillanó fantomképként és így szólt Luke–hoz: – Még Yoda sem tudja, mi lesz a sorsuk.

De Luke–ot mélységesen aggasztotta barátai sorsa és el volt rá szánva, hogy tesz valamit.

– Biztosan segíthetnék rajtuk! – makacskodott.

– Még dolgoz van itt. – mondta gyöngéden Ben. – Még mindig sokat kell tanulnod.

– Érzem az erőt. – mondta Luke.

– Csak még bánni nem tudsz vele. Ez a legveszélyesebb szakasz, Luke. Most vagy a legjobban kitéve a sötét oldal csábításainak.

– Úgy, úgy. – helyeselt Yoda. – Hallgassál te csak Obi–Wanra, ifjú barátom. A fa. Emlékezzél a kudarcra a fánál! Na?

Igen, Luke fájdalmasan emlékezett vissza a kudarcra, bár úgy érezte, sok erőt és tapasztalatot merített belőle.

– Rengeteget tanultam azóta. És visszajövök, hogy befejezzem, amit elkezdtem. Ezt megígérem, mester.

– Alábecsülsz a császárt. – mondta neki Ben komoran. – Az uralkodó rád feni a fogát. Ezért szenvednek a barátaid.

– Nekem is éppen ezért kell mennem. – mondta Luke.

Kenobi nem tárgított.

– Nem akarom, hogy téged is elvegyen tőlem a császár, mint Vaderrel tette valaha.

– Engem nem veszítesz el.

– Vadert és a császárt nem győzheti le más, csakis egy tökéletesen kiképzett Jedi lovag, akinek a szövetségese az erő – mondta nyomatékosan Ben. – Ha most abbahagyod a tanulást, ha a gyorsabb, a könnyebb ösvényt választod, mint Vader tette, akkor a gonosz ügynökévé leszel, és a galaktikát még mélyebbre taszítják a gyűlölet és a kétségbeesés szakadékába.

– Meg kell őket állítani! – vetette közbe Yoda. – Hallod? Ettől minden függ!

– Te vagy az utolsó jedi, Luke. Benned van minden reményünk. Légy türelemmel.

– És áldozzam föl Hant meg Leiát? – kérdezte hitetlenkedve Luke.

– Ha fontos neked, amiért harcolnak – mondta Yoda és rövid szünetet tartott –, akkor

igen!

Emésztő szorongás lett úrrá Luke-on. Sehogyan sem tudta, miként békíthetné ki egymással két mentora tanácsait a lelkében dúló érzésekkel. A barátai szörnyű veszélyben vannak, mi sem természetesebb hát, minthogy a segítségükre siessen. De mesterei úgy vélik, hogy még felkészületlen, hogy még nem eléggé sebezhetetlen a Vader és császára hatalmával szemben, hogy barátainak is, önmagának is kárt okozhat – és talán örökre eltűnhet a gonoszág felé vezető ösvényen.

De vajon hogyan is törődjön ilyen elvont, távoli dolgokkal, amikor Han és Leia nagyon is megfoghatóan szenved? Hogyan engedhetné meg magának azt a fényűzést, hogy megfélemlítse egy, csak lehetséges, de még nem valódi veszély, amikor a barátait már a jelen pillanatban is halálos veszedelem fenyegeti?

És most már minden további töprengés nélkül is tudta, hogy mi a teendője.

* * *

Másnap már estefelé járt, amikor Artu Detu elhelyezkedett a számára beépített aljzatban Luke X-szárnnyú vadászgépének a pilótafülkéje mögött.

Yoda ott állt az egyik üres ládán és az X-szárnnyú reflektorainak fényében Luke-ot nézte, aki egymás után rakosgatta vissza a teli ládákat a gép hasába.

– Nem tudlak megvédeni, Luke. – ködlött fel Ben Kenobi hangja, miközben köpönyeges alakja fokozatosan körvonalat öltött. – Ha úgy döntesz, hogy szembeszállsz Vaderrel, csak magadra számíthatsz. Ha elhatározásra jutottál, akkor nekem már nincs beleszólásom.

– Megértettem. – felelte hűvösen Luke. Aztán odafordult a robotjához. – Artu, indítsd be az energiakonvertereket!

Artu, aki máris rákapcsolódott a hajó számítógép csatlakozójára, boldogan fűttyentett, hogy végre a háta mögött hagyhatja ezt a borongós lápvilágot, ahol egy robot csakis pocsékul érezheti magát.

– Luke – tanácsolta Ben –, csakis a tudásért és önvédelemből használd az erőt, sohase fegyverként. Sose engedd, hogy hatalmába kerítsen a gyűlölet vagy a harag. Mert ez a kettő a sötét oldal felé vezet.

Luke szórakozottan biccentett. Az esze már az előtte álló hosszú úton és a reá váró feladatokon járt. Muszáj megmentenie a barátait, kiknek az élete őmiatta került veszélybe. Felkapaszkodott a pilótafülkébe és aprócska Jedi mesterére pillantott.

Yodát mélységes aggodalom gyötörte tanítványa sorsáért.

– Vader erős. – intette Luke-ot baljóslatúan. – Neked sorsod fölött gyülekezik a felhők. Sose ne feledd, amit tanultad. Emlékezz mindenre, mindenre! Az életedet mentheti meg.

– Emlékezni fogok, Yoda mester. – nyugtatta meg Luke. – Emlékezni fogok és visszajövök, hogy befejezzem, amit elkezdtem. A szavamat adom neked!

Artu lehajtotta a pilótafülke tetejét, Luke meg beindította a hajtóműveket.

Yoda és Obi-Wan Kenobi szótlánul nézte, ahogy az X-szárnnyú felbőgei a repulzorait és kitaxizik a lombkorona alól a felszálláshoz.

– Én megmondtam neked, meg én. – mondta Yoda bánatosan, miközben a kecses vadászgép emelkedni kezdett a párás égbolt felé. – Nyughatatlan ez a fiú. És most minden fogja rosszra fordulni.

– Ez a fiú az utolsó reményünk. – felelte Ben Kenobi és a hangja remegett az elfojtott érzelmektől.

– Nem – igazította ki korábbi tanítványát ravasz, csillogással a szemében a kis Jedi mester –, van még egy reménysugár.

Yoda főlszegte a fejét és a sötétedő égboltra meredt, amelyen Luke hajója már egybeolvadt a többi szikrázó csillaggal.

XII.

Csubakka úgy érezte, megőrül.

A börtöncellát valósággal elárasztotta a forró, vakító fény, amely szinte perzselte a vuki érzékeny szemét. Még az arca elé szorított hatalmas mancsa és szőrös karja sem nyújtott elegendő védelmet a verőfény ellen. Kínjait tovább tetézte egy magas frekvenciájú sívító hang, amely a négyszögletű fülkébe besüvítve rettenetesen bántotta Csubakka finom hallását. Szívszaggatóan üvöltött, de torokhangú ordítását elnyomta az átható, fülrepesztő sívítás.

A vuki felajzottan rótt a szűk cellája hosszát. Szánalomra méltóan nyögdécselt, elkeseredetten dörömbölt a vastag falakon és azt kívánta, bárcsak jönne már valaki, akárki, hogy kiszabadítsa innét. Ahogy a falat ütötte, a süvítő fütty, amely kis híján megrepesztette a dobhártyáját, váratlanul elhallgatott és a vakító fényáradat vibrálva kihunytt.

Csubakka hátratántorodott, hogy ilyen hirtelen abbamaradt a kínzás, aztán odalapult az egyik cellafalhoz, hátha meghallja, jön-e valaki a szabadítására. A vastag falakon egyetlen nesz sem szűrődött át és Csubakka, már-már az örületig felingerelve, lapátnyi öklével ismét a falra sújtott.

De a fal föl se vette az ütést, most is éppoly áthatolhatatlan volt, mint eddig és Csubakka belátta, hogy itt valamivel többre volna szükség, mint a nyers vuki erőre. Reményvesztetten, hogy valaha is áttörheti ezt a falat, odatámolygott az ágyhoz, amelyen egy dobozban Thripio robotalkatrészei sorakoztak.

Előbb csak úgy ímmel-ámmal, aztán egyre fokozódó érdeklődéssel, a vuki kotorászni kezdett a dobozban. Felderengett neki, hogy talán nem lehetetlen megjavítani ezt a szétvert robotot. Nemcsak időtöltésnek volna pompás, hanem talán még a hasznára is lehet, ha sikerül Thripiót ismét működésbe hoznia.

Előhúzta az arany színű fejet és a kifejezéstelen szemekbe meredt. Odatartotta maga elé és érthetetlen szavakat dünnyögött neki, mintha fel akarná készíteni a robotot az újraaktivizálódás örömeire – vagy éppenséggel a csalódásra, amelyben akkor lesz része, ha Csubakka esetleg kudarcot vall az összeszerelésével.

Aztán, egy ilyen bivalyerejű és behemót teremtménytől szokatlanul finom mozdulattal, a vuki visszaillesztette a vaksi szemekkel bámuló fejet a bronz színű törzsre. Majd vaktában matatni kezdett a Thripio belsejében tekergő millió vezetékekkel és áramkörrel. Műszaki ügyességét eddig csak a *Millennium Falcon*on végzett néhány javítás tette próbára, így hát most elbizonytalanodott, vajon képes lesz-e elvégezni ezt a komplikált feladatot. Csubakka ide-oda húzogatta, babrálta a vezetékeket és közben egyre jobban elámult ezen a bonyolult mechanizmuson, amikor egyszerre csak Thripio szemében kigyúlt a fény.

A robot belsejéből nyöszörgés tört föl. Halványan Thripio normális hangjára emlékeztetett, de rettentő mély volt és annyira vontatott, hogy lehetetlen volt megkülönböztetni egymástól a szavakat.

– Birrrrrrr–odaaaaaaal–mi–rrrrrr–ohhh–ammmmm–osztttt–agoooooooo–sss...

Csubakka tanácstalanul megvakarta torzonborz kobakját és tovább tanulmányozta a törött robotot. Támadt egy ötlete; az egyik vezetéket átkötötte egy másik aljazatra. Thripio beszédritmusa nyomban a megszokott gyorsaságra váltott. De amit mondott, mintha egy rossz álomból szólt volna a vukihoz.

– Csubakka! – kiabálta Szi Thripio feje. – Vigyázz, birodalmi rohamosztagosok rejtőznek a... – elhallgatott, mintha újra átélné azt a szörnyű percet, aztán fölkiáltott: – Jaj, ne! Eltaláltak!

Csubakka együtt érzően csóválta a fejét. Pillanatnyilag nem tehetett mást, mint hogy nekiveselkedjen és Thripio maradék alkatrészeit is visszaszerelje a helyükre.

* * *

Han Solóval alighanem most történt meg életében először, hogy jajkiáltás hagyta el az ajkát. Sohasem kellett még ilyen iszonyatos kínokat kiállnia. Odaszíjazták egy emelvényre, amely körülbelül 45 fokos szögben állt a padlóhoz képest. Tehetetlenül heverő testébe rövid időközönként égető erejű elektromos áramot vezettek; az áramütések ereje egyre fokozódott. Minden izmát megfeszítve igyekezett kiszabadulni a szíjak szorításából, de olyan fogcsikorgató volt a kín, hogy örülhetett, ha egyáltalán eszméleténél marad.

A kínzóállvány mellett ott állt Darth Vader és némán figyelte Han Solo kínszenvedését. Nem látszott sem elégedettnek, sem elégedetlennek, csak figyelt egykedvűen, aztán amikor már eleget látott, hátat fordított a görcsösen vonagló alaknak, kiment a cellából és a helyére csusszanó ajtó elnyelte Solo kétségbeesett jajkiáltásait.

A kínzókamra előterében Boba Fett, Lando Calrissian meg a titkára várt Vader lovagra.

Vader szembeszökő undorral fordult oda Boba Fetthez.

– Hé, fejdáz! – szólította meg Vader a szürkés-kék kezeslábasán zöld színű testpáncélt és kopott sisakot viselő alakot. – Ha a jutalmadra vársz, akkor még várnod kell, amíg elkapom Skywalkert is.

A magabiztos Boba Fettet látszólag nem hozta zavarba ez az újabb fordulat.

– Én ráérek, Vader lovag. Nekem csak az a fontos, hogy Solo kapitány épségben maradjon. A kalapos Jabba kétszer annyit fizet, ha élve szállítom le neki.

– Solo nem csekély kint áll ki, fejdáz – sziszegte Vader –, de a testi épségéért kezeskedem.

– Mi van Leia-val és a vukival? – kérdezte Lando némi aggodalommal a hangjában.

– Ne féljen, túlélük. – felelte Vader. – De egyet jól jegyezzen meg – tette hozzá ellentmondást nem tűrő végérvényességgel Vader –, a várost soha többé nem hagyhatják el!

– Erről nem volt szó a megállapodásunkban. – vetette ellene Calrissian. – De arról sem, hogy Hant ennek a fejdáznak a kezére adja.

– Csak nem érzi úgy, hogy méltánytalanul bántam önnel? – kérdezte gunyorosan Vader.

– Nem. – mondta Lando és a titkárára sandított.

– Helyes – folytatta Vader és még megtoldotta egy burkolt fenyegetéssel –, tudniillik fölöttébb kellemetlen volna, ha arra kényszerülnék, hogy állandó helyőrséget hagyjak hátra a bolygón.

Lando Calrissian hódolatteljesen fejet hajtott és megvárta, míg Vader a fejdáz társaságában méltóságteljesen bevonul az egyik felvonóba. Aztán a Felhőváros kormányzója is megindult, titkárával a nyomában és merev léptekkel végigment az egyik fehér falú folyosón.

– Ez az alku egyre előnytelenebb, ahányszor csak szóba kerül. – panaszkodott Lando.

– Talán megpróbálhatott volna egyezkedni vele. – vetette fel a titkár.

Lando savanyú pillantással válaszolt. Kezdett rájönni, hogy a Darth Vaderrel kötött megállapodásból semmi haszna sem lesz. Ráadásul bajt hozott vele olyan emberek fejére, akiket talán a barátjainak tekinthetett volna. Végül aztán, egészen halkan, nehogy Vader spiclijei meghallhassák, azt mondta:

– Rossz előérzeteim vannak.

* * *

Szi Thripio végre kezdte magát valahogy úgy érezni, mint régen.

A vuki mostanáig lankadatlanul dolgozott, hogy visszakösse a helyükre a robot vezetékeit és belső áramköreit, most meg azon töprengett, miként illessze vissza a kiszakított végtagokat. Eddig már sikerült a helyére tennie a fejet és elkészült az egyik karral is. Thripio többi alkatrésze még mindig ott hevert az asztalon, és az elválasztott ízületeknél kicsüngtek a drótok és a villamos áramkörök.

De bármilyen odaadóan foglalatostkodott is vele a vuki, az aranyszínű robot lármásán litániázni kezdett.

– Ejnye, nincs ez jól így – méltatlankodott –, most meg nem látok!

Az angyali türelmű vuki csak vakkantott és megigazította az egyik vezetéket Thripio nyakában. Végre ismét látott a robot és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Na végre, így már jobb!

De nem volt sokkal jobb. Amikor újonnan üzembe helyezett optikai érzékelőjét arrafelé irányította, ahol a mellkasának kellett volna lennie, megpillantotta a hátát!

– Hé! Jaj, várj csak! Mit csinálsz? Ki vagyok fordítva! – hebegte Thripio. – Te együgyű szőröcsimbók! Csak egy ilyen behemót pancser, mint te, lehet olyan ostoba, hogy a fejemet a...

A vuki fenyegetően felmordult. Már majdnem elfelejtette, milyen kellemetlen fráter ez a robot. És különben is, ez a cella túlságosan szűk volt ahhoz, hogy tovább hallgassa ezt a siránkozást! Mielőtt Thripio egy mukkot szólhatott volna, a vuki följe tornyosult és kirántott egy vezetéket. Az egyenletes zúgás nyomban elhallgatott és a cella ismét elcsendesedett.

De akkor valami ismerős szag kezdett terjengeni.

A vuki beleszimatolt a levegőbe, aztán az ajtónál termett.

A cellaajtó zizegve félrecsusszant, és két birodalmi rohamosztagos betuszkolta a megtépázott és teljesen kimerült Han Solót. A rohamosztagosok eltávoztak, Csubakka meg gyorsan odalépett a barátjához és boldogan a karjába ölelte. Hannak halott sápadt volt az arca, a szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. Úgy rémlett, az ájulás szélén van és Csubakka mélységes aggodalommal vakkantott oda régi–régi bajtársának.

– Nem – mondta Han küszködve –, nincs semmi bajom. Semmi bajom.

Megint kinyílt az ajtó és a rohamosztagosok ezúttal Leia hercegnőt taszigálták be rajta. Már nem az elegáns ruhája volt rajta, hanem újra a fehér hóruháját viselte és akárcsak Hannak, a külseje zilált volt, az arca elcsigázott.

Amikor a rohamosztagosok mögött ismét bezárult az ajtó, Csubakka odatámogatta Leiát Han mellé. Érzelmekkel teli pillantást váltottak, aztán szorosan egymás karjába bújtak. Egy pillanattal később gyöngéden megcsókolták egymást.

Han még a karjában tartotta, amikor Leia elhaló hangon megkérdezte tőle:

– Miért csinálják ezt? Nem értem, mit akarhatnak vele.

Han sem értette.

– Addig gyötörtek a kánpadon, hogy már üvöltöttem a fájdalomtól, de egyetlen kérdést sem tettek föl.

Megint csak félrecsúszott az ajtó és a nyílásban megjelent Lando, két felhővárosi testőre kíséretében.

– Takarodj innen, Lando! – üvöltötte Han. Lett volna csak jobb erőben, talpra ugrik, hogy rávesse magát erre a hűtlen barátára.

– Ne üvölts úgy, inkább figyelj rám egy pillanatra. – csattant föl Lando. – Mindent elkövetek, hogy könnyítsék a helyzeteden.

– Nahát, ez igazán rendes tőled. – jegyezte meg Han maró gúnnyal.

– Vader beleegyezett, hogy átadja nekem Leiát és Csubit. – magyarázta Lando. – Nem hagyhatják ugyan el a bolygót, de legalább biztonságban lesznek.

– És Han, vele mi lesz? – tátozott a felháborodástól Leia. Lando komoran a barátjára pillantott.

– Nem tudtam, hogy vérdíjat tűztek ki a fejedre. Vader odaadott a fejvadásznak.

A hercegnő Hanra villantotta a szemét: aggodalom csillant benne.

– Nem értesz te ebből az egészből egy szót se – mondta Han Calrissiannak –, ha elhiszed Vadernek, hogy élve kienged bennünket a markából.

– Nem te érdeked őt. – mondta Lando. – Valami Skywalker nevű fickót hajkurász.

A két rabnak elállt a lélegzete, amikor így, mintegy mellékesen ejtve meghallották ezt a nevet. Han teljesen tanácstalanul állt.

– Luke–ot? De hát miért?

A hercegnőnek vadul dolgozott az agya. A tények mozaikjai kezdtek elrendeződni, kialakult a félelmetes végeredmény. Régen azért hajszolta Vader Leiát, mert a birodalom és a Felkelők Szövetsége között dúló háborúban fontos politikai szerepet játszott. Most szinte ügyet sem vetett rá, úgy látszik, már csak egyetlen célra akarta felhasználni.

– Vader lovag tudniillik csapdát állított neki – folytatta Lando – és...

– Mi vagyunk a csalétek. – fejezte be a mondatot Leia.

– És ez az egész felhajtás a kölyök miatt van? – kérdezte Han. – Mi az ördög lehet olyan fontos rajta?

– Azt én nem tudom, de annyit mondhatok, hogy máris útban van errefelé.

– Luke idejön?

Lando Calrissian bólintott.

– Te aztán szépen elintéztél minket – hördült fel Han és fröcsögve vágta oda Landónak –, barátom!

Amikor ez az utolsó, szemrehányó szó is kiszakadt belőle, Han Solónak váratlanul visszatért az ereje. Minden haragját beleadta az ütésbe, amelytől Landóval tótágast állt a cella. A két valaha volt barát szempillantás alatt ádáz, adok–kapok verekezésbe bonyolódott. Lando két testőre közelebb lépett a dulakodó ellenfelekhez és ütni kezdték Hant lézerpuskájuk tusával. Az egyik erős ütés állon találta Hant, aki átrepült a cella túlsó sarkába és az állából patakzott a vér.

Csubakka ingerülten felbődült és a testőrökre vetette magát. A két őr már lövésre emelte fegyverét, amikor Lando rájuk kiáltott:

– Ne lőjetek!

A zúzódásoktól tarkított és még mindig szédelgő kormányzó Hanhoz fordult.

– Amit tudtam, megtettem érted. – mondta. – Sajnálom, hogy csak ennyire futotta, de nekem is megvan a magam baja. – aztán indulóban még hozzátette: – Máris túlmentem azon a határon, amit a józan ész diktál.

– Persze, persze – vágott vissza a lassan magához térő Han Solo –, igazi hős vagy.

Amikor Lando és a testőrei eltávoztak, Leia és Csubakka felsegítette Hant, és odatámogatták az egyik priccshez. Leia letépett egy csíkot a ruhájából és gyöngéden felitatta a vért, amely még mindig szivárgott az állából.

Gyömködte a gyolcsdarabot és közben halkan kuncogott.

– Maga aztán tud bánni az emberekkel. – ugratta Hant.

* * *

Artu Detu kupolás feje körbeforgott hordószerű törzsén, ahogy érzékelői a Bespin rendszert övező csillagóceánt pásztázták.

A rohanó X–szárnyú csak az imént lépett be a rendszerbe és úgy hasította a fekete úrt, akár egy nagy, szürke ragadozó madár.

Az R2-es robotnak rengeteg mondanivalója volt. Elektronikus megfigyelései egymás hegyen–hátán ömlöttek az agyából, a fordítás sebesen futott föl a pilótafülke egyik monitorernyőjére.

A komor képű Luke azonnal válaszolt Artu első, sürgető kérdésére.

– Igen. – mondta Luke. – Biztos, hogy velük van Thripio is.

A kis robot megeresztett egy sor izgatott füttyöt.

– Várj türelemmel – mondta neki higgadtan Luke –, mindjárt ott leszünk.

Artu körbeforduló feje fenséges csillaghalmazokat észlelt, s a kis robot bensőjét jóleső meleg és vidámság árasztotta el; az X–szárnyú pedig suhant tovább, akár az angyalok nyila, egy bolygó felé, amelyet felhők közé nyúló város ékesített.

* * *

Lando Calrissian és Darth Vader ott állt a tágas, karbonittal működő fagyasztókamra alját szinte teljesen betöltő hidraulikus padló peremén. A fekete lovag meg se moccant, csak a kamrát előkészítő segédszemélyzet sürgölődött.

A padló középső, hidraulikusan süllyeszthető része mély aknát takart, melyből számtalan fúvócső állt ki, s körben a plafonon hatalmas, különböző alakú vegyszeres tartályok sorakoztak.

Lézerkarabélyukat markolva, négy vértbe öltözött birodalmi rohamosztagos állt őrt.

Darth Vader alaposan körülnézett a helyiségben, aztán Calrissianhoz fordult.

– Nem valami fényes a berendezés – jegyezte meg –, de a célnak talán megfelel.

Vader egyik tisztje rohant oda a Sith lovaghoz.

– Vader lovag – jelentette –, idegen hajó közeledik, X–szárnyú típus.

– Nagyszerű. – mondta hűvösen Darth Vader. – Kövessék nyomon Skywalker minden mozdulatát és adják meg neki a leszállási engedélyt. Addig mi előkészítjük a kamrát neki.

– Kizárólag karbonitos mélyhűtésre használjuk ezt a berendezést. – mondta a Felhőváros kormányzója idegesen. – Lehet, hogy belepusztul, ha bedugja ide.

De Vader már korábban mérlegelte ezt a lehetőséget. Talált egy biztos módszert, amivel kipróbálhatja a berendezés hatásfokát.

– Nem áll szándékomban, hogy kárt okozzak a császár prédájában. Először kipróbáljuk.

– odaintette magához az egyik rohamosztagost. – Vezessék elő Solót! – parancsolta a fekete lovag.

Lando gyors pillantást vetett Vaderre. Még mindig meglepetésként érte az a tömény gonoszság, amely ebből a félelmetes alakból sugárzott.

* * *

Az X–szárnyú gyors ütemben ereszkedett és most már a bolygót övező sűrű felhőtakarót hasította.

Luke fokozódó nyugtalansággal szemlélte a monitorok kiírásait. Talán Artúnak több az információja, mint amennyit neki ír ki a számítógép. Sisakrádióján megkérdezte a robotot.

– Nem észleltél járőrhajókat?

Artu tagadó választ adott.

Luke tehát, megbizonyosodván arról, hogy érkezése ezidáig titokban maradt, tovább űzte a hajóját a felé a város felé, amelyet oly jól ismert már a lázámaiból.

* * *

Hat disznófejű undibundi dolgozott kapkodva, hogy a fagyasztókamra minél előbb használható állapotba kerüljön, miközben Lando Calrissian és Darth Vader – most már a Felhőváros igazi gazdája – figyelmesen nézte a lázas sürgésforgást.

A karbonitos fagyasztóemelvénnyel körül sürgölődő undibundik most leeresztettek az aknába egy csőrendszert, amely valami ismeretlen fajú óriáslény érrendszerére emlékeztetett. Fölemelték a karbonitos tömlőket és a helyükre ütögették őket. Aztán becipeltek egy súlyos, koporsószerű tartályt és lerögzítették az emelvénnyel közepére.

Hat birodalmi rohamosztagos élén beviharzott a helyiségbe Boba Fett. A katonák Hant, Leiát és a vukit taszigálták, lökdösték maguk előtt, kényszerítve őket, hogy belépjenek a kamrába. A vuki hátán ott csüngött odaszíjazva a félig-meddig összerakott Szi Thripio, akinek az egyik karját és a két lábát csak úgy tessék-lássék akasztották rá az aranylő törzsre. A robot feje épp az ellenkező irányba nézett, mint amerre Csubakkát tuszkolták és Thripio vadul forgatta ide-oda, hogy legalább lássa, merrefelé mennek és mi vár még rájuk.

Vader a fejvadászhoz fordult.

– Tegye be a mélyfagyasztó kamrába.

– És ha nem éli túl? – kérdezte a számító Boba Fett. – Mert nekem egy vagyont ér ám!

– Majd a birodalom megtéríti a kárát – felelte szűkszavúan Vader.

– Ne! – tiltakozott rémülten Leia.

Csubakka hátravetette sörényes fejét és fülsiketítő vuki ordítást hallatott. Aztán nekiugrott a Hant őrző rohamosztagosoknak.

Ijedtében halálra válva, Szi Thripio az arca elé kapta egyetlen működő karját.

– Megállj! – kiáltotta a robot. – Megőrültél?

De a vuki már a rohamosztagosokkal dulakodott, mit sem törődve a túlerővel vagy a robot ijedt sikoltozásával.

– Ne, ne... Ne bántsanak! – rimánkodott Thripio és a karjával oltalmazni próbálta az oldaláról csüngő alkatrészeit. – Ne! Hiszen ő nem is úgy gondolja! Maradj már nyugton, te szőrös bolond!

A helyiségbe berohant még néhány rohamosztagos és ők is csatlakoztak a verekedőkhöz. Néhányan ütni kezdték a vukit lézerpuskájuk tusával, s közben Thripio is kapott egyet-egyet.

– Juj! – visított a robot. – Én nem tettem semmi rosszat!

A rohamosztagosok lassan fölülkerekedtek és épp a vuki arcába akartak sújtani a fegyverükkel, amikor a civakodás zaját túlkiabálva, felkiáltott Han:

– Csubi, ne! Hagyd abba, Csubakka!

Han Solo volt az egyetlen, aki megállíthatta a fölingerelt vukit. Han kirántotta magát örei közül és odarohant a dulakodókhoz, hogy véget vessen az ádáz küzdelemnek.

Vader intett az öröknek, hagyják csak, hadd menjen Han és a rohamosztagosoknak is jelt adott, hogy szüntessék be a verekedést.

Han megragadta torzonborz barátja alsókarját, hogy lecsillapítsa, aztán keményen a szeme közé nézett.

A felhevült Thripio még mindig füstölgött.

– Igen, igen... állítsa csak meg, elég volt! – aztán megkönnyebbült, gépi sóhajjal hozzátette még: – Hála az égnek!

Han és Csubakka egymásra meredt, az előbbi komoran barátja szemébe nézett. Röviden megölelték egymást, aztán Han így szólt a vukihoz:

– Tartalékkold az erődet egy más alkalomra, cimbora, ha majd jobbak az esélyek. – és kiszorított egy biztató kacsintást, de a vukinak majd meghasadt a szíve és csak egy gyászos nyikkanásra futotta az erejéből.

– Jól van – mondta Han és mindent elkövetett, hogy az ajkára valami vigyorfélét erőltessen –, én is tudom. Ugyanazt érzem, mint te. Vigyázz magadra! – azzal Han Solo odafordult az egyik őrhöz. – Helyesebben tennék, ha megbilincselnék, amíg tart ez a dolog.

A lehangolt Csubakka ellenállás nélkül tűrte, hogy az örök egy erős acélbilincset kattintsanak a csuklóira. Han búcsúzóul még egyszer megölelte, aztán Leia hercegnőhöz fordult. Karjába zárta a lányt és úgy ölelték egymást, mintha soha többé nem akarnának elválni.

Aztán Leia Han ajkára szorította az ajkát és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Amikor véget ért a csók, a lánynak könnyes volt a szeme.

– Szeretlek. – súgta halkan. – Eddig nem mondhattam meg neked, de ez az igazság.

Han rámosolygott, azzal a jól ismert, hetyke vigyorával.

– Csak el ne felejtsd, mert még találkozunk! – aztán ellágyult az arca és gyöngéden homlokon csókolta a lányt.

Leia arcán végiggördültek a könnycseppek, amikor Han hátat fordított neki és nyugodt, bátor léptekkel elindult a hidraulikus emelvény felé.

Az undibundik nyomban körülvették, ráállították az emelvényre és levették kezéről a bilincset. Han magányosan és tehetetlenül állt ott és még egyszer, utoljára a barátaira pillantott. Csubakka szomorúan viszonzta a tekintetét, a válla fölött meg Thripio nyújtogatta a fejét, hogy még egy utolsó pillantást vethessen a vakmerő férfira. Calrissian, a kormányzó komor tekintettel várta ennek az embernek a végzetét, a megbánás mély barázdákat szántott az arcába. És ott volt Leia. Az arcát eltorzította a szívét marcangoló, mélységes fájdalom, de méltóságteljesen állt és megpróbált erős lenni.

Leia arca volt az utolsó, amit Han még láthatott, mert a hidraulikus emelvény hirtelen süllyedni kezdett vele. Ahogy ereszkedett lefelé, a vuki még egy végső és vészjósló búcsúüvöltést hallatott.

Ebben a szörnyűséges pillanatban a fájdalomtól sújtott Leia elfordította a szemét és még Landónak is megrándult az arca.

A következő pillanatban jéghideg folyadék zúdult az aknába, a csövek vastag sugárban okádták a füstölő fluidumot.

Csubakka félig elfordult a rémületes látványtól, miáltal Thripio jobb szögéből láthatta a folyamatot.

– Úgy látom, karbonitba ágyazzák. – közvetített a robot. – Igen jó minőségű keverék. Sokkal jobb, mint az enyém. Ebben aztán semmi baja sem eshet... Már tudniillik, ha túléli a mélyfagyasztást.

Csubakka gyors pillantást vetett a háta mögé Thripióra és dühös vakkantással vetett véget a további műszaki részletezésnek.

Amikor a folyadék végül megszilárdult, leeresztettek néhány roppant fémfogót és kiemelték az aknából a még mindig sistergő karbonit tömböt. A közepébe ágyazott alak gyorsan hűlt, felismerhető volt ember mivolta, de nem voltak megkülönböztethető vonásai, akár egy szobrászvéssőre váró kőtömbnek.

A disznófejűek, akiknek a kezét vastag, fekete azbesztkesztyű védte, most odaléptek Han Solo szénburokba helyezett alakjához és felborították az egész tömböt. Az alak csörömpölve, hangos kongással az emelvény padlójára zuhant és akkor az undibundik betaszigálták az előkészített, koporsóforma tartályba. Aztán egy doboz formájú elektronikus szerkezetet tettek az oldalához és hátrahúzódtak.

Lando letérdelt, elforgatott néhány kapcsolót a berendezés homloklapján és ellenőrizte az egyik műszert, amely Han testhőmérsékletét mérte. Megkönnyebbülten felsóhajtott és intett a fejével.

– Él – közölte Han Solo aggódó barátaival –, tökéletes tetszhalálban van.

Darth Vader odafordult Boba Fetthez.

– Itt van, a tiéd, fejedvadász! – sziszegte. – Készítsék elő a kamrát Skywalker számára.

– Épp most landolt, uram. – tájékoztatta egyik szárnysegédje.

– Gondoskodjanak róla, hogy idetaláljon.

Lando Csubakkára és Leiára mutatva így szólt Vaderhez:

– Akkor én most viszem, ami az enyém. – el volt tökélve, hogy minél előbb kiragadja őket Vader karmai közül, még mielőtt a fekete lovag netán ismét megszegi a megállapodásukat.

– Vigye csak – mondta Vader –, de azért itt hagyok egy osztagot, hogy vigyázzanak rájuk.

– Nem ebben állapodtunk meg! – tiltakozott hevesen Lando. – Azt mondta, a birodalom nem fog beleavatkozni a...

– Most meg ezt mondom. És örüljön, hogy csak ennyi a változás.

Lando torka hirtelen elszorult, intő jelül annak, hogy mi vár rá, ha további akadályokat gördít Vader útjába. Lando önkéntelenül a nyakához kapott, de a következő pillanatban enyhült a láthatatlan marok szorítása és a kormányzó Csubakka meg a hercegnő felé fordult. A szemében mintha kétségbeesés bujkált volna, de azok ketten még egy pillantásra sem méltatták.

* * *

Luke és Artu óvatosan araszolt előre egy néptelen folyosón. Luke–nak fölöttébb gyanús volt, hogy ez idáig még senki sem állította meg őket, hogy megkérdezze, honnan jönnek és kicsodák egyáltalán. Senki nem kért tőlük leszállási engedélyt, személyi papírokat, s láthatólag az sem érdekelt senkit, hogy mi a látogatásuk célja. Úgy tűnt, a Felhővárosban senki sem kíváncsi rá, ki ez a fiatalember és a kis robotja – vagy, hogy mi dolguk itt. Fölöttébb baljóslatú előjelek voltak ezek és Luke kezdte kényelmetlenül érezni magát.

Hirtelen valami zajra lett figyelmes a folyosó túlvégében. Luke megtorpant és szorosan odasimult a folyosó falához. Artu, akit egészen felcsigázott a remény, hogy hamarosan ismerős robotok és emberek között lehetnek megint, izgatottan füttyölni és csipogni kezdett. Luke csak egy pillantással jelezte neki, hogy maradjon csendben és az apró robot még egy utolsó, erőtlen sikkantást hallatott, aztán elnémult. Akkor Luke kikukucskált a sarok mögül és meglátta, hogy az egyik benyíló csarnok felől egy csoport közeledik feléjük. A csoport élén egy félelmetes alak jött összevissza horpadt páncélban és sisakban. Mögötte két felhővárosbeli fegyveres őr taszigált egy átlátszó ládát. Luke rejtékhelyéről úgy látta, hogy a ládában, valami ismeretlen masszában egy szoborszerű emberi alak lebeg. A menetet két birodalmi rohamosztagos zárta le, akik kiszúrták Luke–ot.

A két rohamosztagos nyomban fegyvert rántott és tüzelni kezdett Luke irányába.

De Luke villámgyorsan elhajolt a sugarak útjából és mielőtt azok ketten újból meghúzhatták volna a ravaszt, az ifjú gyors egymásutánban leadott két lövést a pisztolyából és a sugarak sistergő lyukat ütöttek a rohamosztagosok mellvértjén.

A két rohamosztagos összerogyott, a testőrök meg hamar betuszkolták a ládát az egyik benyílóba, a csoportot vezető páncélos alak pedig célba vette Luke–ot és egy halálos sugarat lövellt feléje. A sugár hajsza híján eltalálta a fiatalembert és egy jókora darabot kiszakított a falból a feje mellett, valóságos porfelhőt zúdítva Luke nyakába. Amikor eloszlott a vakolatszempeszből álló porfelhő, Luke megint kikandikált a sarok mögül és megállapította, hogy névtelen támadója, az őrk és a láda is eltűntek egy súlyos fémajtó mögött.

Hangokat hallván a háta mögül, Luke hátrafordult és megpillantotta Leiát, Csubakkát, Szi Thripiót, meg egy ismeretlen, köpönyeges férfit, akik egy másik folyosón haladtak egy kis létszámú, birodalmi rohamosztagos csapat őrizete alatt.

Luke hadonászni kezdett, hogy magára vonja a hercegnő figyelmét.

– Leia! – kiáltott föl aztán.

– Luke, ne! – sikoltotta a lány a félelemtől elcsukló hangon. – Kelepcébe csaltak!

A kocogó Artút maga mögött hagyva, Luke utánuk vetette magát. De amikor egy szűk előszobába ért, Leiának meg a többieknek már nyoma se volt. Luke csak Artu izgatott fütttyögését hallotta, ahogy a kis robot csámpázva igyekezett az előszoba felé. De nem volt ideje belépni, mert a sarkon perdülő Luke orra előtt hangos banggal lezúdult egy behemót vasajtó, kirekesztve a meghökkent robotot.

Ez a mennydörgésszerű robajjal lezúduló ajtó elvágta Luke–ot a főfolyosótól. És amikor megfordult, hogy más kijáratot keressen, sorban további vasajtók csukódtak be hangos dőrejjel előtte.

Eközben Artu még mindig kábultan állt az előbbi sokktól. Elég lett volna még egy kis lépés az előszoba felé és a lezúduló ajtó összelapította volna. Egyik érzékelőjét odaszorította a vasajtóhoz, aztán megkönnyebbülten fütttyentett egyet és elkacsázott az ellenkező irányba.

Az előszoba falából sziszegő csövek meredtek elő, amelyekből gőz szivárgott és a feje fölött felfedezett egy nyílást, amely csak a jó ég tudja, hova vezetett. Luke közelebb húzódott, hogy jobban szemügyre vegye, de közben a padló egyik kockája, épp az, amelyiken állt, lassan emelkedni kezdett. Luke hagyta, hogy felemelje a padlókocka és el volt szánva rá, hogy szembenézzen az ellenféllel, aki miatt ilyen messzire jött.

Pisztolyát szorosan markolva a kezében, Luke fölemelkedett a karbonitos fagyasztókamrába. A helyiségben halálos csend uralkodott, csak a csövekből szökő gőz sziszegése hallatszott. Luke–nak úgy rémlett, hogy ő az egyetlen élő ember ebben a furcsa berendezésekkel és vegyszeres tartályokkal övezett helyiségben, de az ösztönei figyelmeztették, hogy nincs egyedül.

– Vader...

Maga elé suttogta a nevet, miközben körülpillantott a kamrában.

– Vader lovag! Érzem a jelenlétedet. Lépj elő! – csúfolódott láthatatlan ellenfelével Luke – Vagy talán félsz tőlem?

Miközben Luke kiejtette ezeket a szavakat, a szivárgó gőz felhőkben kezdett ömleni a csövekből. Aztán, fittyet hányva a dermesztő hidegre, a siftergő párafelhőben megjelent Vader és odalépett az aknát szegélyező keskeny járdára, fekete köpönyege libegett a háta mögött.

Luke óvatosan lépett egyet a feketébe burkolózó, démoni alak felé és tokjába csúsztatva pisztolyát. Magabiztosság áradt szét a testében és tökéletesen késznek érezte magát, hogy szembenézzen a fekete lovaggal, mint egyik Jedi a másikkal. Keze a fénykardja markolatára fonódott. Megérezte magában az erőt és az elszántságot, hogy belevágjon ebbe az elkerülhetetlen párharcba. Lassan elindult fölfelé a lépcsőn, Vader irányába.

– Veled van az erő, ifjú Skywalker – mondta Darth Vader odafönről –, de még nem vagy igazi Jedi.

Vader szavai olyan hatással voltak Luke–ra, akár egy hideg zuhany. Elbizonytalanodott és egy másik valaha volt Jedi lovag szavait idézte föl magában: „Luke, csakis a tudásért és önvédelemből használd az erőt, sohase fegyverként. Sose engedd, hogy hatalmába kerítsen a gyűlölet vagy a harag. Mert ez a kettő a sötét oldal felé vezet.”

De most nem volt idő a töprengésre. Luke keményen megmarkolta fénykardja finoman kimunkált markolatát és felkattintotta a lézerpengét.

Ugyanabban a pillanatban Vader is bekapcsolta a maga lézerkardját és nyugodtan várta, hadd támadjon az ifjú Skywalker.

Vader iránt érzett vad gyűlölete feltolult Luke-ban, hevesen nekiugrott és süvítve lecsapott a kardjával. De a fekete lovag a legkisebb erőfeszítés nélkül elhárította a csapást, kardja apró kis mozdulatával.

Luke újra támadott. A két energiasugár ismét egymásnak feszült.

Aztán csak álltak ott mindketten némán és összeakasztott fénykardjaik keresztje alatt egy végtelen percre egymásra meredtek.

XIII.

A Felhőváros belső főfolyosóján kis csoport haladt: hat birodalmi rohamosztagos fogta közre Landót, Leiát és Csubakkát. Kereszfolyosóhoz értek; váratlanul szembetalálkoztak Lando tizenkét testőrével és a titkárával, akik elálltak a csoport útját.

– 7. különparancs! – adta ki az utasítást Lando, amikor megtorpantak a titkára vezette fegyveresek előtt.

A tizenkét testőr abban a szempillantásban tüzelőállásba helyezkedett és célba vették a meghökkent rohamosztagosokat, aztán Lando titkára szép nyugodtan lefegyverezte mind a hatukat. Odanyújtott Landónak és Leiának egy-egy lézerpuskát, és várta a további utasításokat.

– Zárják be őket az őrtoronyba. – mondta Felhőváros kormányzója. – Csak semmi feltűnés! Senkinek sem szabad megtudnia.

A testőrök és Lando titkára, vállukra kapva a megmaradt lézerfegyvereket, elvezették a rohamosztagosokat a torony irányába.

Leiát egészen megzavarta az eseményeknek ez a gyökeres fordulata. De a zavar egyenesen meglepetéssé fokozódott, amikor azt látta, hogy Lando, Han Solo árulója, megoldja Csubakka kötelékeit.

– Gyerünk! – sürgette őket. – Gyorsan, tűnjünk el innét!

A vuki lapáttenyerei végre ismét szabadon mozoghattak. Csubakka magyarázatra sem várva, odafordult a felé az ember felé, aki épp csak az imént szabadította ki, vérfagyasztó üvöltéssel Landóra vetette magát és fojtogatni kezdte.

– Azok után, amit Hannal tett – mondta Leia –, nem bízom magában, hogy...

Lando, miközben kétségbeesetten küszködött, hogy kiszabadítsa magát Csubakka vasmarkából, megpróbált magyarázkodni.

– Nem volt más választásom. – kezdte, de a vuki egy dühös vakkantással belefojtotta a szót. – Még van rá remény, hogy megmentjük Hant – lihegte Lando. – A keleti leszállóhelyen vannak.

– Csubi – avatkozott végre közbe Leia –, hagyd már!

Még mindig dühöngve, Csubakka elengedte Landót és rámeredt, miközben Calrissian igyekezett ismét levegőhöz jutni.

– Tartsd rajta a szemed, Csubi. – figyelmeztette Leia a vukit, aki fenyegetően felmordult.

– Az a sanda gyanúm – motyogta Lando zihálva –, hogy az eddigieket újabb nagy hibával tetézem.

* * *

A tömzsi kis R2-es robot fel-alá bolyongott a folyosókon, érzékelőit ide-oda forgatta és alig várta már, hogy gazdája nyomára bukkanjon – vagy legalább az életnek valami jelére. Rájött, hogy félelmetesen eltévedt és már azt sem tudja, hány métert jött eddig.

Amikor befordult az egyik sarkon, a keresztfolyosón mozgó alakokat vett észre. Elcsippantott néhány robotköszöntést és mélységesen remélte, hogy jóindulatú lényekre akadt.

Az egyik alak meghallotta a csipogását és kiáltozni kezdett feléje:

– Artu! Artu!... – Thripio volt az.

Csubakka, aki még mindig a hátán cipelte a tessék-lássék összerakott Thripiót, gyorsan hátrafordult és megpillantotta a feljük szaporázó dagadt kis R2-est. De ahogy a vuki megfordult, Thripio elveszítette szeme elől a barátját.

– Hé! – csattant föl a felzaklatott Thripio. – Fordulsz vissza rögtön, te gyapjas... Artu, siess! Megyünk kimenteni Hant a fejavadász karmai közül.

Artu még gyorsabban kacsázott feljük, s közben megállás nélkül csipogott, Thripio meg türelmesen válaszolt neki, mindahány izgatott kérdésére.

– Tudom, tudom. De ne félj, Luke gazda tud vigyázni magára. – vagy legalábbis ezzel áltatta magát is Thripio, miközben a maroknyi csoport tovább kutatta Han nyomát.

* * *

A Felhőváros keleti leszállóhelyén pihenő *Slave I.* beszálló rámpáján két ór taszigálta felfelé Han Solo fagyott testét. Mögöttük Boba Fett éberén figyelte a környéket, nehogy támadás érje, majd amint az örök távoztak, felhátrált a fedélzetre. Amint bent volt, a sisakrádióján keresztül nyomban parancsot adott a hajó számítógépének, hogy haladéktalanul zárja le az összes bejáratot.

Pillanatokkal később Fett begyújtotta hajója hajtóműveit és dübörögve fölemelkedett a platformról a levegőbe.

Lando, Leia meg Csubakka akkor érkezett oda rohanvást, amikor a *Slave I.* elfordult a leszállóhely fölött és a stabilizáló szárnyait irányba állítva felgyorsult, majd beleolvadt a felhővárosi naplemente narancs- és bíborszínű pompájába. Csubakka felhördült és az arca elé kapott sugárvetőjéből egy sorozatot eresztett a távolodó űrhajó után.

– Kár a fáradságért. – mondta neki Lando. – Lőtávolon kívül vannak.

Mindenki a zsugorodó űrhajót bámulta, kivéve Thripiót. Még mindig Csubakka hátán fityegve, ő valami egészen mást látott, amit a többiek még nem vettek észre.

– Jaj, ne, ne! – sikoltott föl.

A csoport felé egy birodalmi rohamosztag közeledett, a kezükben lóbált lézerfegyverekből máris sugarak lövelltek feljük. Az első csak hajszáll híján vétette el Leia hercegnőt. Lando gondolkodás nélkül viszonzta az ellenséges tüzet és a levegő szikrázni kezdett a káprázatosán cikázó vörös lézersugaraktól.

Artu odaiszkolt a leszállóhely felvonójához, behúzódott a fülkébe és biztos távolból kikukucskálva figyelte az eszeveszett lövöldözést.

– Tűnjünk innen! – kiabálta túl a lövések dőrejét Lando és futva elindult a nyitott liftajtó felé, menet közben vissza-visszadurragtva a rohamosztagosok irányába.

De Leia és Csubakka egy tapodtat se mozdult. Megvetették lábukat és erős tűz alatt tartották a támadó rohamosztagosokat. Egymás után nyögtek fel és rogytak össze a katonák, akiknek a mellét, karját vagy a hasát széttépte ennek az egy szem nőnek és a vukinak halálos pontossággal leadott ösztüze.

Lando kidugta a fejét a liftből és vadul hadonászott feljük, hogy futásra bírja őket. De az a kettő csak tüzelt megszállottan, mert végre kiadhatták a mérgeket és minden keserőségüket, ami a fogságuk során és a mindkettejüknek oly fontos és szeretett ember

elvesztése miatt halmozódott fel bennük. El voltak szánva rá, hogy a Galaktikus Birodalom eme néhány alattvalójának egytől egyig kioltják az életét.

Thripio végtelenül szeretett volna bárhol máshol lenni. De minthogy mozdulni se tudott, nem tehetett mást, kétségbeesetten segítségért kiáltozott.

– Artu, segíts! – visította. – Mi közöm neked ehhez? Ó, mennyivel galádabb sors még a halálnál is egy vuki hátához kötve lenni!

– Ide, ide! – kiáltotta megint Lando. – Siessenek! Siessenek!

Leia és Csubakka most már hátrálni kezdett, és a lézersugarak valóságos záporát kellett kikerülniük, mielőtt beugorhattak volna a várakozó liftbe. Aztán a liftajtó bekattant és az ablakon át még látták, hogy a megmaradt rohamosztagosok vadul rohannak feléjük.

* * *

A karbonitos fagyasztóakna peremén Darth Vader és Luke Skywalker fénykardja ismét összecsapott.

Luke érezte, hogy a lába alatt minden vágásra, parírozásra és félreugrásra meginog a szegély. De fittyet hányt neki, mert Darth Vader Luke kardjának csapásaira egyre hátrált.

Vader, miközben a fénykardjával hárította Luke heves rohamait, párharcuk kellős közepén hűvösen megszólalt:

– Nem bénítja félelem a karod. Többet tanultál, mint vártam.

– Még szolgálók néhány meglepetéssel neked. – vágott vissza a magabiztos ifjú, s újabb rohamra lendült.

– Én is neked. – volt a higgadt, baljóslatú válasz.

A fekete lovag két könnyed mozdulattal megakasztotta Luke fegyverét és nagy ívben kiröpítette a kezéből. Vader energiapengéje Luke lábára suhintott, s az ifjúnak a levegőbe kellett szöknie, hogy védje magát. De az ugrás nem sikerült, megtántorodott és lebukfencezett a lépcsőn.

Luke elnyúlt a földön, s fölnézve megpillantotta a feje fölött imbolygó, vészjósló fekete alakot a lépcső tetején. Aztán az alak rávetette magát, gyászszínű köpönyege föllibbent mögötte, mint egy óriás denevér kiterjesztett szárnyai.

Luke villámgyorsan oldalra hemperedett, de a szemét közben egy pillanatra sem vette le a hatalmas fekete alakról, amely hangtalanul huppant le a földre, nem messze tőle.

– A jövőd a kezemben van, Skywalker. – sziszegte Vader és a kuporgó fiatalember fölé magasodott. – Most majd a sötét oldal szolgálatába szegődsz. Obi–Wan jól sejtette, hogy ez lesz a sorsod.

– Nem igaz! – kiáltott föl Luke, hogy elűzze ezt a gonosz szellemet.

– Sok minden van, amit Obi–Wan elhallgatott előled. – folytatta Vader. – Gyere csak, majd én bevégezem a tanításodat.

Hihetetlenül erős volt a Vaderből áradó hatás; Luke–nak már–már úgy rémlett, tapinthatóan valóságos.

„Ne hallgass rá.” – mondta magának Luke. – „Megpróbál törbe, csalni, tévútra vezetni, az erő sötét oldalára csalogatni, épp ahogyan Ben előre megmondta!”

Luke kúszva hátrált a közeledő Sith lovagtól. A fiatalember háta mögött csendben félreacsusszant a hidraulikus aknatető, készen, hogy befogadja őt.

– Inkább meghalok! – jelentette ki Luke.

– Erre semmi szükség. – A fekete lovag hirtelen Luke–ra vetette magát előreszegezett fénykardjával, oly hevesen, hogy a fiatalember elvesztette az egyensúlyát és belezuhant a tátongó mélységbe.

Vader hátat fordított a fagyasztóaknának, s hanyag mozdulattal kikapcsolta a fénykardját.

– Nem nagy ügy. – vont vállat. – Talán nem is vagy te olyan erős, mint a császár hiszi.

Ahogy így dünnögött maga elé, folyékony karbonit kezdett ömleni a háta mögötti nyílásba. Még mindig háttal állt, amikor a nyílásból kiemelkedett egy maszatos alak.

– Majd elválik. – felélt csöndesen Vader iménti megjegyzésére Luke.

A fekete lovag megperdült a sarkán. A fagyasztási eljárásnak ezen a pontján az alanyok nem szoktak beszélgetni! Vader körülpillantott a helyiségben, aztán sisakos fejét fölfelé fordította, a mennyezet irányába.

A mennyezetre erősített csövekről lógva ott függött Luke, aki vagy öt méter magasra ugrott föl a levegőbe, hogy megmeneküljön a karbonittól.

– Lenyűgöző! – ismerte el Vader. – Lenyűgöző a mozgékonyságod.

Luke lehuppant az emelvényre, a sisterső akna túloldalán. Kinyújtotta a kezét és a kardja, amely ott hevert valahol az emelvény másik végében, visszaröppent a markába. Azonnal kivágódott a lézerpenge is.

Vader kardja is életre kelt ugyanabban a pillanatban.

– Ben alapos munkát végezted veled. Sikerült úrrá lenned a félelmeden. Most aztán szabadjára engedheted a haragodat. Elpusztítottam a családot. Itt az alkalom, hogy bosszút állj érte.

De Luke ezúttal óvatosabb volt és több önfegyelmet tanúsított. Tudta, ha sikerül megzaboláznia a haragját, mint ahogy a félelmét kordába terelte az imént, nem érheti meglepetés.

„Emlékezz a tanultakra.” – figyelmeztette magát Luke. – „Emlékezz Yoda szavára! Vess ki magadból minden gyűlölködést és haragot, és engedd magadba áramolni az erőt!”

Luke fokozatosan leküzdötte az ellenszenvét és mit sem törődve Vader piszkálódásával, támadásba lendült. Rávetette magát és egy gyors kettős vágás után hátrálásra kényszerítette a fekete lovagot.

– Az irántam érzett gyűlölet erőt adhat, hogy elpusztíts. – incselkedett vele Vader. – Vedd hasznát.

Luke most kezdte csak igazán észrevenni, milyen félelmetesen erős sötét ellenfele és halkan azzal biztatta magát: „Nem leszek az erő sötét oldalának a rabszolgája.” – és óvatosan tovább nyomult előre Vader felé.

Ahogy Luke odaért hozzá, Vader lassan tovább hátrált. Luke nagy lendülettel nekirontott. De amikor Vader hárította a csapást, Luke egyensúlyát veszítve lebukott a sisterső csőrendszer külső peremére.

Luke térde már–már rogyadozott a félelmetes ellenféllel vívott harc fáradalmaitól. Összeszedte az erejét, óvatosan odaoldalazott a csőrendszer peremére és lepillantott. De Vadernak nyoma sem volt. Luke lekattintotta a fénykardját, visszadugta a fegyvert az övébe és leereszkedett az aknába.

Lehuppant az akna padlójára és egy hatalmas vezérlő és karbantartó helyiségben találta magát, amely éppen az egész várost energiával ellátó reaktorra nézett. Körülpillantva észrevett egy tágas ablakot; az ablak előtt ott állt Darth Vader mozdulatlan alakja.

Luke lassan közelebb lépett az ablakhoz és újból bekapcsolta a fénykardját.

De Vader furcsamód sem a kardját nem kapcsolta be, sem semmilyen más erőfeszítést nem tett, hogy védje magát. A fekete lovag csak egyetlen fegyvert használt: incselkedő hangját.

– Támadj! – ingerelte a fiatal Jedit. – Ölj meg!

Luke habozott; Vader ravasz cselfogása megzavarta.

– Menekülésed egyetlen módja, hogy bosszút állj...

Luke dermedten állt. Hallgasson Vader szavára és használja az erőt a bosszú eszközeként? Vagy halassza el a küzdelmet, abban bízva, hogy majd más alkalommal küzd meg Vaderrel, amikor több önuralma lesz?

Nem, hogyan is szalaszthatná el ezt a kínálókozó lehetőséget, hogy egyszer és mindenkorra leszámoljon ezzel a gonosz lényel? Most van a legjobb alkalom, nem szabad egy pillanatot sem tovább késlekednie...

Ki tudja, talán ez a soha vissza nem térő alkalom!

Luke két marokra fogta halálos fénykardját, keményen szorítva a sima markolatot, akár egy ősi szablyát és a feje fölé emelte a fegyvert, hogy lesújtson vele, pusztulásba döntve ezt az álarcos rémet.

De mielőtt lendületet vehetett volna, a háta mögött levált a falról egy súlyos berendezési tárgy és süvítve zuhant feléje. Luke nyomban sarkon fordult, rávillantotta a fénykardját és félbehasította a tárgyat, amelynek két jókora darabja hatalmas puffanással csapódott a padlóra.

Újabb berendezési tárgy repült Luke felé, aki az erő segítségével ezt is elhárította. A súlyos tárgy úgy pattant félre, mintha valami láthatatlan pajzsba ütközött volna. A következő egy ide–oda csapódó, zuhanó cső volt. De hiába védte ki ezt is Luke, most már minden irányból záporoztak rá a mindenféle szerszámok és a gépezet alkatrészei. Aztán meg a vezetékek rántották ki magukat a falból és tekeregve, szikrát hányva, csapkodva repültek feléje.

Minden oldalról körülvéve, Luke megtett minden tőle telhetőt, hogy hárítsa a bombazáporot, de lassan vérezni kezdett és a testét egyre több zúzódás borította.

Újabb hatalmas alkatrész pattant le Luke–ról, röptében kiverte az ablakot és süvítve tört ki a léghuzat a kinti alacsonyabb nyomású térbe. Hirtelen minden röpködni kezdett a helyiségben, az ádáz szél Luke testét csapdosta és szirénázásra emlékeztető süvöltéssel töltötte meg a szobát.

A szoba közepén pedig némán és diadalmasan ott állt Darth Vader.

– Vereséget szenvedtél. – mondta kárörvendően a Sith Rend fekete lovagja. – Nincs értelme a további ellenállásnak. Vagy engem követsz, vagy Obi–Want, a halálba!

Amikor Vader kimondta ezeket a szavakat, egy utolsó nehéz alkatrész süvített keresztül a helyiségen, telibe találta a fiatal Jedit és kiröpítette a betört ablakon. Minden elhomályosult, ahogy a szél magával ragadta és ide–oda csapva görgette maga előtt, míg végül sikerült elkapnia egy kiálló gerendát.

Amikor kissé alábbhagyott a fürgeteg és a látása is tisztulni kezdett, Luke ráéismélt, hogy ott csüng az irányítóközpont előtt, a reaktorakna daruhídján. Aztán lenézett és feneketlen szakadékot pillantott meg maga alatt. Megszédült, szorosan lehunyta a szemét, nehogy hatalmába kerítse a vakrémület.

A hüvely alakú reaktorhoz képest, amelynek a hasán megkapaszkodott, Luke alig látszott nagyobbnak egy kősza pihénél, pedig maga a reaktor is – csupán egyike a körkörös, fényfoltokkal tarkított falból kiálló számos hasonló alakzatnak – jószérivel elveszett a beláthatatlanul óriási csarnokban.

Pusztán fél kézzel kapaszkodva a daruhídba, Luke–nak sikerült nagy keservesen visszacsúsztatnia fénykardját az övébe és most már a másik kezével is belecsimpaszkodhatott a vasgerendába. Felhúzódkodott, aztán fölállt a hídra, épp még idejében, hogy meglássa Darth Vadert, aki odalent az aknában feléje tartott.

Vader egyre közeledett, de váratlanul nagy visszhangot verve felharsantak a hangszórók:

– Szökevények tartanak a 327–es leszállópálya felé! Minden indítást leállítani! Biztonsági alakulatoknak riadó!

Vader csak jött fenyegetően Luke felé és azt mondta:

– Úgysem szöknek meg a barátaid, mint ahogy te sem.

Vader még egy lépéssel közelebb jött és Luke magasra emelte a lézerkardját, hogy folytassa a párbaít.

– Vereséget szenvedtél. – állapította meg Vader hátborzongató bizonyossággal, mintegy lezártak tekintve a viadalt. – Értelmetlen a további ellenállás.

De Luke-nak más volt a véleménye. Nekiugrott a fekete lovagnak, pokoli csapást mért rá, úgyhogy sistergő lézerpengéje átütötte Vader mellvértjét és a húsig hatolt. Vader megtántorodott a csapástól, de az egész csak egy pillanatig tartott. Akkor ismét kiegyenesedett Vader és Luke felé indult.

A fekete lovag még egy lépést tett előre, aztán óva intette Luke-ot:

– Vigyázz, mert téged is utolér Obi-Wan sorsa.

Luke zihálva kapkodta a levegőt, a homlokát kiverte a hideg veríték. De Ben nevének említésére váratlan nyugalom szállta meg.

– Higgadtan. – emlékeztette magát. – Higgadtan.

De a gyászszínű köpönyegbe burkolózó rémalak csak egyre jött felé a keskeny vasgerendán és látszott rajta, a fiatal Jedi életét akarja.

Vagy még rosszabbat – törekény lelkét.

* * *

Lando, Leia, Csubakka meg a robotok ott futottak az egyik folyosón. Az egyik sarokhoz érve megpillantották a leszállóhelyre vezető kijáratot: az ajtó nyitva volt. A nyitott ajtón át meglátták a *Millennium Falcon*t, rájuk várt. Akkor azonban váratlanul becsukódott az ajtó. Gyorsan behúzódtak egy alkóvba, mert máris egy csoport rohamosztagos rohant feléjük és már futás közben tüzet nyitottak rájuk. A falakon gellert kapó energiasugarak sziklányi darabokat téptek ki a falból és a padlóból, porfelhőbe borítva a környéket.

Csubakka felmordult és zabolátlan vuki hévvel viszonzta a támadók tüzeit. Leiát biztosította, aki közben kétségbeesetten matatott az ajtó ellenőrző tábláján. De az ajtó meg se moccan.

– Artu! – kiáltott oda Thripio a kisebbiknek. – Nézd már meg ezt az ellenőrző táblát. Neked talán sikerül kifogni a riasztóberendezésen.

Thripio hevesen mutogatott az ellenőrző táblára, hogy sietésre ösztökélje a kis robotot és megmutatta neki, hol talál komputercsatlakozót a vezérlőszelvényen.

Artu Detu odakacsázott az ellenőrző szelvényhez, és teli torokból füttyögött és csipogott a nagy segítőkészségtől.

Lando ide-oda hajlongva igyekezett kitérni a tüzes lézersugarak útjából, s közben lázasan dolgozott, hogy hírközlőjét rákapcsolja a vezérlőpult kommunikációs rendszerére.

– Itt Calrissian beszél. – adta le az üzenetet a hírközlő rendszernek. – A birodalom átvette a hatalmat a városban. Azt tanácsolom, hogy mindenki hagyja el a várost, mielőtt további birodalmi egységek érkeznek.

Kikapcsolta a berendezést. Lando tudta, ennél többet a jelen helyzetben nem tehet az embereiért; most az a dolga, hogy barátait biztonságban kimenekítse a bolygóról.

Közben Artu fölhajtotta a konnektor fedelét és az egyik számítógép csatlakozókarját bedugta az aljzatba. A robot rövidet csipantott, aztán váratlanul fűlsértő, gépi sikolyban tört ki. Megrázkódott, az ellenőrző fények káprázatos elektromos tüze gyúlt ki a homlokán és fémburka minden apró nyílásából füst szivárgott. Lando hamar elrántotta Artút az áramkapcsolótól. Amikor a robot hűlni kezdett, néhány kókadts csipantást eresztett meg Thripio felé.

– Nem baj, legközelebb legalább jobban odafigyelsz, végül is a te dolgod. – felelte védekezően Thripio. – Nekem nem feladatom, hogy mindenféle elektromos aljzatokat figyeljek és megkülönböztessem őket a számítógép-csatlakozástól. Én tudniillik tolmács va...

– Van valakinek ötlete?! – kiáltotta Leia és közben viszonzta a rohamozó birodalmiak tüzeit.

– Jöjjenek – felelte Lando a csatazajban –, tudok egy másik utat.

* * *

A reaktoraknában süvöltő szél teljesen elnyelte az egymásnak csapódó fénykardok csengését.

Luke fürgén végigszaladt a daruhídon és egy hatalmas műszerszelvény alatt keresett menedéket egy percre sem tágító ellenfele elől. De Vader máris ott termett, a fénykardja lecsapott, akár egy villogó hóhérbárd és kiszakította a műszerfalat a helyéből. A műszerfal zuhanni kezdett, de a fürgeteg nyomban magával ragadta és fölfelé röpítette.

Vadernek elég volt ez a villanásnyi, figyelemelterelődés is. Amikor a műszerfal kiszakadt a helyéről, Luke önkéntelenül is utána pillantott. Ugyanabban a másodpercben zúgva lecsapott a fekete lovag lézerpengéje Luke kezére és a karddal együtt lemetszette a fiatalember karjáról.

Leírhatatlan volt a fájdalom. Luke érezte saját égő húsának orrfacsaró bűzét és alsókarját a hóna alá szorította, hogy csökkentse a kint. Végighátrált a vasgerendán egészen odáig, ahonnan már nem volt tovább és a fekete látomás lépésről lépésre követte.

A szél váratlanul, baljóslatúan elállt. Luke akkor vette észre, hogy zsákutcába került.

– Nincs menekvés. – figyelmeztette a Sith Rend fekete lovagja és Luke fölé tornyosult, mint a halál fekete angyala. – Ne kényszeríts rá, hogy elpusztítsalak. Az erő ott fészkel benned. Most majd megtanulod, hogyan használd a sötét oldalát. Szegődj hozzám, ketten együtt hatalmasabbak leszünk a császárnál is. Jöjj, majd én befejezem a képzésedet és aztán együtt fogunk uralkodni a galaktikán.

– Soha! – felelte Luke, ellenszegülve Vader csábításának.

– Ó, ha tudnád, milyen hatalma van a sötét oldalnak! – folytatta Vader. – Obi–Wan sosem mondta el neked, mi történt apáddal, igaz?

Apja említése haragra lobbantotta Luke–ot.

– Épp eleget mondott nekem! – kiáltotta. – Többek között azt, hogy te voltál a gyilkosa.

– Nem igaz. – felelte halkan Vader. – Én vagyok az apád.

Luke kimeredt szemekkel, szédülten bámult erre a fekete köpönyeges harcosra; megrendítette a leleplezés. Ott állt egymással szemben és farkasszemet nézett a két harcos; apa és fia.

– Nem, nem! Nem igaz... – mondta Luke és viszolygott attól, amit az imént hallott. – Ez nem lehet!

– Nézz magadba és bízd magad az érzelmeidre. – mondta Vader, s a hangja mintha egy ördöggé változott Yoda hangja lett volna. – Majd meglátod, hogy ez az igazság.

Vader azzal lekattintotta a fénykardját és kemény, baráti jobbot nyújtott Luke felé.

– Nem! Nem! – kiabálta a Vader szavaitól halálra rémült Luke.

– Luke, te képes vagy rá, hogy elpusztítsd a császárt. – folytatta rábeszélően Vader. – Ezt a császár is tudja. Erre rendeltettél. Tarts velem, meglátod, uralkodni fogunk a galaktikán, mi ketten, apa és fia. Gyere! Ennek így kell lennie.

Luke agya majd szétpattant ezektől a szavaktól. Fény gyúlt benne, minden megvilágosodott. Ez volna az igazság? Luke még tétozva, vajon higgyen–e Vader szavainak – vajon hiheti–e, hogy Yoda fáradságos munkája, a szent életű, öreg Ben tanításai, saját odaadó küzdelme a jóért és örökös viszolygása a gonosztól pusztá tévelygés; hiheti–e, hogy mindaz, amiért mostanáig harcolt, nem más, mint pusztá hazugság?

Nem, nem akart hinni Vadernek, győzködte magát, hogy Vader az, aki hazudik – de számára is érthetetlenül, érezte, hogy a fekete lovag igazat szólt. Ha viszont Darth Vader az igazat mondja, vajon miért – tűnődött Luke –, vajon miért hazudott volna neki Ben? Miért? A fejében száguldozó gondolatok hangosabban jajveszéltek, mint akármilyen fürgeteg, amit a fekete lovag rászabadíthat.

De már nem érdekelték a válaszok.

Az apja.

Luke Skywalker elhatározásra jutott, ki tudja, talán élete utolsó döntése volt ez – és a Bentől meg a Jedi tanítómesterétől, Yodától tanult higgadtsággal ennyit mondott:

– Soha! – A kiáltás visszhangzott még, amikor Luke belevetette magát az alant tátongó szakadékba. Olyan mélységes mély volt ez a szakadék, hogy Luke zuhanása talán csak egy másik galaktikában ér véget,

Darth Vader odalépett a vasgerenda peremére, onnan nézte a zuhanó Luke–ot. Erős szél kerekedett, fellibbentette Vader fekete köpönyegét, ahogy ott állt és a szakadékba meredt.

Skywalker teste sebesen zuhant lefelé. A megcsonkított Jedi, estében fejjel hol föl–, hol lefelé, kétségbeesetten igyekezett megkapaszkodni valamiben.

A fekete lovag követte a szemével mindaddig, amíg a fiatalember testét be nem szippantotta a reaktoraknából kivezető egyik kipufogócső. Amikor Luke eltűnt benne, Vader fürgén sarkon fordult és elsietett.

Luke repült kifelé a kipufogócsőben és a falat igyekezett megfogni, hogy lassítsa a zuhanását. De a cső sima, csillogó fémfelületén nem volt egyetlen kapaszkodó, sem kiálló perem, amiben Luke megfogódzhatott volna.

Végül az alagútforma cső végére ért, a lába keményen egy körkörös rostélynak ütközött. A rostély láthatóan a végtelenbe nyílt, s Luke nekivágódó súlya kibillentette a helyéből, a fiatalember pedig érezte, hogy mindjárt kicsúszik a nyíláson. Rémtűnően markolászta a cső sima belsejét és segítségért kezdett kiáltozni.

– Ben... Ben, segíts! – könyörgött kétségbeesve. Ahogy kiáltozott, Luke érezte, hogy ujjai alól kicsúszik a fémfelület és a teste egyre közelebb araszol a tátongó nyíláshoz.

* * *

A Felhőváros olyan volt, mint a felbolydult méhkas.

Amint a város utcáin végigharsogott Lando Calrissian üzenete, lakói pánikba estek. Némelyek kapkodva pakolni kezdték a legszükségesebbet, mások rémtűnően az utcára rohantak, a menekülés útját keresve. Az utcákat hamarosan fejtellenül ide–oda futkosó emberek és idegen fajúak hada özönlötte el. Birodalmi rohamosztagosok vetették magukat a menekülők nyomába és tüzet nyitottak rájuk; azok viszonozták a tüzet, s nemsokára égzengésre emlékeztető robajjal dúlt a heves küzdelem.

* * *

A város egyik központi járatában ugyanakkor Lando, Leia és Csubakka egy egész osztagnyi katonával viaskodott; mindhárman hevesen tüzeltek, hogy távol tartsák a birodalmi katonákat. Mindenáron tartaniuk kellett ezt az állást, mert innen nyílt a leszállóhelyhez vezető másik bejárat. Különösképp, ha Artúnak sikerül valahogy kinyitnia az ajtót.

Artu az ellenőrző szelvénnel volt elfoglalva: a borítólemezt feszegette. De a lézerlővedékek robbanásai és a közeli találatok szörnyen megnehezítették a dolgát. A kis robot dűnnyögve csipogott maga elé munka közben, Thripiónak úgy rémlett, kissé

csüggedten.

– Mit locsogsz itt összevissza?! – kiáltott oda neki Thripio.

– Senkit sem érdekel most a *Millennium Falcon* hiperhajtóműve. Hiszen megjavítottuk. Te csak a komputerrel törődj, hogy végre kinyissa már azt az ajtót.

Aztán, miközben Lando, Leia meg a vuki az erős birodalmi tűzben bukdácsolva az ajtó felé araszolt, Artu váratlanul diadalittasan fűttyentett és az ajtó felpattant.

– Bravó, Artu! – kiáltott föl Thripio. Bizonyára tapsolt is volna hozzá, de egy karral ez kissé körülményes lett volna.

– Nem is kételkedtem benned egy pillanatig se.

– Siessünk – kiáltotta Lando –, nincs vesztegetni való időnk!

A hasznos kis R2-es robot most újból a segítségükre sietett. Miközben a többiek végigfutottak az összekötő folyosón, a köpcös robot sűrű ködfelhőt okádott magából – legalább olyan sűrűt, mint a bolygót övező felhőpára –, játékos láthatatlanságba burkolva barátait az előrenyomuló rohamosztagosok elől. A felhő még alig oszladozott, amikor Lando és a többiek már a 327-es leszállóhely felé rohantak.

De a rohamosztagosok nem tágítottak; megállás nélkül tüzeltek a *Millennium Falcon* felé szaladó szökevények maroknyi csoportjára. Csubakka meg a robotok beszálltak a teherhajóba, közben Lando és Leia biztosították őket, lézervetőikkel tovább növelve a birodalom aznapi veszteségeit.

Amikor aztán a *Falcon* beindított hajtóműveinek kezdeti mély bőgése fülrepesztő dübörgéssé erősödött, Lando és Leia leadott még egynéhány fényes csíkot húzó lövést. Aztán villámgyorsan felrohantak a rámpán. Beugrottak a csempészhajóba és a hátuk mögött nyomban becsapódott a bejárati ajtó. A hajó mozgásba lendült és közben olyan birodalmi ösztüzet hallottak odakintről, mintha az egész bolygó akarna kifordulni a sarkából.

* * *

Luke ereje fogytán megadta magát sorsának: elengedte a kipufogócső sima belső falát.

Csúszott még néhány centimétert, aztán kizuhant a felhős légkörbe, a teste pörgött, karjai vadul hadonásztak, hogy valami szilárd pontot találjanak, amiben megkapaszkodhatnának.

Zuhant, zuhant, Luke-nak úgy rémlett, már időtlen idők óta, mikor váratlanul sikerült elkapnia egy elektronikus időjárásjelző szondát, amely a Felhőváros üsterszerű hasából állt ki a légbe. Ide-oda cibálta a szél, felhők örvénylettek körülötte, de a szondát nem eresztette volna semmi áron. Ám az ereje rohamosan apadt; nem hihette, hogy sokáig bírja még, tehetetlenül csüngve a párálló felszín fölött.

* * *

A *Millennium Falcon* pilótafülkéjében nagy volt a csend.

Leia, aki csak most kezdett magához térni a legutóbbi meleg helyzet után, ott ült Han Solo helyén. Felvillant benne a férfi képe, de elhessegette magától, igyekezett nem gondolni rá.

A hercegnő háta mögött, a lány válla fölött előrekémlelve, ott állt némán és kimerülten Lando Calrissian.

A hajó felemelkedett a landolótérségről és most már kezdett lendületbe jönni.

A megtermett vuki, aki megszokott helyén ült, a másodpilóta ülésén, megnyomott néhány kapcsolót és a központi vezérlőpulton ezernyi táncoló fénypont villant fel. Csubakka gázt adott és a hajó emelkedni kezdett, föl, a szabadságot jelentő űrbe.

Felhők suhantak el a pilótafülke ablakai mellett és most már mindenki fellélegezhetett, ahogy a *Millennium Falcon* belehasított a narancsvörös derengő égbe.

* * *

Luke-nak sikerült átvetnie az egyik lábát az elektronikus időjárásjelző szondán, amely egyelőre még megtartotta a súlyát. De a kipufogótorokból süvítve tört elő a levegő és Luke-nak nagy erőfeszítésébe került, hogy le ne csússzon a szondáról.

– Ben... – nyögte keserves kínjában. – Ben...

* * *

Darth Vader kilépett az üres leszállópályára és a zsugorodó folt után bámult a levegőben, amely nem volt más, mint a lassan távolba vesző *Millennium Falcon*.

A szárnysegédeihez fordult.

– Hozzák ide a hajómat! – adta ki a parancsot. És öles léptekkel távozott, fekete köpönyege vadul csapkodott mögötte, hogy felkészüljön az útra.

* * *

Valahol a Felhővárost megtartó pillér közelében Luke ismét megszólalt. Minden gondolatát arra az egy emberre összpontosította, akiről úgy vélte, aggódik érte és talán a segítségére jöhet, és felkiáltott:

– Leia, hallasz engem?! – aztán szánalomra méltóan még egyszer. – Leia...

Ugyanabban a pillanatban egy jókora darab letört a szondából és pörögve eltűnt a felhők között. Luke még szorosabban belekapaszkodott a megmaradt csonkba és minden erejét összeszedte, hogy megtartsa magát a csőből süvítve előtörő légáramlatban.

* * *

– Alighanem három vadászgép. – mondta Lando Csubakkának, miközben mindketten a számítógép monitorernyője fölé görnyedtek. – Könnyen lerázzuk őket. – tette hozzá, mert Han Solón kívül nála jobban senki sem volt tisztában a teherhajó képességeivel.

Leiára pillantott és bánatosan idézte fel elmúlt kormányzását.

– Tudtam én, hogy ez a dolog túl szép ahhoz, hogy soká tartson. – kesergett. – Hiányozni fog.

De Leia mintha ott sem lett volna. Nem is válaszolt Lando megjegyzésére, csak bámult maga elé, mint akit megbabonáztak. Aztán, még mindig hipnotikus álomban, megszólalt.

– Luke? – mondta, mintha valakinek válaszolna.

– Tessék? – kérdezte Lando.

– Azonnal vissza kell fordulnunk! – mondta Leia eltökélten. – Csubi, fordítsd a hajót a város alja felé.

– Várjon egy percig! – meredt rá Lando elképedten. – Szó se lehet róla, hogy visszamenjünk oda.

A vuki vakkantott egyet, most az egyszer ő is Lando pártján állt.

– Vitának nincs helye! – vágott közbe ellentmondást nem tűrően Leia, azoknak a fensőbbségével, akik megszokták, hogy a parancsaikat végrehajtják. – Tegyük, amit mondtam. Ez parancs!

– És a három vadászgép? – vitatkozott Lando és a feléjük közeledő három TIE vadászra bökött. Támogatást várva Csubakkára nézett.

Csubakka azonban fenyegetően felmordult, nem hagyva kétséget afelől, hogy kit tekint jelen helyzetben parancsnoknak.

– Jól van, jól van. – mondta Lando belenyugvóan.

A *Millennium Falcon* jó hírére igazoló könnyedséggel bedőlt és áttörve a felhőréteget, sebesen visszafordult a város irányába. Miközben a hajó továbbhaladt a könnyen végzetessé válható röppályán, a nyomába szegődött három TIE vadász ugyancsak visszafordult.

* * *

Luke Skywalker nem vette észre a közeledő *Millennium Falcon*. Már az ájulás határán, de még mindig megtartotta magát a nyikorgó és ide–oda ingó szondán. A vasrúd végül meghajolt Luke súlya alatt, végleg letört és a tehetetlen fiatalemberrel együtt kizuhant az ürességbe. Luke tudta, hogy most már hiába keresne fogódzót.

– Oda nézzetek! – kiáltott föl Lando és egy pörögve zuhanó alakra mutatott a távolban.

– Valaki kiesett...

Leiának sikerült megőriznie a nyugalmát; tudta, hogy a pánik mindnyájuk pusztulását okozhatja.

– Kerülj alá, Csubi. – mondta a pilótának. – Luke az.

Csubakka egy pillanatot sem késlekedett, azonnal enyhén ereszkedő pályára kormányozta a *Millennium Falcon*.

– Lando – fordult Leia a férfihoz –, nyissa ki a tetőbejáratot.

Miközben futva hátrament, Lando arra gondolt, hogy ez a manőver Solónak is becsületére válna.

Csubakka és Leia most már tisztábban kivehette Luke zuhanó testét és a vuki feléje vette az irányt. Csubi drasztikusan csökkentette a hajó sebességét és akkor az a kalimpáló alak puffanva nekiütődött a hajó külső burkának.

Lando fölemelkedett a tetőzsilipbe épített lift segítségével a szabadba. A távolban megpillantotta a *Falcon* üldöző három TIE vadászt; a lézerágyúikból kicsapódó forró, pusztító sugarak fényárba borították a szürkülő égboltot. Lando kihúzódzkodott a nyíláson, előrenyúlt és ráncigálni kezdte az agyongyötört ifjú harcost a hajó belsejébe. A *Falcon* abban a pillanatban meglódult egy közeli detonációtól, amely kis híján lesöpörte Luke testét a fémlemezről. De Lando erősen szorította az ép karjánál fogva.

A *Millennium Falcon* ismét elfordult a Felhőváros irányából és az alkonyi fényben sziporkázó felhőrétegen át a magasba szökkent. Leia hercegnő és a vuki ide–oda kacsáztak a hajóval, hogy kikerüljék a TIE vadászokból feljük özönlő tűztengert és igyekeztek irányban tartani a hajót. De a pilótafülke ablakai körül egyre szaporodtak a robbanások és az odakinti hangzavar méltán kelhetett versenyre Csubakka üvöltésével, aki kétségbeesetten nyomkodta a vezérlőpult kapcsológombjait.

Leia bekapcsolta a hírközlőt.

– Lando, mi van Luke–kal?! – kiáltotta a mikrofonba, túlharsogva a pilótafülkét betöltő zsivajt. – Lando, hallja, amit mondok?

A pilótafülke végéből Leia meghallott egy hangot, amely nem Lando hangja volt.

– Majd csak túléli. – felelte elhalóan Luke.

A hátraforduló Leia és Csubakka megpillantotta Luke–ot, összevissza verve, vértől maszatosan és egy takaróba csavarva, miközben Lando éppen betámogatta. A hercegnő felugrott a helyéről és magánkívül az örömtől, megölelte. Csubakka, aki még most is a kapcsolókkal küszködött, hogy kimenekítse a hajót a TIE vadászok lőtávólából, hátravetette a fejét és velőtrázó örömvöltést hallatott.

A *Millennium Falcon* mögött egyre kisebbre zsugorodott a felhők övezte bolygó. De a TIE vadászok nem tágítottak, folytatták az üldözést és a lézerfegyvereikből leadott lövésekkel alaposan megdobálták a csempészhajót.

A *Falcon* rakterében Artu Detu eközben azon fáradozott, hogy az örökös imbolygás és hánykolódás közepette összerakja aranyszínű barátját. Aprólékos munkával igyekezett visszarakni a helyükre a jó szándékú vuki által rosszul odaillesztett darabokat és közben egyfolytában csipogott.

– Kitűnő. – dicsérte meg a protokollrobot. A feje végre a helyén volt és a kis robot már csaknem elkészült a másik karjával is. – Jobban érzem magam, mint új koromban.

Artu aggályoskodva csipantott egyet.

– Ugyan, Artu, ne izgasd magad. Meg vagyok róla győződve, hogy ezúttal sikerülni fog.

Elöl a pilótafülkében, Lando ugyanekkor közel sem volt ilyen derűlátó. Az ellenőrző szelvényen villogni kezdtek a vörös figyelmeztető fények; néhány pillanat múlva az egész hajón felbőgtek a vészjelzők.

– Épp most válnak le a védőpajzsok. – tájékoztatta Leiát és Csubakkát.

Leia Lando válla fölött a radarképernyőre pillantott és észrevett egy újabb zöldesen vibráló szellemképet, de ez vészjóslóan nagy volt.

– Feltűnt még egy hajó – mondta a lány –, jóval nagyobb és mintha elénk akarna vágni.

Luke némán kinézett az ablakon és a csillagpettyes feketeségbe meredt.

– Vader az. – mondta mintegy magának.

* * *

Piett admirális közeledett Vader felé, aki ott állt ennek a leghatalmasabb birodalmi csillagrombolónak a parancsnoki hídján és kibámult az ablakon.

– Még néhány pillanat és a vonósugár hatókörébe kerülnek. – jelentette magabiztosan az admirális.

– A hiperhajtóműveiket megbénították? – kérdezte Vader.

– Közvetlenül azután, hogy fogságba estek, uram.

– Helyes. – mondta a fekete köpönyegbe burkolózó, megtermett alak. – Készüljenek fel a bevonáshoz és a fegyvereket állítsák kábítóhatásra.

* * *

A *Millennium Falconnak* mind ez ideig sikerült tartania az előnyét az üldöző TIE vadászok előtt. De vajon hogyan menekülhetett volna meg a baljósan közeledő csillagromboló támadásától?

– Nem engedhetünk meg magunknak egyetlen rossz mozdulatot sem. – mondta idegesen Leia és a radarernyőn vibráló terjedelmes alakzatot nézte.

– Ha egyszer az embereim azt mondják, hogy helyrepofozták az öreglányt, akkor az úgy van. – biztatta Lando. – Főlöskéges az aggodalom.

– Ismerősen hangzik. – mulatott magában Leia.

A hajót ismét megrázta egy közeli lézerrobbanás, de a vezérlőpulton ugyanakkor felvillant egy zöld jelzőfény.

– Megvannak a koordináták, Csubi. – mondta Leia. – Most vagy soha!

A vuki egyetértően vakkantott. Felkészült, hogy a hajót fénysebességre kapcsolja.

Csubakka vállat rándított, mintha csak azt mondaná: megpróbálni éppen megpróbálhatjuk. Megrántotta a fénysebesség–kapcsolót és az ionhajtóművek hangja hirtelen megváltozott. A fedélzeten mindenki fohászkodott, ki emberi, ki robot módon, bárcsak ezúttal működne a rendszer; menekülésüknek ez volt az utolsó esélye. A

fölerősödött motorzaj azonban egyszerre csak akadozni kezdett, majd teljesen megszűnt és Csubakkából a kudarc keserű vonítása szakadt föl.

A hiperhajtómű megint csak cserbenhagyta őket.

És a *Millennium Falcon* tovább hanyódott a TIE vadászok intenzív tüzében.

* * *

Darth Vader elbűvölten nézte birodalmi csillagrombolójáról a káprázatos tűzijátékot, amit a *Millennium Falcon* támadó TIE vadászok ágyúi gerjesztettek. Vader hajója fokozatosan rárepült a menekülni próbáló *Falconra* – a fekete lovagnak nem kellett már soká várnia, hogy Skywalker végképp a hatalmába kerítse.

* * *

Luke is érezte ezt. Egykedvűen nézett ki az ablakon, tudta, hogy Vader ott van közel és, hogy az elgyengült Jedi fölött aratott diadala rövidesen beteljesedik. Alig érezte a tagjait, kimerült; a lelke felkészült rá, hogy megadja magát a sorsának. Nem volt értelme a további harcnak – semmi sem maradt, amiben még hihetett volna.

– Ben – suttogta végképp elcsüggedve –, miért nem mondtad meg nekem?

Lando a műszerekkel volt elfoglalva, Csubakka meg felugrott a helyéről, hogy hátraszaladjon a raktérbe. Leia átvette Csubakka helyét és segített Landónak a bonyolult manőverekben, amelyekkel a záporozó energiasugarakat kerülgették.

Hátrafelé mentében a vuki elment Artu mellett, aki még mindig Thripiót szerelgette. Az R2-es rosszkedvű csipogásba kezdett, amikor látta, hogy a vuki már megint kétségbeesetten nekiesik a hiperhajtóműnek.

– Megmondtam előre, hogy ez a vég! – mondta a berezelt Thripio Artúnak. – A hiperhajtómű megint csak bemondta az unalmast.

Artu csak csipogott és a helyére tette az egyik lábat.

– Ugyan, honnan is tudnád, hogy mi a hiba? – gúnyolódott az aranyszínű robot. – Juj! Hé, vigyázz a lábamra! És hagyd már abba ezt a karattyolást.

– Csubi, nézd meg a tartalék irányeltérés-jelzőket! – harsant föl Lando hangja a hangszóróból.

Csubakka leugrott a raktér fenekére. Előkapott egy irdatlan fogót és nekiesett az egyik szelvényborítónak. De a borítólap meg se moccant. A vuki felordított a tehetetlenségtől, aztán marokra fogva a fogót, mint egy bunkósbotot, teljes erőből rávágott a szelvényre.

A pilótafülke vezérlőpultjából váratlanul szikraeső zúdult a hercegnőre és Landóra. Ijedten lapultak hátra a székekben, Luke viszont szemmel láthatóan semmit sem vett észre az egészből. Mély fájdalmában és csüggedésében fejét a mellére hajtotta.

– Nem fogok tudni ellenállni neki. – motyogta halkan maga elé.

Lando ismét bedöntötte a *Millennium Falcon*, hogy megpróbálja lerázni az üldözőket. De a teherhajó és a követő TIE vadászok közötti távolság másodpercről másodpercre zsugorodott.

Hátul a raktérben Artu odarohant egy ellenőrző szelvényhez, faképnél hagyva az egy lábon egyensúlyozó, felbőszülten átkozódó Thripiót. Artu villámgyorsan cselekedett, csakis a gépi ösztöneire bízva magát és újraprogramozta az áramkör táblát. A táblán egymás után villantak fel az ellenőrző fények, ahogy Artu a korrekciókat végezte és egyszerre csak mélyen a *Falcon* gyomrából, valahonnan a hiperhajtóművek felől új és erőteljes zümmögés töltötte be a hajót.

A teherhajó váratlanul oldalra billent és az eszeveszetten füttyögő R2-es robot végigszánkázott a padlón, hogy végül a meglepett Csubakka ölében kössön ki.

Lando, aki ott állt a vezérlőpult mellett, hátratántorodott és valósággal fölkenődött a pilótafülke hátsó falára. De közben azt látta, hogy a csillagok odakint vakító, végtelen fénysávokká változnak.

– Sikerült! – ordított föl a boldogságban úszva Lando. A *Millennium Falcon* diadalmasan fénysebességbe lendült.

* * *

Darth Vader szótlanul állt ott. Az űr fekete kárpitját nézte, ahol még egy pillanattal ezelőtt is ott volt a *Millennium Falcon*. Mélységes, sötét hallgatása rémületbe ejtette a mellette álló két férfit. Piett admirális és a kapitánya csak várt, a hátukon hideg veríték csapott ki és mindketten arra gondoltak, vajon mennyi idejük van még, amíg majd megérik a torkukon azoknak a láthatatlan, satuszerű vasmarkoknak a szorítását.

De a fekete lovag meg se mozdult. Csak állt, csöndben a gondolataiba merülve, s a kezét összekulcsolta a háta mögött. Aztán sarkon fordult és éjfekete köpönyegét fellibbentve maga mögött, kiment a hajóhídról.

XIV.

A *Millennium Falcon* végre biztonságban nyugodott a felkelők egyik hatalmas cirkálójának az oldalán. A távolban vakító kékesfehér fény izzott, amelyet egy óriási csillag árasztott magából – az intenzív izzás megcsillant az apró teherhajó agyonhorpadt fémburkán.

Luke Skywalker a felkelő csillagcirkáló kórházrészlegében pihent, ahol egy 2–1B típusú sebészrobot látta el. A fiatalember szótlanul, elgondolkodva ült ott, miközben 2–1B gyöngéden vizsgálni kezdte sérült kezét.

Luke felpillantott és meglátta Leiát, aki nyomában Szi Thripióval és Artu Detúval eljött, hogy érdeklődjön Luke hogyan felel felül és megpróbálja egy kicsit felvidítani. De Luke tudta, hogy a cirkálón alkalmazott gyógy módok közül egy sem ér annyit, mint ez a sugárzó jelenés a szeme előtt.

Leia hercegnő mosolygott. A szeme tágra nyílt és kíváncsian csillogott. Éppen olyan volt most, mint amikor először jelent meg Luke előtt – Luke–nak úgy rémlett, évszázadok teltek el azóta –, amikor Artu Detu kivetítette azt a hologramot. És a padlót seprő, zárt nyakú, hófehér öltözkében olyan volt, mint egy angyal.

Luke kinyújtotta a kezét és 2–1B szakértelmére bízta. A sebészrobot gondosan megvizsgálta a bionikus kezét, amelyet rendkívül ügyesen illesztettek oda Luke karjához. Aztán puha, fémcsíkokkal átszőtt hevedert tekert a kéz köré, apró, elektronikus szerkezetet erősített rá, majd szorosabbra húzta a hevedert. Luke ökölbe szorította újonnan szerzett kezét és érezte, hogy 2–1B szerkentyűjéből jótékony lüktetés szalad végig a karján. Aztán ellazította a karját és a kezét.

Leia és a robotok közelebb léptek Luke–hoz, amikor a hangszóróban felharsant egy hang. Lando volt az:

– Luke... minden kész az indulásra!

Lando Calrissian ott ült a *Millennium Falcon* pilótaülésében. Mostanáig szörnyen hiányzott neki a jó öreg teherhajója, mégis, most, hogy ismét a kapitánya lett, furcsán feszengett. A másodpilóta helyén a megtermett vuki ide–oda kapcsolt, hogy felkészítse a hajót a starthoz és közben feltűnt neki új parancsnoka idegeskedése.

– A Tatuinon találkozunk. – jött Luke válasza Lando hírközlőjéből.

Lando ismét beleszólt a mikrofonba, de most Leiához intézte a szavait.

– Ne féljen, Leia – mondta neki meghatottan –, megtaláljuk Hant.

Aztán Csubakka is odahajolt a mikrofonhoz, hogy egy vakkantással ő is búcsút mondjon – egy vakkantással, amely talán áthatolt az idő és a tér szabta határokon, hogy eljusson Han Solóhoz, bárhová hurcolta is a fejvadász.

Luke–é volt az utolsó szó, elbúcsúzott, de nem mondott istenhozzádót.

– Vigyázzatok magatokra, barátaim. – mondta, hangjában eddig nem tapasztalt érettséggel. – Az erő legyen veletek!

Leia ott állt magában a csillagcirkáló hatalmas, nyolcszögletű ablaka előtt, és fehér alakja eltörpült a végtelen csillagkárpit és a flotta odakint lebegő többi hajója mellett. A fenségesen pompázó, porfelhővel övezett csillagot bámulta, amely ott izzott a fekete óceánban.

Luke Thripio és Artu támogatásával odalépett mellé. Tudta, mi kavaroghat a lány lelkében, mert már megtanulta, mit jelent egy ilyen szörnyű veszteség.

Ott álltak mindnyájan, szorosan egymás mellett, arccal a békés csillagóceán felé és látták, ahogy feltűnik a *Millennium Falcon*, aztán irányt változtatva méltóságteljesen kiemelkedik a flotta hajói közül. Néhány pillanat múlva már csak egy fényes pont látszott belőle.

Szavak nélkül is értették egymást ebben a pillanatban. Luke tudta, hogy Leia gondolatai és érzései Hannál járnak, bárhol legyen is, bármi történjék is vele. Ami a saját sorsát illeti, Luke bizonytalanabb volt felőle, mint bármikor – még annál is, amikor réges–rég, egyszerű parasztfiúként egy távoli világban először találkozott azzal a különös, megfoghatatlan valamivel, aminek erő volt a neve. Csak egyetlen dolgot tudott biztosan, azt, hogy visszatér Yodához és befejezi a tanulást, mielőtt elindul, hogy felkutassa Hant.

Gyöngéden Leia vállára tette a karját és Artúval meg Thripióval bizakodva fürkésztek az eget; mindnyájuk tekintete a kékesfehér színű csillagra szegeződött.

VÉGE